

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 110
4 de juny de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 55, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Projecte de llei

de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 200-00027/10) p. 3

Proposició de llei

de creació del municipi de Medinyà (tram. 202-00075/10) p. 23

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la investigació judicial en la sanitat pública (tram. 302-00287/10) p. 31

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les condicions laborals, de salut i de seguretat dels treballadors (tram. 302-00288/10) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00291/10) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'orientació per a l'aplicació, en l'àmbit local, de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 302-00290/10) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les persones en situació de dependència o amb discapacitat i les entitats que hi treballen (tram. 302-00289/10) p. 63

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la integració dels immigrants als barris (tram. 302-00292/10) p. 71

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 55.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Salut, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

**Projecte de llei
de formació i qualificació professional
de Catalunya (tram. 200-00027/10)**

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Ensenyament i Universitats sobre el Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya.

Deixin-me, en primer lloc, saludar les persones en representació d'entitats i del departament que ens acompanyen avui aquí, diverses organitzacions, membres de l'equip de la consellera Rigau que sou aquí a la llotja i aquells que ens seguiu des de la sala de vídeo, benvinguts al Parlament.

En primer lloc, d'acord amb l'article 112.1 del Reglament, intervé l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament, en nom del Govern de la Generalitat.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Molt honorable presidenta... Senyors i senyores diputats, president del Consell de Formació Professional, secretari de Polítiques Educatives, secretari d'Ocupació i Relacions Laborals, director general de Formació Professional Inicial, director general del SOC, vull agrair també amb molt de gust la presència dels representants del món educatiu, món empresarial, món sindical i aquells que, a més a de fer-ho a títol personal, també ho fan en nom del Consell Escolar de Catalunya i del Consell de Formació Professional. És un gran goig per a mi i és una gran responsabilitat poder iniciar aquest torn de presentació del debat a la totalitat de la Llei de formació i qualificació professional; ho és com a consellera d'Ensenyament i, si em permeten, també com a professora de formació professional. Recordo que el 2009 vaig poder dir quelcom semblant, que era com a diputada ponent de la Llei d'ensenyament i com a mestra; avui puc afegir també, evidentment, aquesta nova apreciació, perquè també sóc professora de formació professional.

Amb la Llei 12/2009, d'educació, consolidàvem un projecte educatiu de país i reconeixem la necessitat d'ar-

ticular els mecanismes per assolir progressivament la integració dels subsistemes de formació professional a Catalunya. Aquesta integració difícil, reclamada i necessària ha de permetre donar una resposta integral a totes les necessitats de formació i de qualificació que senten les persones, com també les senten les empreses. En el moment de la Llei d'educació ja vam veure que no es podia resoldre amb un capítol més, sinó que mereixia una llei específica, perquè no era només una llei d'educació; la que presentem avui és més que una llei d'educació, perquè afecta altres col·lectius que no estan directament implicats, fins ara, en el sistema reglat.

Saben els senyors i senyores diputades que aquesta llei també respon a un acord de legislatura amb Esquerra Republicana, i de mutu acord hem volgut des del primer moment, i no només hem volgut, hem procurat fins al darrer moment que aquest acord de legislatura s'ampliés i comptés amb totes les forces polítiques que s'hi volien vincular. Per tant, és el moment d'agrair l'interès i la predisposició dels diputats i diputades membres de la ponència, que han fet el treball bàsic, essencial per poder avui celebrar aquest Ple, i, més enllà del treball, la disponibilitat per arribar a un acord molt general.

És per això que en aquest moment haig de fer esment de la diputada del Grup de Convergència i Unió, la senyora Ramona Barrufet, que amb el seu treball viu, intens i molt productiu ha palesat el coneixement que té del món educatiu, i també del món sindical; tot ha sumat en aquest treball. De l'Agnès Russiñol, la diputada Russiñol, treballadora incansable, amb la qual hem après a treballar, a pactar, a negociar fins a darrera hora, a mesura que la llei anava avançant, però també a mesura que ha anat avançant la llei ha anat avançant la nostra relació i la nostra capacitat de treball.

Al diputat Sabaté, president de la comissió, un agraïment especial, perquè ha permès, d'una banda, l'organització i el calendari de la comissió, que ha permès que amb les reunions fetes avui puguem ser aquí, de manera que ens ha portat a bon port, però també podem dir i hem de reconèixer que és també l'artífex clau de l'ampliació del suport parlamentari. Per tant, moltes gràcies, no només per l'acord que el vostre grup ens ha manifestat i ens ha proposat, sinó també perquè amb la vostra implicació per aquest acord n'heu, també, ampliat el ventall.

Rafa Luna, amb la seva expertesa parlamentària –perquè ens guanyes a tots–, però també amb el seu treball a la ponència, seriós i detallat, i el fet que també sigui ponent de la Llei del SOC, ha aportat un valor especial a aquesta ponència, facilitadora de la integració dels subsistemes.

Al diputat Carrizosa també li vull valorar, i especialment, l'aposta pel consens.

Amb el diputat Mena, que pel que sembla, malgrat la decisió, que desconec encara quina serà finalment, la del seu grup, però que sé que no és a favor, sí que vull manifestar que hi ha hagut un treball important, perquè les seves esmenes, que han estat moltes, han estat transaccionades i acceptades en un 60 per cent. D'entrada, un pensa que això porta a un acord; si no, és que hem

d'entendre que hi han altres qüestions extraparlamentàries que ens estan afectant.

Al diputat Arrufat, gràcies pel respecte envers el treball fet, envers un text que, com ha identificat, és ambiciós i complex i que ha seguit de la manera que ell ja comentarà, però que també sabem que el seu compromís és a favor, diguem-ne, en línies generals, que existeixi una llei de formació professional.

Un agraïment especial al lletrat Palomares. Fins al darrer moment ens ha orientat, ha orientat la ponència, ha orientat aquests treballs per aconseguir un text ordenat i coherent i ampliador de consens. I aquí, lògicament, jo també haig de fer un agraïment personal com a consellera a l'equip: al president del Consell d'FP, al director general, a en Pol Xart, com a responsable de Relacions Institucionals, perquè l'han viscut com la seva pròpia llei, tot i que la llei és dels diputats, però certament, sense aquesta implicació departamental, doncs, potser no hauria estat tan fàcil.

Estem davant d'una llei que podem anomenar «indispensable» per sortir de la crisi, una llei que en podríem dir «postcrisi», perquè si abans, sense formació, hi havia possibilitat de tenir i accedir a un lloc de treball, ara, a partir d'ara podrem dir i diem tots que sense formació no hi haurà ocupació. Per tant, aquesta relació és bàsica per entendre l'aposta que es fa en aquesta llei. Així doncs, podem qualificar-la d'una eina valuosa per a la reactivació econòmica que s'albira. Una llei complexa, perquè les darreres dècades la formació professional ha estat administrada i desplegada d'acord amb el criteri de segmentació del perfil dels seus destinataris, s'havia organitzat a partir de marcs de referència conceptualment i competencialment diferents, han creat cultures organitzatives diferents, i aquestes diferències han dificultat, fins ara, l'arribada a aquesta entesa bàsica. Sabem que iniciem un camí, però que arribarà a bon port.

Així doncs, en el passat teníem dos col·lectius receptors: els de la formació inicial i els de la formació per a persones desocupades o bé ocupades amb formació contínua; teníem dos catàlegs: els títols i els certificats de professionalitat; dues administracions implicades: l'educativa i la laboral; dues xarxes de centres: instituts, centres d'ensenyament secundari, docents, per altra banda CIFO, centres col·laboradors del SOC. A partir d'ara i per primera vegada, tota la formació professional, tant la inicial com per a l'ocupació, formarà part d'un tot. I no només formarà part d'un tot: es mourà en una mateixa direcció.

Per posar al servei de les persones i les empreses totes les eines i els instruments que requereix un sistema únic de formació professional, calia –i la llei ho preveu– dotar-nos d'un sistema de governança. I aquest sistema de governança, integrat en una comissió rectora adscrita a Presidència, garanteix la presència de l'Administració de la Generalitat, els agents socials, l'Administració local, i permet la presència de les cambres de comerç. Per què? Per poder compartir la detecció de necessitats, les prioritats, la planificació, crear sinergies i garantir-ne la complementarietat.

Per satisfer el dret estatutari a la formació professional i a la formació personal, també calia fer un pas més, perquè estem desenvolupant un dret estatutari. Calia crear uns serveis bàsics, els d'orientació i informació, tant per a l'assessorament de persones com d'empreses, creats com a servei bàsic; crear la formació inicial i per a l'ocupació en uns serveis, com hem dit, integrats, i garantir els mecanismes i unes ofertes que fem de caràcter regular i estable en l'acreditació de les competències.

Si creem uns serveis, aquests serveis permeten dissenyar una xarxa, la xarxa de sistema amb punts i centres proveïdors d'aquests serveis, incloent-hi, evidentment, els centres de formació professional, que, pel que fa als centres que seran integrats, el pes i el canvi que representa per als centres d'ensenyament són substancials i marcaran un abans i un després.

El marc de qualitat tampoc hi podia faltar. La innovació i la internacionalització i l'avaluació per a la millora contínua del sistema també formen part d'aquest.

Amb aquestes previsions, ens situem, doncs, en una bona posició per adaptar-nos al mercat laboral, identificar i atendre els sectors emergents, garantir la prestació de la formació a una societat més longeva i preparar el personal perquè gestioni llurs competències professionals, especialment aquelles competències anomenades «clau». Amb aquestes previsions també es permet complir amb les directrius de la cooperació en matèria d'educació i formació professional que es van prendre per al període 2011-2020 en el marc de la Unió Europea.

Ho veuran al llarg del debat: el període d'implantació és un període breu, perquè la necessitat ens apressa i la situació és urgent; per això s'han marcat tres anys de període d'implantació. Ara bé, un cop implantat, per les previsions i el treball fet podem, també, veure que en deu anys podem arribar a una consolidació important, multiplicar per dos el nombre de beneficiaris del sistema i arribar a més de 325.000 beneficiaris, multiplicar per nou els alumnes de formació dual i arribar a 45.000, multiplicar entre dos-tres les places convocades per a l'assessorament, acreditació i avaluació i poder arribar a 100.000 persones, cent centres integrats..., tot això, doncs, un conjunt que ha de poder ser útil a les persones i a les empreses. I és per aquesta, doncs, que amb la il·lusió i l'esperança que siguin les persones i les empreses les màximes beneficiàries hem de poder viure tots, senyors i senyores diputats i públic que ens acompanya, hem de poder viure aquesta realitat, avui legislativa, però que ha de poder ser una realitat plenament implantada amb caràcter proper.

Torno, doncs, abans d'acabar, a donar les gràcies a tots els que ho han fet possible, tant des dels departaments..., tant d'Empresa com d'Ensenyament, tant d'Ensenyament com d'Empresa; també donar les gràcies, com he fet, a tots els grups parlamentaris i afegir-hi l'interès que ha tingut i el seguiment que n'ha fet la diputada Geli, i desitjar que aquesta llei esdevingui, juntament amb la llei que vam aprovar el 2009, la porta obligada a la realització personal i al progrés col·lectiu. Desitjaríem i estem convençuts que amb la Llei d'edu-

cació i, ara, la Llei de formació professional aquests dos elements seran les palanques clau que faran possible la superació dels condicionants personals, socials, d'origen, econòmics i culturals, al servei de la promoció de les persones, de l'ascensor social. I seran també clau d'oportunitats per superar desigualtats i per poder descobrir tots aquells talents que han de fer progressar la nostra societat.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor lletrat, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, d'acord amb els articles 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la diputada Ramona Barrufet, que en fou designada ponent relatora.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Consellera, senyors i senyores diputats, senyor Aregio, senyor Mateo, senyor Arcarons, senyor Casares, senyor Garcia i totes les autoritats, veritables coneixedors del món de la formació professional i, en definitiva, protagonistes directes durant molt de temps del que avui estem aquí portant a terme.

Una salutació especial a les persones que ens acompanyen des de l'hemicicle i als que ens estan escoltant des d'altres llocs. Permetin-me començar per un agraïment al meu Grup Parlamentari de Convergència i Unió, al senyor Jordi Turull, també a la consellera Rigau, al conseller Puig, per la seva confiança en encomanar-me els treballs del tràmit parlamentari del projecte de llei de la formació i la qualificació professional de Catalunya.

És per a mi un honor dirigir-me a tots vostès com a ponent relatora, ja que és pràcticament sempre habitual que es designi aquest ponent la diputada o diputat que dona suport al Govern, sempre que el projecte de llei vingui del mateix Govern. Vull també agrair el recolzament a aquesta designació dels meus companys ponents: la senyora Agnès Russiñol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; el senyor Xavier Sabaté, ponent del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya; el senyor Rafa Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; el senyor Joan Mena, ponent del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; el senyor Carlos Carrizosa, ponent del Grup de Ciutadans; el senyor Quim Arrufat, ponent del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, i un agraïment especial, tot i no ser ponent, a la diputada Marina Geli, per l'interès que ha mostrat en els treballs d'aquest projecte de llei. Companya i companys diputats amb qui he compartit les particularitats i especificitats de les ponències, el treball i la implicació personal de cada un, els acords i els desacords i, en definitiva, aquells aspectes de treball realitzat que queden en els calaixos personals d'aquesta experiència. Sempre ens quedarà el recinte de la sala 2 d'aquest Parlament, que en guarda els detalls.

De tots he après, i molt: capacitat de treball, negociació, experteses, estratègies, maneres de treballar, implicacions, que també romanen en les responsabilitats personals. Treballs, acords, transaccions intenses, senyora Russiñol, molt intenses. Treballs, intercanvis diversos per arribar a diferents acords, abundants acords, senyor Mena. He estat insistent i, segurament, inoportuna en alguns moments, senyor Sabaté, senyor Luna, senyor Carrizosa, potser també amb el senyor Arrufat, de la qual cosa en aquest moment els en demano excuses, disculpes, si és que cal.

Un especial agraïment als serveis d'aquesta cambra. A la gestora, la senyora Carme Alonso, pels treballs realitzats, tant en les compareixences com en la mateixa ponència. L'assessorament lingüístic del senyor Agustí Espallargas, per la seva expertesa, paciència i prudència. Especialment al lletrat, el senyor Miquel Palomares, per la seva solvència jurídica, la seva professionalitat, discreció, objectivitat, pel seu acompanyament i la seva permanent ajuda, per les seves aportacions, recomanacions tècniques i jurídiques. Moltes gràcies.

Gràcies, senyor Melcior Arcarons, senyor Xavier Casares, senyor Pol Xart, pel seu treball i acompanyament intens, pulcre, minuciós, per la seva expertesa, per la seva implicació sempre i en tot moment. Ha estat essencial. I un agraïment a les persones del departament que han estat treballant en aquest procés, tant al Departament d'Ensenyament com al Departament d'Empresa i Ocupació. Gràcies, consellera Rigau, per la implicació constant i intensa al llarg del treball, i pel seu valuós acompanyament.

Un agraïment a les persones de l'assessoria jurídica, administrativa, coordinació i premsa del meu Grup Parlamentari de Convergència i Unió, també, pel seu acompanyament i per la seva disposició –vull esmentar el senyor Jordi Font, la senyora Mercè Puig–, com també a les persones que componen aquest servei en tots els grups parlamentaris, que de manera constant ens assessoren i faciliten la tasca dels diputats i diputades. Reconeixement i agraïment a totes les compareixences, alguns dels quals ens estan acompanyant avui aquí a la sala. Tots experts, coneixedors de la formació professional, que ens han aportat aspectes i matisos importants, per a tenir en compte en les posteriors ponències, la majoria dels quals s'han recollit en les esmenes presentades i incorporades al text.

Totes les peticions de compareixences han estat valorades per la seva importància i aportació, i totes han estat realitzades, unes noranta, que vam realitzar els dies 28 i 29 de gener i els dies 11, 12 i 26 de febrer, des de la crítica i les aportacions sempre constructives, amb el pronunciament pràcticament unànim de la valoració de la importància del projecte de llei i manifestant explícitament no només la necessitat –que també–, sinó la urgència en la tramitació del projecte de llei, per fer efectiva la llei, la primera llei de formació i qualificació professional de Catalunya. Se'ns va demanar celeritat. Tenim pressa, molta pressa, i la tenim només per un motiu: perquè és la formació professional qui té pressa.

S'han realitzat sis ponències; concretament, el dia 13 va ser una ponència de reorganització de text. Hem tingut reunions i trobades fora de ponència per tal d'arribar a acords intensos que també vull destacar, i comentar que es van presentar un total de 292 esmenes, de les quals 101 van ser directament incorporades al text, 63 esmenes han estat transaccionades, a banda de les 5 transaccions que presentem avui a la votació d'aquest Ple, i les que no es van incloure, les vull agrupar en tres apartats. Esmenes que són anteriors al model que vam acordar de governança; a la segona ponència ens vam adonar que podíem arribar a un acord important, majoritari, del sistema de governança de la llei, i així ho vam fer. Aquelles esmenes anteriors a aquest acord no es van incorporar. Hi ha un grup d'esmenes, també, que repetien algunes parts del text i, per tant, no van estar incorporades; esmenes que, pel seu contingut, no acabaven de lligar bé amb el text, o altres esmenes molt concretes que penssem que no és habitual incloure-les a la llei i, per tant, no les hi vam incloure.

No vull deixar de fer esment de determinats acords importants establerts al llarg d'aquesta tramitació parlamentària. Acords en el model de governança, com ja he dit, fruit del qual existeix un acord de la denominació de l'òrgan gestor, que s'anomenarà Agència Pública de la Formació i la Qualificació Professional, després d'un debat intens en aquest aspecte, en aquest sentit. És un organisme que queda definit en l'article 8 com un organisme autònom de caràcter administratiu amb personalitat jurídica pròpia. Acords en un augment de les funcions que vam atorgar a l'agència recollides a l'article 9. Acords de l'article 15, 15 bis, 15 ter, pel que fa a la naturalesa, composició, funcions, funcionament del Consell de Formació i Qualificació Professional com a òrgan de consulta i participació. Acord en el temps de desplegament de la llei, com ja ha dit la consellera, per atendre la necessitat i la urgència d'aquesta; i un punt que va ser unànime per a tots els grups, per tal de donar resposta, a través d'aquesta normativa, a totes les persones que per la seva formació al llarg de la vida, amb una atenció especial a aquelles persones que, per motius diferents, es poden quedar despenjades del sistema, amb una atenció especial a un col·lectiu que vam estar treballant tots, que és referent a la disminució lleu-moderada.

Ha estat voluntat de la ponència fer un text normatiu obert en diferents aspectes, sobretot en els punts dels desacords, per tal de deixar el procés al desenvolupament de la mateixa llei; sempre en la línia de trobar el màxim consens possible, i establir un text normatiu que obeeixi a l'objectiu fonamental de tota llei: la màxima utilitat, disposició i servei per a totes les persones a qui va adreçada la normativa, buscant i treballant per millorar el text que recollim en aquest dictamen que avui posem a consideració de tots i que creiem que és de tots; tots hem participat en aquesta llei.

Gràcies, presidenta, consellera, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris, per a la defensa de les esmenes reservades. Posteriorment intervindran els altres grups, per fixar el seu posicionament.

En primer lloc, doncs, té la paraula per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, invitats –tots els que ha dit la consellera, així ja m'ho estalvio, i segur que ella ho ha fet millor que jo, que potser me'n deixaria algun. Senyores i senyors diputats, en teoria, és el torn per defensar esmenes, però ja anuncio que les retirem en aquest moment. Senyora consellera, fent una interpretació extensiva de la dita italiana, un bon final tota una vida honora, no?

Doncs, finalment, ens hem pogut posar d'acord, i nosaltres estem bastant satisfets, molt satisfets, perquè tota llei educativa per als socialistes és molt important. Ens atansem sempre al fet educatiu amb molt de respecte, amb molta cura; diria, fins i tot, amb emoció. Qui els parla és deixeble de Marta Mata, i jo avui vull evocar-la. El mes de gener del 2004, quan el president Maragall em va nomenar delegat del Govern a les comarques tarragonines, vaig invitar Marta Mata que vingués a la meua presa de possessió, com a padrina d'aquell fet que nosaltres consideràvem important. I em va preguntar, quan la vaig trucar per telèfon, per què, per què la trucava, per què volia que vingués a la meua presa de possessió. I li vaig dir: «Marta, ja saps el que ens has ensenyat sempre. Tu m'has ensenyat el que és el dret fonamental de l'educació de la persona, tu m'has ensenyat el que és la lluita contra les desigualtats, que per als socialistes és molt important, tu m'has ensenyat el que és la igualtat d'oportunitats. Per això vull que vinguis.»

I per això avui la vull evocar, perquè avui estem parlant d'això, senyores i senyors. Estem parlant d'un dret fonamental de les persones que per als socialistes és tan important com el dret a l'educació, i per això hem inclòs que sigui per tota la vida, la formació professional. Estem parlant de lluita contra les desigualtats, perquè les persones, moltes d'elles, que s'atansaran a la formació i a la qualificació professional tenen moltes necessitats que els poders públics assegurin el que és la seva formació i la seva millor qualificació per, després, tenir llibertat; per després poder treballar, si tenen la sort de tenir un lloc de treball, que sempre, també, al final acompanya, o és necessari que ho acompanyi. I, en definitiva, és també una llei que lluita contra les desigualtats, perquè, en la mesura que afavoreix aquelles persones que no tenen tantes possibilitats, o que al llarg de la vida han nascut en una família amb dificultats, o que al llarg de la vida no han tingut sort, o que al llarg de la vida han patit alguna dificultat, tindran més oportunitats i, per tant, afavorim també la igualtat d'oportunitats. Per això nosaltres, al final, li donarem suport.

Perquè, a banda de tot el que s'ha dit, senyores i senyors diputats, és una llei que finalment ahir..., sí, és veritat, en l'últim moment, però ahir, quan nosaltres ja teníem decidit, i a la reunió del meu grup he d'explicar que la matí havíem dit que no votaríem a favor; finalment hem fet un esforç tots plegats. Li vull agrair personalment a la senyora consellera, perquè va ser ella, ahir..., era un espectacle, consellera, veure-la com anava per aquí amb les transaccions. Això no ho fa cap conseller, ja li ho dic. Per tant, li ho agraïm, no?

Bé, doncs, finalment hem aconseguit que hi hagi una veritable participació dels agents socials i una efectiva participació, també, dels ajuntaments. No hi estava recollit suficientment, des del nostre punt de vista. Hem aconseguit, entre tots plegats, que l'òrgan gestor del sistema sigui l'agència, una agència a la qual ja s'ha fet referència aquí per part de la meua col·lega en la discussió per part del Grup de Convergència i Unió, la senyora Barrufet. Una agència que serà un ens gestor, nou, àgil, preparat per atendre el que és una societat en canvi, del segle XXI. Hem aconseguit, també, un acord molt important per a nosaltres referit a beques, i que aquestes vagin, contemplin molt específicament les dificultats que tenen les persones en atur.

Hem aconseguit que hi hagi, també, entre tots plegats, un compromís del Govern perquè hi hagi una regulació de les persones aprenents. Tots sabem de les dificultats que hi ha en moltes ocasions per a persones que estan prestant el seu servei i al mateix temps rebent formació a les empreses. Pensàvem que era indispensable que hi hagués aquesta regulació que, finalment, figura a la llei com que el Govern haurà d'atendre i haurà de desplegar. Hem aconseguit també que hi hagi un pla governamental d'acreditació i de qualificació, i que, aquest, hi hagi un compromís que s'elabori en un temps reduït. En definitiva, senyores i senyors diputats, és una llei que els socialistes pensem que no només atén els drets de les persones, la lluita contra les desigualtats i la igualtat d'oportunitats, sinó també a fer una economia del nostre país més competitiva, i per això, aquest també ha estat un dels motius pels quals finalment li hem donat suport.

He d'assenyalar, de tota manera, alguns interrogants. Perquè hem fet un esforç, és veritat; pel camí ens han quedat algunes preocupacions que avui, en el dia de l'aprovació de la llei, voldríem també deixar damunt de la taula i posar de manifest, perquè nosaltres continuarem treballant perquè això que pensem, aquests fets que pensem que no estan suficientment recollits, o que són deficiències de la llei, en el futur puguin ser resolts.

Per exemple –ho saben tots els companys i companyes que han estat també ponents i ho sap la consellera–, nosaltres hauríem preferit que hi hagués una dependència clara del que és l'agència del Departament d'Ensenyament. Hi havia diferents postures: la postura que pretenia que depengués de Presidència; altres, com nosaltres, que depengués d'Ensenyament. Finalment ha quedat que el Govern decidirà en cada moment. No pensem que sigui bo. Algun dia el nostre país ho haurà de definir clarament, i en el moment que ho defineixi nosaltres lluitarem o treballarem per-

què aquesta dependència sigui d'Ensenyament, perquè creiem que és el departament més adequat.

Voldríem que hi hagués una relació més clara amb el Servei d'Ocupació de Catalunya. Hem trobat a faltar..., veig que aquí hi ha directius del departament, i en especial saludo el senyor Aregio, perquè és de Tarragona, que l'he vist abans, però hauríem volgut avui aquí que hi hagués estat el conseller Puig; hauria estat una mostra més clara del suport que dona el seu departament i del compromís de treballar plegats.

Hauríem volgut que la comissió rectora depengués de l'agència i que no quedés separada com en aquests moments.

Hauríem volgut que hi hagués hagut un compromís més concret pel que fa al finançament i pel que fa a la formació permanent del professorat.

En definitiva, senyores i senyors diputats, saben quin és el nostre posicionament. Espero haver-me expressat amb tota la claredat que requereix la situació.

Voldríem, finalment, i hi treballarem també i ajudarem el Govern en tot moment, que hi hagués un desplegament ràpid de la llei, que aquest fos el màxim de consensuat possible. Aquí hi ha molta gent que hi intervén, molts departaments de l'Administració, moltes administracions –Administració local, principalment, a la qual ja he fet referència abans, que creiem que té un paper molt important–, però també sectors econòmics, socials, els representants dels treballadors, que pensem que han de tenir un paper també en cada una de les empreses, des del nostre punt de vista.

I, finalment, que hi hagués aquesta integració –que, finalment, ahir, a última hora, varem arribar a un acord que també s'ha de produir–, que sigui una integració real i de veritat.

Per últim, voldria també, en el capítol d'agraïments del nostre grup i meus personalment, agrair a la sectorial d'ensenyament del PSC el suport que m'ha donat en tot moment, en particular a l'encara avui regidora, fins dissabte dia 13, regidora de Granollers, Pietat Sanjuán; a les diputades Eva Granados i Montse Capdevila, que també m'han ajudat i m'han exigit..., en fi, davant d'un diputat tan desordenat com jo, han intentat posar ordre, crec que finalment l'han aconseguit, i a la meua companya Rocío Martínez-Sampere, perquè al començar la legislatura em va dir: «Tu portaràs» –és la que mana en ensenyament al nostre grup– «els temes d'FP», i, doncs, això m'ha permès tenir la sort d'estar avui en aquesta llei, que considero, en fi, molt important, rellevant i gairebé diria històrica, perquè és la primera i espero que duri molts anys.

L'hi vull agrair també al meu president de grup, Miquel Iceta, que em va dir en tot moment: «Farem al final el que tu decideixis.» Això és una mostra de confiança que li agraeixo molt profundament. A la meua assessora jurídica, Rita Roigé. I, dels serveis jurídics, al senyor Palomares, que ja també ha rebut altres agraïments, i a la senyora Carme Alonso.

I, finalment, també als serveis de correcció lingüística, que sempre fan –en fi, els que ens dediquem a aques-

tes coses i tenim la mania de la filologia i de la llengua catalana—, doncs, una feina extraordinària, que també els voldria agrair al final de la meua intervenció.

Moltes gràcies, doncs, a tothom, senyora consellera, senyores i senyors diputats. També, evidentment, als altres diputats dels altres grups que durant aquests darrers mesos i aquestes darreres setmanes, amicalment, ens hem discutit; crec que hem defensat bé les nostres posicions cadascú.

I en aquest moment del debat, senyora presidenta, retirem les nostres esmenes. Anuncio, si no ho he dit abans, ho dic en aquests moments, el nostre suport a la llei. Per tant, votarem favorablement. I les esmenes que tenim, doncs, ja quedaran per a una altra ocasió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari Partit Popular de Catalunya, el diputat Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, convidats, Govern, en aquest cas Departament d'Ensenyament, però també veig que n'hi ha, entre els convidats o entre els assistents, del Departament d'Empresa i Ocupació, i em refereixo al senyor Aregio... També a totes les persones que avui han estat aquí, que van estar a la comissió i que van aportar valors molt importants, sobretot a aquest grup parlamentari a l'hora de presentar esmenes. Per tant, també agraeixo que estiguin aquí, i, al cap i a la fi, és el resultat també de les inquietuds i del treball que tots vostès han fet.

Agraïments, naturalment, a la senyora Ramona Barufet, que avui demanava disculpes. En algun moment a la comissió, amb la rapidesa de la comissió, vam tindre, doncs, alguna topada, que es diria, no?, però cregui'm, de veritat, que ha estat producte de la rapidesa que no realment d'un altre sentit.

També a la senyora Russiñol, d'Esquerra Republicana, per la manera com ha facilitat que es pugui fer i es pugui treure endavant aquesta llei; facilitat que ha fet possible que el nostre grup parlamentari al final hi voti a favor.

Al senyor Xavier Sabaté, perquè ha sigut, al final, el que ha obert, eh?, la porta perquè tots ens poguéssim sentir més còmodes a l'hora d'arribar, doncs, a aquest acord que hem fet. Ho dic realment perquè nosaltres també hem transaccionat esmenes que vostès han presentat a últim moment.

Al senyor Joan Mena, jo li haig de dir una cosa: des de la distància política, ha estat una cordialitat poder treballar amb vostè. De veritat, li ho dic. Estem en mons diferents, però ha sigut un exemple poder treballar amb vostè per veure que per damunt de tot està el que és la democràcia, està el que són les bones formes i el que és poder arribar a acords en algunes qüestions, no en totes, que ens hagués agradat.

Senyor Carlos Carrizosa, també..., muchísimas gracias, sin duda alguna, por sus aportaciones a la ponencia y por el medio en que hemos trabajado en la misma.

I també gràcies al senyor Miquel Palomares, sense dubtes, el lletrat, perquè sense ell no haguéssim trobat el rumb que havíem de tindre en aquesta ponència, i, sens dubte, ha participat en gran mesura que això pugui ser una realitat.

Abans es deia que era una llei que corria pressa, que corria pressa per una qüestió òbvia: es deia que corria pressa perquè és fonamental a l'hora de fer i crear llocs de treball. Sense cap dubte. Però la pressa no ve d'això; la pressa ve que s'anticipen unes eleccions al 27 de setembre i hem d'anar a corre-cuita a aprovar-ho tot com sigui i de la manera que sigui. Aquesta és la raó de la pressa, perquè durant quatre anys no s'ha fet absolutament res per poder millorar la formació professional. Aquesta és la realitat.

Ara, això què vol dir, que des del nostre grup parlamentari nosaltres havíem de retirar-nos?, havíem de dir sistemàticament a tot que no?, havíem, d'alguna manera, de fugir d'aquesta llei? No ho hem fet. No ho hem fet, senyora consellera, primer perquè sí que al fons és una llei vital, vital per als nous temps que vénen, en el tema de recuperació de llocs de treball, que s'ajusti a la realitat dels temps, i, naturalment, perquè també, senyora consellera, en vostè hem trobat una persona amb la qual des del primer dia fins al final el que hem parlat s'ha respectat.

Per tant, nosaltres no podíem fugir d'això, sabent així que la pressa no consistia en la importància de la llei, sinó en les presses polítiques partidistes d'anar el 27 de setembre a un plebiscit.

Nosaltres amb aquesta llei han vist que no hem tingut cap problema perquè respecta la normativa bàsica de l'Estat, per tant, res en contra; el que fa, d'alguna manera, és desenvolupar, millorar, crear més qualitat al que és el referent dintre de Catalunya. Per tant, com no hem trobat cap motiu que pugui anar en contra del que és la normativa bàsica de l'Estat, qüestió en què a la del SOC se va trobar —i no solament per nosaltres, sinó pel Partit Socialista i altres formacions polítiques— mesures que anaven en contra del que és la normativa estatal. I em sorprèn molt que algun grup independentista o que es diu independentista allò que va portar a drets i garanties ho va signar. Per tant, nosaltres, en aquest aspecte, cap problema.

Felicitem que aquesta llei no sigui una llei solament de formació professional inicial o d'ocupació; és una llei que conté tot l'esperit del que és una formació professional al llarg de la vida laboral. I això és el que ha de ser: des del començament fins al final, un seguiment del que ha de ser la trajectòria i la vida laboral de cada persona.

També aquesta llei comprèn temes importants, com són els col·lectius de joves amb discapacitat intel·lectual o bé col·lectius amb exclusió laboral. També els conté i els contempla. I nosaltres en això, des del primer dia, vam estar completament d'acord.

També dóna una importància al que és la competitivitat; és a dir, reconeix la importància de l'empresa dintre del que ha de ser la formació professional; és a dir, les pràctiques; és a dir, el que nosaltres, des del nostre grup parlamentari, tenim molt clar, que és la formació professional dual.

Però afegeix una cosa més: no solament la formació professional per tindre llocs de treball per compte aliè, sinó que també parla dels emprenedors com una part important, i més a Catalunya, ja que els emprenedors, els autònoms o la petita i mitjana empresa tenen un contingut important al nostre sistema econòmic.

Aquí hi ha una part important, senyora consellera, que vostè sap molt bé que vam estar-hi molt damunt, és el tema: la incorporació de l'Administració local i la incorporació de les cambres de comerç. Per què les cambres de comerç? Perquè la mateixa legislació estatal parla i dóna competències a les cambres de comerç perquè formin part del que és la formació professional.

Per tant, nosaltres hem arribat, vam arribar en aquell moment que podien estar a la comissió rectora les cambres de comerç i l'Administració local, prèvia autorització o voluntat del Govern. Al final, les administracions locals, per l'esmena transaccional que s'ha fet amb el Partit Socialista, queden a la comissió rectora i les cambres de comerç queden d'aquella manera que és la voluntat del Govern. Vull dir, vostès tenen la pilota per si entren o no entren. Això sí, sense variar el que és el percentatge de vots; és a dir, el Govern distribuirà la seua part a les administracions locals i a les cambres de comerç sense perjudicar el que són els sindicats o el que és la patronal.

També una altra cosa que nosaltres demanàvem, i ens ha encantat, és que aquestes picabaralles històriques entre els dos departaments en el tema de la formació professional quedessin encaixades en un òrgan autònom i d'una sola unitat d'acció. Celebrem que sigui l'agència, ho celebrem perquè es parlava d'instituts, se parlava... L'agència és un òrgan més, ja no solament de marca, sinó que ve a donar més aquest esperit del que nosaltres demanàvem. Ara bé, nosaltres mantenim viva una esmena nostra que diu: «Ens agradaria que hi fos el Departament d'Ensenyament.»

Alguns pensaran: «Coi, ho diu el president de la Comissió d'Empresa i Ocupació.» No, simplement, quan hem pogut comprovar i s'ha pogut veure els dos departaments, per sentit comú i raonable, a on tenia més condicions d'estar és a Ensenyament, pel tema dels recursos humans i pel tema ja de la mateixa inèrcia que té el Departament d'Ensenyament. No per res més. Bé, aquí ha quedat que serà el Govern el que dirà a quin departament anirà inscrit.

Del que sí que ja ens felicitem és que hi hagi una agència única que porti els temes de formació professional i els agrupi a tots; que aquesta va ser la queixa permanent de quasi totes les compareixences, que demanaven que aquest fet se fes una realitat.

Ja dic que a nosaltres ens hauria agradat moltíssim que hagués estat a la comissió específica..., al Depar-

tament d'Ensenyament, però, bé, esperem que això no sigui tampoc una picabaralla en el Govern a veure dels dos qui és el que es queda o està enquadrada aquesta agència.

També entenem, d'alguna manera, que el Govern ha de tindre o el president de la Generalitat ha de tindre aquella voluntat de poder fer el seu propi Govern, i que, possiblement, aquesta llei el podria comportar a determinar o a encaixar alguna qüestió que després l'hauria de modificar modificant la llei. En això també hem estat..., però torno a dir que la nostra voluntat és aquesta.

Un altre tema per nosaltres important, i hi mantenim l'esmena: nosaltres pensem que l'avaluació de la formació professional, del sistema de la formació professional, ha de ser per un òrgan extern. No pot ser que el mateix sistema s'avaluï ell mateix, perquè considerem que això pot caure en el que és la contaminació de dir: «Escolti, ho han fet tan bé que la mateixa avaluació nostra és també en positiu.» Hauria agradat més... I quan dic «externa» no parlo d'empresa; parlo d'universitat, parlo de l'observatori o parlo d'alguna entitat que sigui externa i que no estigui implicada per contaminació pròpia al mateix sistema. Per tant, nosaltres continuem mantenint aquesta proposta que teníem d'inici i amb aquestes esmenes.

Una altra de les qüestions que nosaltres demanàvem era, per especificar-ho més, que són esmenes que queden vives..., al que nosaltres parlàvem..., al que és la comissió rectora. Nosaltres, a part que hi estem completament d'acord, i és evident que hi han de ser els sindicats, que hi són les organitzacions empresarials, sí que aquí especificàvem..., i ens hauria agradat que diguéssim: un per Fomento, un per Pimec, un per Fepime..., i també demanàvem, i era lògic, que els sindicats Comissions Obreres i UGT hi fossin. Però aquí especificàvem molt clarament quines són aquelles entitats que haurien de ser-hi. Perquè quan parlem en termes genèrics i diem que hi sigui el món empresarial més representatiu, què vol dir? Tres d'una entitat? No. Nosaltres el que volíem fer és el repartiment, i aquesta és una de les esmenes que nosaltres mantenim viva, totalment i absolutament.

També demanàvem que als consells de formació, a part que es parla molt del consell social..., també del consell territorial. És l'esmena que mantenim. Perquè és la veritat que l'Administració local, com moltes de les compareixences que hi va haver, va parlar de la importància que té el territori a l'hora de desenvolupar la formació professional, perquè tot el territori no és igual. No és el mateix la Vall d'Aran que el que pot ser el Baix Llobregat, que el que poden ser les Terres de l'Ebre o el que pot ser la comarca concretament del Tarragonès. Vull dir que és important, a part de la sectorial, tindre-hi també el territori. I també que es poguessin fer consells industrials o consells socials. Aquestes esmenes nosaltres les mantenim, perquè vénen a reforçar el que és el territori i a part vénen a reforçar el que podrien ser consells industrials o consells socials dintre del que són els consells de formació i qualificació.

I mantenim, com és obvi, unes esmenes amb què venim..., perquè es reconegui que les llengües vehiculars oficials a la formació professional són els castellà i el català i aquelles estrangeres..., que siguen pròpies. Ho fem constar. No vull dir que el mateix projecte de llei hi vagi en contra. Però sí que és veritat que nosaltres volem que consti per tindre aquesta garantia que les dos se fan.

I també un incís: no vol dir perquè no sigui..., sinó per garantir que d'aquells acords que es facin de pràctiques a l'estranger n'estigui informat i hi estigui d'acord el Govern d'Espanya. És evident que nosaltres demanem això, perquè és una característica pròpia que tenim. Nosaltres no som independentistes. Nosaltres estímem i volem..., Catalunya, però la volem dintre d'un context que és Espanya. Per això demanem això.

I, ja per últim, simplement dir que no tindrem l'oportunitat de poder fer una votació al Partit Socialista, a les esmenes que el senyor Sabaté ha presentat, i que nosaltres el que sí farem amb les que queden vives és: a la votació votarem les de Ciutadans, la majoria amb «sí», i la resta amb abstenció. Perquè pensem que algunes són molts semblants a..., nosaltres, precisament perquè les han recollit del sector; parlem molt també de canvis de comerç. I nosaltres, senyor Mena, ho sentim: votarem en contra de les seues esmenes. I li torno a dir i reiterar que no per res, sinó perquè estem en dos mons diferents, encara que la cordialitat sigui forta i bona.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, bon dia a tots i a totes. Primer de tot, saludar les entitats, les organitzacions sindicals i els membres del departament que estan avui acompanyant-nos en aquesta votació, que per nosaltres també és transcendental.

Jo entraré també breument i des del principi, per tenir temps, en el capítol d'agraïments. Primer volia donar les gràcies a la consellera Rigau, tot i que semblava que a l'inici vostè, com que estem a final de curs, ens llegia les notes, com a mestra que és. Volia també, independentment, evidentment, del que al final acabem votant, agrair la tasca feta per tothom en la ponència d'aquesta llei. La diputada Ramona Barrufet, com s'ha dit abans..., la seva experiència educativa, la seva experiència sindical, ha ajudat. La relatora d'aquesta llei ha contagiado la ponència de la seva manera dialogant, honesta i productiva, que ha facilitat la tasca de la tramitació parlamentària. Vull donar les gràcies també als companys de la ponència: la senyora Agnès Rus-siñol, que ha facilitat moltes de les transaccions que finalment hem acordat des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida; el senyor Xavier Sabaté; el senyor Rafa

Luna, per mi també ha estat un plaer compartir ponència amb vostè; el senyor Carlos Carrizosa; el senyor Quim Arrufat, i també la senyora Marina Geli, pel seu interès. Evidentment, també vull agrair la predisposició de l'equip de la conselleria, des del senyor Casares fins al senyor Pol Xart, perquè sempre han estat disponibles per a qualsevol dubte o petició que tenia aquest diputat d'Iniciativa i Esquerra Unida. I permetin-me també que faci extensibles aquests agraïments al lletrat, el senyor Miquel Palomares, i a tot el seu equip, des dels gestors fins als assessors lingüístics. I per descomptat també a totes les persones que ens han assessorat en aquesta feina: Eduard Requena; Antònia Pascual; Xavier Farriols; Carles Martínez; les àrees d'Educació d'Iniciativa per Catalunya Verds i d'Esquerra Unida i Alternativa; els meus companys Marc Vidal i Hortènsia Grau, que són especialistes en la formació professional; el suport també de Joan Herrera i de Dolors Camats, i evidentment de la resta de diputats i diputades del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

I ja que estem en el capítol d'agraïments, permeti'm també, consellera, que lamenti les absències avui en aquest debat. Lamentar l'absència del conseller Felip Puig. Jo entenc que avui, amb aquesta llei, hauria d'estar aquí. Dono per descomptat que no es tracta d'una picabaralla entre les conselleries per la discussió que ha comportat la integració dels subsistemes en aquesta llei.

Dit això, per situar el debat –per situar el debat–, hem de tenir en compte els antecedents d'aquesta llei. Iniciativa i Esquerra Unida vam ser l'únic grup que presentàvem una esmena a la totalitat a la llei, una esmena que evidenciava que el model que nosaltres defensàvem era el d'una formació al llarg de la vida, i no parcel·lar l'educació i la formació per les diferents etapes vitals de les persones. Jo mateix vaig explicar que era una esmena a la totalitat en positiu. I crec honestament que aquesta és l'actitud que ha mantingut el meu grup durant la ponència, una actitud positiva. Hem intentat influir al màxim possible a millorar la llei. Crec sincerament que ho hem aconseguit, però no el suficient com per poder donar el suport a la llei.

Cal afegir que hi havia un primer esborrany que s'havia consensuat amb els agents socials del país, especialment amb els sindicats, i que finalment es va modificar substancialment, i es va generar així malestar en qui hauria d'haver estat un aliat importantíssim en tot el debat.

No ho negaré: la llei suposa un pas endavant en molts aspectes de la formació i la qualificació professional al nostre país. Hem engegat un motor que era necessari engegar, però ens hem quedat a mig gas. Queda com una oportunitat perduda. Vostès, consellera, són un govern que reclama més sobirania, constantment reclamen més sobirania, però que també deixen clar que quan tenen aquesta sobirania és per fer les coses més o menys semblants a com les fa el Partit Popular a Madrid. Però, com deia, hi ha aspectes de millora de la llei. Va entrar al Parlament una llei, si m'ho permeten, agafada amb pines, i surt del tràmit final mínimament vestida, tot i que no arribem a posar-li el ves-

tit de gala que requereixen la formació i la qualificació professionals a Catalunya.

Què hem millorat en el tràmit parlamentari de la ponència i de què Iniciativa i Esquerra Unida ens sentim partícips..., i permetin-me també que personalment em senti satisfet per totes aquelles millores que hem aconseguit introduir en aquesta llei.

Hem aconseguit en un 70 per cent aproximadament la integració dels subsistemes. Resta encara pendent un 30 per cent de la seva integració, i caldrà aprofundir-ho amb valentia i amb determinació política..., si des de qui exerceixi aquesta competència així ho fa.

Aconseguiu –això havia estat en risc en les últimes ponències perquè el PP llançava aquells cants de sirena– que hi hagi una autoritat única sobre la formació i la qualificació professional i que aquesta sigui pública –és important per al nostre grup–, amb personalitat jurídica pròpia, recursos i finançament garantit a través del pressupost de la Generalitat.

Especialment satisfet també em sento amb la incorporació de cinc principis rectors d'aquesta llei que eren determinants per Iniciativa i Esquerra Unida, i aquí vull agrair especialment la facilitació feta per la diputada Ramona Barrufet. Hem incorporat el principi de suficiència; per tant, caldrà una oferta suficient i adequada. Hem incorporat el principi d'accessibilitat, accessible a tots els usuaris i sense cap tipus de discriminació. El principi de capitalització; tota formació serà reconeguda i serà acreditada. El principi de promoció professional; per tant, reconeixement laboral i professional. I el principi d'adscripció a l'espai europeu.

Hem incorporat també a proposta d'Iniciativa i Esquerra Unida un nou article que reconeix el paper del món local, especialment en aspectes d'informació, d'orientació i de polítiques actives als nostres ajuntaments, tot i que permetin-me que els digui que al final l'esmena transaccionada amb el Grup Socialista entenem que rebaixa el paper del món local. Nosaltres parlàvem de «competències» en informació, orientació i polítiques actives, i vostès ara parlen de «facultats». No és el mateix tenir facultats que tenir la competència des del món local.

Aconseguiu també que la comissió rectora del sistema estigui adscrita al Departament de la Presidència, evitant així l'eterna bicefàlia entre Ensenyament i Empresa i Ocupació, que enteníem que segregava aquest model.

I també altres incorporacions destacades, com poden ser els centres de formació integrada; la prospecció de necessitats; la millora de les pràctiques obligatòries en alternança en tota la llei; aspectes de transparència de forma transversal incorporats en tota la llei; un nou apartat sobre l'ensenyament a distància a través de l'Institut Obert de Catalunya; la incorporació d'un procediment integrat d'avaluació i acreditació de competències professionals, un servei regular i estable que caldria d'avaluació i acreditació, o el fet que finalment la llei s'haurà de desplegar en tres anys i no en cinc anys, tal com estava previst en el primer esborrany.

Ara bé, tots aquests, com els deia, són aspectes que hem pogut incorporar transaccionant a través de diferents esmenes del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, per tant ens sentim satisfets amb aquesta part de la llei, però hi ha elements, hi ha aspectes, de la llei que..., tot i que hi ha aspectes de la llei que s'han millorat en els treballs de la ponència, també hi ha algunes línies vermelles, que són les que ens faran votar en contra d'aquesta llei, que aquesta llei travessa i que per Iniciativa i Esquerra Unida eren, com vostès saben, perquè ho hem dit constantment en totes les compareixences i en tots els treballs de la ponència, determinants per acabar de decidir si donàvem suport a la llei o no.

Deia la consellera que s'han incorporat el 60 per cent de les esmenes d'Iniciativa i Esquerra Unida. És cert. Ara, el balanç nosaltres no el fem de forma quantitativa, sinó que el volem fer de forma qualitativa: quines són, qualitativament, aquelles esmenes que s'han incorporat d'Iniciativa i Esquerra Unida i quines són, qualitativament, aquelles que vostès han descartat, que són les que jo ara els vull explicar.

No hem aconseguit, encara que diguem el contrari, una llei de formació al llarg de la vida. Caldria vincular aquesta llei a una llei de formació d'adults, que encara no està desplegada, per garantir el dret a la formació com a dret bàsic independentment de l'etapa vital de cada persona. Continua sent, doncs, un repte i una assignatura pendent d'aquest país.

No ens satisfà tampoc, consellera, la governança del sistema. Després de molt marejar la perdiu –ho dic en positiu–, fins, és cert, ahir a la nit, a última hora, no van arribar a un acord amb el Partit Socialista, i tindrem un sistema, al nostre entendre, inestable de governança: una quota del 20 per cent per als sindicats, 20 per cent per a la patronal, un 60 per cent per a l'Administració, que pot quedar reduïda amb la incorporació segura, perquè ho dirà la Llei del món local, i amb la incorporació probable, perquè no ho diu la llei, però s'ha insinuat i s'ha fet efectiu en totes les ponències, de les cambres o d'altres agents.

La proposta que fèiem des d'Iniciativa i Esquerra Unida era la d'un 50 per cent per a la Generalitat, un 25 per cent per als sindicats i un altre 25 per cent per a la patronal, per dos motius fonamentals: el primer, perquè així garantim que la Generalitat té una posició determinant, perquè, com a servei públic que ha de ser, és la Generalitat qui té una major responsabilitat a l'hora de desplegar aquestes polítiques, i segon, perquè s'obliga l'Administració pública a haver de posar-se d'acord o amb les organitzacions sindicals o amb les organitzacions empresarials, que és l'única forma democràtica que facilitaria la governança del sistema. Per tant, nosaltres continuem defensant que cal una governança tripartida del sistema de la formació i la qualificació professional.

Tercer element que ens allunya de la llei: tampoc apostem clarament per un sistema únic i estable del sistema d'acreditacions, que era una altra línia vermella del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida.

Un quart element: l'adscripció de l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professional s'haurà de determinar per desplegament reglamentari. El nostre grup hauríem preferit que fos la mateixa llei qui fes penjar aquesta agència del Departament de la Presidència, primer, per garantir la coherència amb la dependència de la comissió rectora –la comissió rectora sí que dependrà del Departament de la Presidència i, en canvi, l'agència pública encara no se sap molt bé on s'acabarà ubicant–, però també perquè així, consellera, s'acaba amb l'eterna bicefàlia i li atorga un paper transversal a la formació professional a totes les polítiques. Això ho hem dit per activa i per passiva: no només tenen potencialitat professionalitzadora la conselleria d'Ensenyament i la conselleria d'Empresa i Ocupació; hi ha d'altres conselleries –la d'Agricultura, la de Salut, la de Benestar Social– que també tenen un potencial professionalitzador important. I per això nosaltres defensàvem que estigués penjat de Presidència, perquè atorgava un caràcter transversal a les polítiques del Govern de la Generalitat. No s'ha decidit. No sé si encara la consellera Rigau i el conseller Puig estan acabant de negociar d'on desplegaran que pengi aquesta agència. Però no es tractava d'això, es tractava de ser valents. Ens hem quedat, ho repeteixo, a mig gas, quan calia una accelerada que superés aquesta històrica dicotomia.

Hi ha també un cinquè element, un aspecte fonamental: aquesta llei no té cap intenció d'acabar amb el model precaritzador i que mercadeja amb els drets dels treballadors i les treballadores. Apostem amb la llei fortament per la formació professional dual, que combina l'activitat impartida al centre de formació amb l'aprenentatge adquirit al centre de treball. El nostre grup, Iniciativa i Esquerra Unida, apostàvem per blindar que la formació professional dual anés acompanyada de la garantia d'un contracte laboral per als aprenents. Mantenim en aquest sentit aquesta com a línia vermella, que també s'ha traspassat en aquesta llei. El que es fa finalment és mantenir una ambigüitat en el redactat per acordar aquesta formació professional dual amb la normativa vigent –normativa, per cert, pactada pel PP amb Convergència i Unió al Congrés dels Diputats–, i perdem una oportunitat històrica de blindar l'FP dual amb un contracte laboral.

I aquest últim punt el volia també lligar amb la situació productiva i d'ocupació que pateix el nostre país. Aquesta llei, consellera, hauria d'haver servit per establir les bases d'un futur que expulsi la precarietat, i vostès el que fan és consolidar un model precari. En comptes de fer capgirar el model productiu de Catalunya, no ho fem. Abans d'ahir mateix –suposo que vostè n'està al cas– sortia un informe de l'Agència Europea dels Drets Fonamentals, un informe demolidor contra el model productiu espanyol, el qual ha estat dissenyat sempre pel Partit Popular i pel Partido Socialista Obrero Español, i amb Convergència i Unió com a crossa. Ens diu que l'Estat espanyol es situa entre els països amb més explotació laboral, diu literalment, parla literalment l'informe de la Unió Europea d'explotació laboral, i fer treballar una persona sense contracte és fomentar aquesta explotació, quan hauríem d'haver aprofitat per regular una situació injusta,

que genera inseguretat i no ajuda a la inserció laboral. Aquest informe, per tant, dic, parla d'explotació laboral greu, generalitzada, i incideix que es tracta d'un problema endèmic. Per tant, aquesta llei, en comptes de capgirar aquest model, el que fa és eternitzar el model precari del sistema productiu a Catalunya, i també a l'Estat espanyol.

Finalment, acabo, consellera, un últim avís. Vostès ens diran, doncs, que fem tremendisme, que és una bona llei, que cal que sigui prou àmplia... Nosaltres els direm que estarem molt amatents per veure com es desplega, quines són les primeres mesures que vostès prenen a l'hora de desplegar aquesta llei.

I acabo, presidenta. Des d'Iniciativa i Esquerra Unida no avalarem l'ambigüitat ni tan sols els últims pactes amb el Partit Socialista. Demanàvem claredat, blindar un model clar. Encara hi estem a temps, consellera; ens podem repensar el nostre posicionament si vostès blinden l'FP dual amb un contracte laboral, si blinden un sistema d'acreditacions únic i estable i si blinden un model de governança tripartit i equilibrat entre les tres parts. En definitiva, si no ho fan és una oportunitat novament perduda per aquest Parlament. Vostès han pensat més en les empreses que no pas en les necessitats dels i les futures treballadores d'aquest país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Seguidament, per a la defensa de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, invitados todos, que han sido ya mencionados por la *consellera*... Quería agradecer también, como han hecho el resto de los compañeros de la ponencia, a todos los componentes de la ponencia –a la señora Ramona Barrufet, a la señora Agnès Russiñol, al señor Xavier Sabaté, Rafa Luna, Joan Mena y al señor Quim Arrufat– la buena disposición que ha habido en la comisión en todo momento, por el diálogo. También quiero agradecerle a la *consellera* su intervención personal en varios momentos en busca del consenso. Quiero agradecer también al letrado, señor Palomares, y a los servicios de corrección lingüística cómo nos han ayudado, al final, a hacer un texto que yo creo que es complejo, que es muy organizativo, en el sentido de que parece que, visto desde la perspectiva de un profesor o de un alumno, son difíciles de entender muchas de las cosas que regula esta ley. Pero, sin embargo, yo creo que en conjunto hemos hecho una ley que merece la pena ser aprobada por todos los grupos que hemos participado, como así va a ocurrir, con la excepción de alguno que ya nos ha anunciado que no tendrá su voto favorable.

Yo quería señalar lo primero, al empezar, que no era mi grupo excesivamente optimista en cuanto a la posibilidad de que llegásemos a un acuerdo con el Go-

bierno actual de *Convergència i Unió*; no éramos optimistas. Nosotros votamos a favor de la tramitación de esta ley, porque nos parecía que la cuestión de la formación profesional es una de las cuestiones básicas para acometer los defectos que tiene nuestro mercado de trabajo y las carencias tan grandes que existen en formación, sobre todo en las personas adultas, en Cataluña y en el resto de España. Pero a nadie se le oculta que tenemos en la actualidad un problema en Cataluña, tenemos un gobierno que está promoviendo una secesión, que está promoviendo que se levanten fronteras, una secesión de España, con las consecuencias que esto tiene también en Europa, y nuestra salida de Europa. Esto es una cuestión de gravedad que puede resultar incómoda de citar en una cuestión como es la Ley de formación profesional, pero yo creo que no se nos oculta que el Gobierno actual y Ciudadanos tienen discrepancias de fondo graves.

Además, en concreto en este Gobierno la *conselleria* de Ensenyament tiene un contencioso específico con Ciudadanos que a nadie se le oculta, que es, pues, que tenemos un modelo lingüístico distinto, que nosotros promovemos el trilingüismo... Por cierto, aquí en esta ley también..., nosotros no habíamos propuesto las enmiendas, pero las va a proponer el Partido Popular, en cuanto a la lengua, que se utilicen como lenguas vehiculares el castellano, el catalán y el inglés, que es una cuestión de formación, porque esta ley también habla de la cooperación, de la movilidad internacional y dentro de España también, y esta es una de las cuestiones de la formación que hoy día nuestros jóvenes también necesitan: una buena formación en idiomas. Esta cuestión se ha propuesto como enmienda, no fue aceptada; nosotros –hoy se trae al Pleno– la votaremos también favorablemente. Pero lo que quería decir es que con Ensenyament tenemos un contencioso, un roce cotidiano, un incumplimiento de sentencias cotidiano y un mutuo reproche, siempre, en este sentido.

Por eso no era este diputado optimista en cuanto a los senderos que pudiera seguir la tramitación de esta ley. Sin embargo, he empezado diciendo los agradecimientos a todos los diputados y los he dicho con rapidez, ¿eh?, pero ahora sí que quisiera detenerme en analizar un poco lo que ha sido la tramitación de esta ley.

Esta ley ha sido llevada con suma seriedad por la ponente de *Convergència i Unió*, señora Ramona Barrufet, con suma seriedad y competencia, mirando mucho en lo que había que regular de verdad, con vocación de arreglar la formación profesional. La propia *consellera* ha actuado de esta forma. Esquerra Republicana, con la señora Agnès Russiñol, ha apreciado también mucho el carácter técnico de esta ley. Y yo creo que hemos hecho un trabajo que al final no parecía que tuviéramos aquí que hacer una ley como una *estructura d'estat*, sino que dio al final la sensación de que estábamos regulando la formación profesional. Y entonces esto, al final..., yo no sé si esto acarreará problemas a algún diputado, que luego en su grupo le digan: «¿Qué has hecho, que ahora los de Ciudadanos te han alagado?» Pues sí, la señora Agnès Russiñol ha trabajado por la formación profesional. Y en general aquí yo creo que eso ha favorecido un buen ambien-

te y hemos podido acometer algo que, como decía, es básico para la sociedad y para las personas.

Ciudadanos, en su programa económico, uno de los objetivos que tenemos es conseguir la recuperación económica y la lucha contra la crisis. Eso lo primero: acometer, digamos, como si fuese un tratamiento de *shock*, la lucha contra la crisis. Y luego poner los cimientos para que el crecimiento sea sostenible y que tengamos una economía sana a largo plazo.

En cuanto a lo primero, el tratamiento de choque contra la crisis, ¿qué tenemos muy malo en España y en Cataluña en concreto? Pues, el paro y la precariedad, paro y precariedad laboral. La lucha contra el paro y la precariedad laboral se acomete también desde la Ley de formación profesional. Y esta es una de las razones por las que nosotros ya pedíamos y considerábamos que había... Contrariamente a lo que ha mencionado el diputado señor Mena, que en un principio votaron en contra de la tramitación, a nosotros sí que ya en aquel momento nos pareció que el ámbito de la formación profesional merecía una regulación más moderna y más dinámica. Segundo para superar la crisis: favorecer la innovación, eliminar las trabas para el crecimiento de las empresas en un mercado transparente y regulado. También la innovación se obtiene mediante la formación. Y por eso también en ese ámbito a nosotros nos interesaba participar de la regulación de la formación profesional.

Y luego, en cuanto a poner los cimientos a largo plazo para que esta estabilidad económica perdurase, nosotros uno de los términos en los que ponemos el objetivo es la educación, educación de las personas para el trabajo en un mundo globalizado y en una economía del conocimiento.

Por eso nosotros, en el ámbito de las propuestas económicas que manejamos, una de las cuestiones en que hacemos hincapié es en acabar con la temporalidad en el empleo y con la precariedad laboral, que también influyen directamente en la formación de los trabajadores, puesto que trabajadores que van saltando a empleos precarios normalmente no alcanzan una formación suficiente, y esta precariedad laboral afecta también a la formación, y reconduce otra vez el tema y vuelve a poner el foco en la formación, y en la formación profesional.

También nosotros tenemos, proponemos un plan de choque contra el paro de larga duración, que se basa fundamentalmente en el reciclaje y en la formación del parado de larga duración. En los parados de larga duración es imprescindible acometer la formación profesional desde una perspectiva que es la que hace esta ley, que es la de la formación permanente o formación a lo largo de la vida, que es como se está acometiendo por las directrices de Europa, que emanan ya de Europa, que así se ha visto allí, y, por cierto, esta ley en ese sentido está muy bien orientada a las directrices generales que emanan de Europa, pues es preciso acometer también el gravísimo problema del paro de larga duración, y esta ley también, con su formación a lo largo de la vida, yo creo que puede contribuir a que esa cuestión se vea mejorada.

Hay algo en nuestra propuesta que..., en nuestra propuesta, en nuestra concepción de la formación profesional, que discrepa muchísimo del modelo que al final ha pergeñado esta ley, y es lo siguiente. Nosotros hacemos una propuesta de que sea el propio trabajador, mediante un cheque, el que procure por su propia formación y acuda a los centros que en libre competencia se la proporcionen.

Nosotros tenemos un modelo, no lo oculto y lo específico aquí, porque es así. Nosotros no creemos..., o creemos que la participación de empresas y sindicatos en la formación ha sido una fuente de corrupción y de problemas, ha servido para la financiación de los grupos..., digamos de la patronal y de los sindicatos en buena medida. Y por eso para nosotros un modelo como el que al final santificamos en esta ley no es nuestro modelo. Lo que pasa..., y se han propuesto en ese sentido enmiendas, para que fuese el dinero que se invierte en la formación de las personas..., tuviera un mayor, digamos, una mayor decisión, poder decisivo la persona, y no descansase tanto en que todo ese dinero, digamos, corriese a favor de sindicatos y de patronal.

Hemos propuesto enmiendas en este sentido, aquí no se han aceptado, y pese a todo nosotros vamos a votar favorablemente al texto, porque pensamos que mejora lo que teníamos antes, y que, más adelante, cuando sea el momento, cuando la sociedad, pues, esté más madura o nosotros también tengamos más representatividad, porque ahora somos lo que somos y representamos lo que representamos en el Parlamento de Cataluña..., y por eso hay que ser consecuente, y si tenemos nueve diputados, pues obramos en consecuencia.

Nosotros con este modelo lo que sí que pediríamos al Gobierno..., ya se ha dicho que va a haber un despliegue de tres años para esta ley, digamos que en el término de tres años debería estar desplegada esta ley, yo creo que deberemos estar muy atentos a los posibles fallos, una vez veamos que todo se pone en marcha y cómo se ejecuta, cómo está funcionando la agencia, cómo funciona toda la red que hemos creado en esta ley para la formación profesional, pues yo creo que habrá que estar atentos y habrá que ir modificando sobre la marcha y haciendo ajustes. Y yo creo que esto no le debe doler a nadie. Una ley que sale con un cierto..., con bastante, con un amplio consenso, yo creo que también debe..., como todos nos debemos sentir en parte partícipes de esta ley, pues yo creo que todos deberemos ser responsables también de que los cambios que haya que introducir los hagamos con naturalidad, cuando se deban hacer y sin llevarnos las manos a la cabeza, porque de eso se trata al final; de lo que se trata es de que los operadores y las personas, sobre todo las personas, pues, tengan una buena herramienta para que la formación de las personas se haga efectiva.

Bueno, para finalizar..., podía exponer algunos de los rasgos principales de la ley, pero yo creo que todos los ponentes anteriores han dicho más o menos las cuestiones más relevantes. Sí que a mí me gustaría mencionar que se ha hecho hincapié en la regulación para jóvenes que no superan la educación obligatoria, para los jóve-

nes que abandonan o están en riesgo de abandonar la educación obligatoria y para las personas con discapacidad, para las que se crean itinerarios específicos y se regula un más amplio tiempo de posibilidad de que esté en el ámbito de la formación profesional.

Nuestras enmiendas iban, y van, irán, ¿eh?, en la necesidad de escoger el propio itinerario informativo y lo del cheque, de la posibilidad de que los trabajadores puedan disponer del dinero. Lo que pasa es que, bueno, veremos a ver la suerte que corren las enmiendas.

Sin embargo, nosotros, sea cual sea la suerte que corran, en general el texto, como ya les he expuesto, pues va a tener nuestro voto favorable. Sí que creemos que mejoraría con nuestras enmiendas, también con algunas del Partido Popular, a las que votaremos favorablemente, y alguna otra de Iniciativa a la que votaremos favorablemente; en otras nos abstendremos, y en otras votaremos que no, siempre con miras a que, desde nuestra perspectiva, todavía se pudiera mejorar más el sentido de la ley que hoy aprobamos.

De todas formas, yo creo que hay que felicitarse por el grado de consenso alcanzado, y esperar que la ejecución de la ley sea ventajosa, y que las personas que al final la sufran, o se beneficien de ella, pues puedan ver que hemos hecho algo en el Parlamento que ayude a la prosperidad de la sociedad y al conocimiento y a la formación de las personas.

Nada más.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies; gràcies, presidenta. Consellera d'Ensenyament, conseller d'Empresa i Ocupació, directors generals que avui ens acompanyen, amics i amigues que també heu vingut a compartir aquest moment amb nosaltres, bé, a mi m'agradaria començar fent la prèvia dels agraïments, perquè molt probablement si me la deixo per al final, doncs, és possible que no tingui prou temps. I, per tant, m'agradaria començar per aquí.

M'agradaria donar les gràcies en primer lloc a tots els professors i directors de formació professional amb qui hem tingut el plaer d'anar-nos veient en aquests últims dos anys, i, per tant, doncs, compartir aquest coneixement, no?, que ells, que vosaltres teniu entorn de la vostra experiència personal i diària entorn de la formació professional. M'agradaria, doncs, dir-vos que ens heu ajudat, que ens heu ajudat molt, i que, per tant, doncs, moltes de les aportacions que Esquerra Republicana ha fet en aquesta llei han estat fruit d'aquestes llargues converses que hem anat tenint durant aquest temps.

Un agraïment molt especial a la sectorial d'ensenyament d'Esquerra Republicana, i principalment i de manera molt especial a la Núria i al Joan Lluís, els

quals, doncs, en aquest cas per a mi han estat uns mestres, que m'han ajudat no només a entendre sinó també a comprendre la formació professional. I, per tant, doncs, crec que és de justícia fer-los un agraïment molt especial avui.

També un agraïment a tots els agents socials i entitats amb qui hem anat treballant conjuntament, tots aquells que vau comparèixer a les sessions que vam fer en el Parlament.

També un agraïment per la feina feta pel Govern, en aquest cas encapçalada per la consellera Irene Rigau. Moltes gràcies pel treball fet, per l'aprenentatge, pels mesos de treball intens, han estat mesos intensos, i Déu n'hi do la feina que s'ha fet, i també agrair sempre la voluntat d'entesa.

Agrair també el treball de la ponència i dels meus companys de la ponència, el Joan Mena, el Xavier Sabaté, el Quim Arrufat, el Carlos Carrizosa, el Rafa Luna, i especialment a la Ramona Barrufet. M'agradaria destacar sobretot la capacitat, crec que innata, d'arribar a acords de la diputada Barrufet. I crec realment que, si avui tenim un bon acord, és principalment..., segurament hi han molts factors que, diguem-ne, s'interrelacionen, però també és per aquesta capacitat i aquest tarannà de la diputada que ha fet de ponent en aquesta llei.

A mi m'agradaria començar a destacar, com ja hem explicat alguna vegada, que la distribució de la qualificació acadèmica dels treballadors a casa nostra, doncs, té aquesta forma de rellotge de sorra, amb una base de treballadors amb formació bàsica d'aproximadament un 40 o un 45 per cent; amb una part superior d'aquest rellotge que representen els estudiants, en aquest cas, o els treballadors amb qualificació universitària, d'un 25 a un 30 per cent, i una part intermèdia, de formació mitjana, que seria la relativa a la formació professional, que representa un 20 o un 25 per cent d'aquesta qualificació acadèmica dels treballadors.

Per contra, també ho han explicat en moltes ocasions, a la resta d'Europa aquesta franja, aquesta franja intermèdia, la de la formació professional, representa un 50 o un 60 per cent. I, per tant, aquesta forma ja no és un rellotge de sorra sinó que estariem parlant, doncs, d'una mena de rombe.

Per tant, creiem des d'Esquerra Republicana que cal apostar i promoure decididament la formació professional a Catalunya, i que cal consolidar el creixement, aquest creixement que en els últims deu anys s'ha doblat amb relació als estudiants de formació professional, passant d'uns 60.000 a uns 120.000 alumnes. Creiem i estem convençuts que aquesta llei tindrà un paper molt important en aquesta consolidació i, per tant, en aquest impuls de la formació professional a casa nostra.

Fa sis mesos, en el debat a la totalitat, iniciàvem la nostra intervenció posant de manifest que teníem sobre la taula una llei que havia de permetre fer passos endavant per potenciar la formació professional com una eina imprescindible de motor econòmic. Dèiem també fa sis mesos en aquest debat a la totalitat que el text que ha-

via arribat al Parlament no contenia prou elements que suposessin, *de facto* i d'entrada, doncs, la integració real i efectiva de la formació professional; integració real i efectiva que, des del nostre entendre, era i és el punt clau i l'objectiu principal d'aquesta llei. Dèiem, doncs, que calia treballar-hi, i dèiem també que calia ser valents per dibuixar una llei de futur, no només una llei de present, sinó una llei de futur.

Creiem que aquests mesos de feina al Parlament de Catalunya han estat determinants perquè aquesta integració que avui la llei presenta sigui una realitat, i per tant, doncs, crec que avui podem dir ben alt que amb la creació de l'Agència de la Formació i la Qualificació Professionals, i totes aquelles atribucions que li hem donat, aconseguim un objectiu històric, perseguit des de fa molts anys, que és la planificació i la gestió conjunta de totes les polítiques relatives a la formació professional al nostre país.

Per tant, doncs, creiem que aquest organisme autònom, l'Agència de la Formació i la Qualificació Professionals, planificarà i programarà de manera conjunta tota l'oferta formativa de formació inicial i de formació per a l'ocupació, i que això suposarà evitar solapaments d'una banda, i també evitarà que hi hagi un forat sense oferta, precisament per aquest caràcter holístic, permeteu-me l'expressió, de tota la formació professional.

En aquesta mateixa línia, la de donar més eficiència i més eficàcia al sistema, l'Agència Pública de la Formació i la Qualificació Professionals també gestionarà els recursos humans, materials i econòmics que se li atribueixin. I també el text permet i deixa la porta oberta que se li'n puguin atribuir de nous, cosa que des d'Esquerra Republicana considerem que és enormement positiu, perquè això vol dir que no es tracta d'una llei estàtica sinó que és una llei que ens permetrà aprofundir en la integració, en els propers anys, precisament també en aquesta gestió conjunta de tots els recursos.

Aquest organisme també gestionarà tots els serveis complementaris com la informació, l'orientació i l'acreditació de competències, i a més la llei crea la xarxa integrada d'informació i orientació professional. Creiem que és un element clau per a l'homogeneïtzació dels processos d'acompanyament a totes aquelles persones que vulguin accedir a uns estudis professionalitzadors. Creiem que és important destacar, doncs, que la llei crea aquesta xarxa integrada per tal de fer tot aquest acompanyament.

L'agència també coordinarà la xarxa del sistema i, per tant, això vol dir que coordinarà tots els centres que fan formació professional, no només els de formació integrada, com plantejava la llei en un inici. I, per tant, creiem que aquest fet és enormement positiu perquè això vol dir que tots els centres podran beneficiar-se d'aquestes sinergies nascudes de la integració de la formació professional.

Segons la llei, també la Generalitat de Catalunya ha de promoure i promourà centres específics, la creació dels centres específics de formació professional, element que considerem imprescindible per tal de des-

l·ligar la formació professional d'aquelles... –sobretot el que fa referència al cicle superior–, d'aquelles dinàmiques pròpies de la secundària obligatòria i apropar-les també a la realitat del teixit productiu, i, per tant, doncs creiem que cal, també, felicitar-nos en aquest aspecte.

En l'àmbit de la governança, la llei no estableix en quin departament quedarà adscrita l'agència. I creiem que precisament és aquest fet el que ens ajudarà a superar escenaris i dinàmiques del passat, i el fet de consolidar la formació professional com un referent dins del món empresarial.

La llei crea la comissió rectoral del sistema, formada per agents socials, Generalitat i món local, i el text que avui votem també possibilita que entrin a formar-hi part les cambres de comerç. En aquest punt, el Grup d'Esquerra Republicana demanarem la votació separada, perquè no hi podem votar favorablement. I aquí sí que m'agradaria explicar-nos.

Creiem que les cambres de comerç han fet, fan i faran una gran feina en la promoció de la formació professional dintre, en l'entorn del teixit empresarial; creiem que han de tenir un paper rellevant, però creiem que no pertoca que les organitzacions empresarials estiguin sobrerrepresentades a la comissió rectora del sistema.

Amb relació..., dos apunts abans d'acabar, amb relació a la formació dual, la gent d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa ens deien que entenien que era una oportunitat perduda. En aquest cas, a mi m'agradaria destacar, doncs, que n'hem parlat moltes vegades, que tots sabem que encara no existeix un consens suficient per tal de moure'ns dels paràmetres actuals, i que, per tant, crec que tots som responsables de fer pedagogia, de treure pors i d'avançar en aquest sentit. Crec també que, en tot cas, cal ser molt conscients que la formació dual no és només la relació entre empresa i treballador, que és molt important, sinó que també cal –i és el que haurem d'afrontar en els darrers mesos– un debat profund sobre quin model de formació professional és l'ídoni i el més viable per tal de fer créixer aquesta modalitat tenint en compte les realitats i característiques del teixit productiu català.

I ja, per acabar, destacar que aquesta llei avança en la relació en la igualtat d'oportunitats, perquè avança i estableix mesures d'acció positiva amb col·lectius de joves extutelats, amb les persones amb discapacitat intel·lectual lleu o moderada, i també amb els col·lectius amb una especial dificultat d'inserció; crec que és el deure de tots aquests diputats avançar en la igualtat d'oportunitats.

I ja, per acabar, doncs, des d'Esquerra Republicana valorem aquesta llei com un gran pas endavant que ens ajudarà a posar fil a l'agulla i a bastir la formació professional per tal de potenciar-la com una eina de motor econòmic i, sobretot, una eina que sigui útil per a totes les persones.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, d'entrada, disculpes a tots els membres de la ponència, també, perquè, malgrat tot, no hem pogut tenir la constància, ni hem pogut donar la centralitat a la Llei de formació professional que hauríem volgut i no hem pogut assistir a totes les reunions de la ponència.

Som tres, i la feina legislativa al final d'aquest mandat s'està acumulant com no havíem conegut nosaltres en la nostra curta existència com a grup mai, i, per tant, arribem on arribem amb les possibilitats que podem. Malgrat tot, ho havíem expressat en els debats de totalitat de la llei, ho havíem expressat en diferents altres debats parlamentaris, la centralitat estratègica de treballar en una llei de formació professional, però sobretot treballar políticament en la planificació estratègica de la formació dels treballadors i les treballadores era clau i és clau enmig d'un context de crisi econòmica, i no només, però també en un context de crisi econòmica, en un país que no té recursos naturals més enllà de la platja, més enllà d'allò que pot oferir pel que fa al turisme, recursos naturals en grans quantitats, diguéssim, que pugui explotar i que ha d'apostar sí o sí per la recerca, la innovació i la investigació i per la formació professional dels treballadors i les treballadores, entre moltes altres apostes, però aquestes dues per nosaltres són centrals.

Partíem, i partim, d'una base de desavantatge inferior, diguéssim, a la mitjana europea o als països més avançats en les apostes històriques que s'han fet en la formació professional com a itinerari formatiu i com a complement de l'economia nacional, és a dir, com a aposta estratègica econòmica. Tenim xifres i partíem d'unes xifres que cal corregir amb aquesta llei i cal corregir amb l'aposta estratègica que en faci el Govern o els governs que hagin de venir amb un 25 per cent de les persones entre divuit i vint-i-quatre anys sense cap tipus de formació en marxa, malgrat la mitjana de la Unió Europea sigui del 15 per cent.

L'Estat espanyol gasta molt en prestacions de desocupació, però gasta relativament poc en la formació de les persones aturades. A Catalunya el pes de la formació professional respecte als ensenyaments obligatoris continua representant menys que la mitjana europea. Són una sèrie de dades que ja havíem exposat en el debat de totalitat i que ens remetien a la necessitat... –ja només per equiparar-nos als països més avançats en formació professional–, la necessitat d'avançar en aquesta aposta estratègica.

Volíem, també, insistir que la formació professional s'entengués com un dret dels treballadors i les treballadores. És a dir, a la igualtat d'oportunitats a accedir a una major formació per poder sortir en un mercat laboral complicat amb unes mínimes oportunitats que no depenguessin exclusivament de la seva renda, que a més a més la formació professional és un instrument i ha de ser un instrument de planificació econòmica estratègica del país, les apostes formatives que es facin han d'anar acompanyades d'apostes econòmiques i que, per tant, no pot ser només entesa, la formació professional, i seria un error, com un servei públic gratuït

de formació de treballadors per a empreses concretes o a petició de sectors concrets.

Cal acompanyar, doncs, també les planificacions en formació professional amb canvis de model productius. És a dir que quan es planifiquin canvis de models productius, aquests vagin també acompanyats de mesures públiques en apostes estratègiques de formació professional que acompanyin aquests canvis de model productius. No és..., la formació professional no treu el país de la crisi, ella mateixa no genera ocupació, no és una empresa que generi ocupació, però és indispensable la formació professional per poder fer aquestes apostes en els models productius del país. L'aposta estratègica per a la formació professional requereix l'assumpció d'uns valors que cal traslladar després amb coherència a les apostes de model econòmic i productiu del país. De poc ens serveix apostar per la innovació, la recerca, d'una banda, i per la formació professional, però, per l'altra, promoure models productius de bombolles especulatives, com hi va haver en el passat, o promoure models productius vinculats, per exemple, a apostes com Barcelona World. No voldríem pas que una formació professional es destinés a formar molts crupiers, molts venedors de crèdit trampa o moltes altres d'aquestes professions que, si bé ocupen gent, tenen futurs molt limitats, són apostes estratègiques molt limitades per al país.

Ens reafirmem en l'aposta ja feta des dels centres de formació ocupacional i professional, i també feta en aquesta llei, per una formació professional basada en les competències i no només en l'ensenyament de professions. Entenem que és bàsic en un mercat exigent, dinàmic i canviant, en el qual ja, cada vegada menys, una professió és la mateixa al llarg de tota la vida laboral d'una persona, i, per tant, l'aprenentatge de competències garanteix el dinamisme del treballador, també en un mercat i en una societat canviant.

Trobem estratègic i entenem que està poc treballat en aquesta llei..., se'n diu «perquè ja hi ha una llei vigent», però, en tot cas, en el que palpem en la realitat quotidiana a causa de l'alt nivell d'atur en certes edats de la vida, és a dir, a partir dels quaranta - quaranta-cinc anys, i la dificultat que hi ha per tornar a formar aquests treballadors i treballadores i trobar apostes estratègiques que permetin la seva ocupabilitat, l'aprenentatge al llarg de la vida no només com una necessitat econòmica, sinó com un dret de les persones, una garantia pública de tenir un suport permanent en aprenentatge, en estat d'ocupació, de desocupació de forma permanent al llarg de la vida, perquè la velocitat que porten els canvis econòmics, tecnològics, l'evolució que està tenint tot plegat, doncs, força que els treballadors i les treballadores hagin d'estar en permanent formació. I això s'ha de garantir de forma pública i de forma segura.

Trobem a faltar una aposta més clara per entrar, diguéssim, en matèria en tot el que és la formació a persones en desocupació i, sobretot, com s'ha d'intervenir en cas d'ERO, d'expedients de regulació d'ocupació o expedients de regulació temporal d'ocupació, com ha d'intervenir exactament tot el sistema de formació professional a l'hora de garantir formacions, en aquest cas, programes específics, en aquests casos.

Amb tot plegat, la gran aposta que hi havia darrere d'aquesta llei, i que entenem que és la gran aposta que s'està estenent transversalment entorn de la formació professional, és la formació dual. I nosaltres hi apostem clarament, també, per la formació dual, perquè de referents, pocs en tenim en formació professional i en tenim dos, que és Alemanya i el País Basc. I, per tant, la formació on hi participin en el disseny i en l'acompanyament en aquesta formació les mateixes empreses i el mateix teixit empresarial és clau. Però ja ho vam dir en el debat de totalitat: per poder fer possible un sistema dual de formació professional —és a dir, on la part pública i la part empresarial dissenyin, es posin d'acord en allò estratègic i comparteixin i acompanyin aquesta formació— és clau tenir un teixit empresarial responsable, arrelat al territori. I aquest existeix, però també existeix al costat d'un altre que per la cultura política i la cultura econòmica del país no ho és. Per què la cultura econòmica del país? Doncs perquè en un país que s'han promogut les bombolles especulatives, que s'ha promogut el teixit empresarial que n'ha derivat o que n'ha quedat malmès o que ha après d'aquesta bombolla especulativa, és un teixit empresarial que té curta mirada, que tendeix a desaparèixer el mateix i a refundar-se amb altres noms, que és poc arrelat al territori, que conviu amb un altre teixit empresarial que sí que té aquesta responsabilitat.

En tot cas, els nivells que s'exigeixen —i ens ho han explicat els compareixents d'Alemanya, tant d'Alemanya com del País Basc—, el nivell de responsabilitat envers la societat, envers l'entorn, envers el mitjà i llarg termini, no pas només l'any següent o al cap de dos anys que es requereix per part del teixit empresarial és alt i requereix certa estabilitat econòmica. Requereix també, el sistema de formació dual, una administració proactiva a l'hora d'anar a buscar les empreses, a l'hora d'acompanyar, sobretot, que és un dels punts estratègics que també entenem que s'hauria d'haver concretat bastant més, l'acompanyament, la tutorització de les pràctiques que es realitzin a les empreses, a dins de les empreses, a fora de les empreses, el seguiment constant de la qualitat d'aquestes pràctiques és per nosaltres molt important i l'itinerari formatiu fora i dins de l'empresa és —amb una coherència amb tot aquest itinerari— també important.

Dèiem que determinada cultura empresarial fomentada en aquest país no acompanya que aquest sistema de formació dual pugui ser implementat amb garantia, determinada cultura empresarial, n'hi ha d'altra que no, però alguna sí, i ho centràvem en la responsabilitat social necessària del teixit empresarial a l'hora de poder fer aquests acords a llarg termini —a mitjà i llarg termini— per la formació del país i el seu arrelament en el territori. I enteníem també la necessitat de centrar a construir una cultura empresarial en aquest país que respecti tots aquests valors. Per tant, la formació empresarial en aquests valors també és important. És important la formació dels treballadors i les treballadores, però és molt important la formació també en el teixit empresarial en determinats valors i en determinats comportaments.

I aquí ens trobem amb una de les peces clau que nosaltres, igual que Iniciativa, reclamàvem. Si alguna

cosa falla en la cultura empresarial d'aquest país, el respecte a vegades als drets laborals, a les formes contractuals que garanteixen aquests drets laborals. Ho vam estar analitzant ahir justament en la interpellació. I, per tant, era molt important l'inici d'aquesta formació dual amb garanties contractuals amb les persones que vagin a fer les pràctiques, que en realitat són treballadors amb unes condicions concretes d'ensenyament i de pràctiques, però treballadors. I, per tant, també volíem posar incís en això.

Ens alegra que hi entri el món local de la forma que hi hagi estat, però que hi entri el món local. Trobem alguna mancança en la col·laboració entre universitats i cicles formatius de grau superior que hauríem d'haver regulat amb algun tipus d'organisme de caire polític que pogués planificar aquesta transició o aquesta combinació.

Ens alegra que s'hagin unificat els subsistemes i s'hagi superat la divisió administrativa. Ja acabo. Ens hauria agradat l'existència d'un observatori que pogués avaluar a base de dades i a base de realitats concretes el sistema de formació professional. I, com deia, donem molta centralitat en l'habilitat que es tingui en planificar l'acompanyament des de la formació professional en la realització d'aquestes pràctiques dins el teixit empresarial.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Disculpi. Senyora Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Presidenta. Consellers, avui, estem fent, segurament, un dels actes de més responsabilitat, perquè estem fent no només una llei de país, sinó el que no havíem fet suficientment durant els trenta-sis anys últims: donar prestigi a la formació professional. Em sembla que sortirà pel 85 per cent o 90 per cent dels vots; encara intentaré convèncer, modestament.

Només volia... –no tinc temps–, tres conceptes i aportacions. En la governança indispensable al territori, als ajuntaments, que vostès finalment han pactat, hem de veure com encaixem les pimes, les microempreses i els autònoms. Segon element. La xarxa integrada bàsica a través de l'agència, com la financem? Transparència entre els fons ocupacionals, els fons de l'Estat, els fons locals, els fons de la Generalitat. L'altre element, la tutoria, aquest és un element molt important a la secundària, consellera.

L'altre element, acreditació. Saben que vostès, jo que era ponent de l'AQU pensava que l'AQU podia ser –i encara ho pot ser, li ho he dit a la senyora Rocío Martínez-Sampere– un element d'acreditació i d'avaluació conjuntament, entre Educació i Universitats, especialment, per als cicles formatius de grau superior. I, finalment, contracte d'aprenentatge, contracte d'ofici,

ci, que a mi m'agrada dir. Aquest és un element fonamentalment substantiu. Del vell, a vegades, ara, en re-neguem, però aquí hem prestigiats sense voler-ho, amb aquest consens, una cosa bàsica, que és tenir ofici al llarg de la vida i competències per al canvi, que aquest també és el canvi, no només dels joves, sinó les persones aturades de més de quaranta-cinc anys. I un prec, també, que no ha sortit: mirada de gènere.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ara, sí, la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller Felip Puig, que vull dir que acaba d'arribar, precisament, perquè estava fent l'acte d'inauguració del «Catalunya emprèn», ho dic perquè s'ha comentat abans; per tant, potser, ho havia d'haver dit i no ho he fet anteriorment. Senyores i senyores diputats, reiterar la salutació que ja he fet abans com a relatora a totes les persones, doncs, implicades; en veig algunes que no us havia vist abans i que celebro que estigueu aquí. La comprovació de totes les intervencions és, realment, el gran acord que hi ha hagut en aquest projecte de llei, amb treball de tothom, tot i que sí que voldria dir ara –m'ha semblat no correcte dir-ho com a relatora– que aquest és un acord per a aquest projecte de llei que teníem en la desena legislatura, per tant, amb el Grup d'Esquerra Republicana, però que tant la senyora Agnès Russiñol com jo mateixa, i ho saben molt bé, el primer objectiu que ens vam ficar és que aquesta era una llei de tothom, amb participació de tothom, i aquí és on hem anat buscant els consensos. No cal pràcticament ni comentar-los, perquè les mateixes intervencions que han fet els diferents ponents així ho ratifiquen.

I voldria adreçar-me una vegada més al Grup d'Iniciativa. Ja n'hem parlat, perquè entenc que l'actitud ha estat de compromís, que ha estat de millora, que ha estat de responsabilitat amb el projecte de llei, que ja sap, senyor Mena, que els motius no m'aguanten aquest debat conceptual i que sí que els demanaria que, una llei en què han participat tan intensament, no votin en contra de tot, perquè vostès són pals d'aquesta llei.

Dit això, sí que vull parlar dels avantatges i de les virtuts que té aquesta llei, que són moltes. I començar dient que, en el món en què vivim, doncs, els avantatges en coneixement esdevenen cada cop més crítics per a la competitivitat i per al benestar dels pobles. La tecnologia, la innovació, la productivitat són factors claus de progrés, de la producció i també de l'ocupació. Avui, en un país que s'aboca a la societat del coneixement, cal donar resposta a les necessitats d'augmentar el nivell de qualificació de les persones. La formació professional és un factor decisiu per al nostre posicionament global.

La llei que avui presentem pretén assentar les bases per a la formació professional del futur i té el propòsit de conformar un sistema integrat de formació i qualificació professional per a Catalunya en un marc de

drets a la formació, a l'educació, a la formació professional al llarg de tota la vida. La llei crea un sistema integrat que permetrà reunir en una sola caixa d'eines tots els instruments que, fins ara, estaven separats de la formació inicial, la formació ocupacional i la formació contínua, per donar una resposta integral tant a les necessitats de formació com a les de qualificació que tenen les persones i que es manifesta en les empreses.

El sistema té quatre peces principals. Els serveis bàsics: inclou la informació, l'orientació, l'assessorament i la formació i l'acreditació d'aquestes competències professionals. Té la xarxa del sistema, conformada pels punts, els centres proveïdors dels serveis, incloent-hi també els centres de formació professional integrada. Té una estructura de governança que inclou els òrgans de comandament i de participació. Té un marc de qualitat, innovació, internacionalització i avaluació que permet i estimula la millora del sistema.

El sistema de formació i qualificació és un sistema complex. El conjunt de les ofertes formatives, amb múltiples nivells i especificitats, els requisits d'accés a les ofertes, els seus efectes acadèmics i laborals, les convalidacions i les correspondències establertes entre elles, la multiplicitat d'itineraris formatius disponibles conformen una realitat que requereix un servei d'informació i un servei d'orientació professional integrada de tot el sistema per elaborar trajectòries formatives adaptades a totes les situacions professionals.

La formació és el nucli del sistema, és allò que permet el progrés de les persones, eleva el seu nivell de competències, augmenta la seva ocupabilitat, obre noves possibilitats de projecció professional i aporta a les empreses els recursos humans necessaris. Per això, la formació ha de donar resposta a les necessitats de les persones, de les empreses, dels territoris i dels sectors productius, i calen ofertes formatives adaptades als perfils requerits, que responguin a les necessitats detectades per a cadascuna de les especialitats formatives i que permeten fórmules múltiples que aportin, realment, oportunitats. La llei afronta aquesta necessitat i preveu el catàleg de les especialitats formatives, una estructura que facilita la certificació i l'acreditació, una prospecció de les necessitats que millori la planificació, les ofertes formatives destinades a col·lectius amb necessitats específiques de qualificació i, especialment, a les persones que no han superat l'ensenyament obligatori, i també una innovació metodològica amb la formació presencial, semipresencial o a distància, o per teleformació, amb impuls del model dual.

Són moltes les persones que no tenen una qualificació professional oficialment acreditada, però que, en la seva vida laboral, a través de l'experiència o a través de la formació no reglada, han assolit competències susceptibles de ser avaluades, acreditades i, per tant, valorades. La manca d'acreditació dificulta la seva mobilitat laboral, per això cal establir un sistema regular i estable d'avaluació i acreditació de competències creant el Pla d'acreditació i qualificació professional destinat a les persones amb mancances de qualificació.

En el model de governança, la llei crea la Comissió Rectora del Sistema de Formació i Qualificació Pro-

fessional, adscrita a Presidència, que actua com a òrgan rector per a planificar estratègicament, per a orientar tot el sistema integrat i que ha d'avaluar les polítiques del sistema. La comissió és presidida pel president de la Generalitat o la persona en qui delegui, reuneix els representants del Govern, inclou els presidents executius de l'agència pública, les organitzacions sindicals més representatives del nostre país, les organitzacions patronals més representatives del nostre país i les administracions locals, amb la possibilitat d'ampliar-ne la composició a les cambres de comerç per part del Govern.

Es crea també l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professional de Catalunya com a organisme autònom, de caràcter administratiu i amb personalitat jurídica pròpia, que, realment, gestiona les polítiques d'integració de tot el sistema. El govern i direcció de l'agència correspon a la seva presidència executiva amb rang assimilat a una secretaria general, a qui correspon fer complir els acords i les directrius de la Comissió Rectora. L'actual Consell Català de Formació Professional queda adscrit a l'agència amb el nom de Consell de Formació i Qualificació Professional de Catalunya, que actua com a òrgan de participació i de consulta, i que té representació de tots els agents vinculats i implicats en els sistema.

Cal destacar que aquest consell ha de crear els consells sectorials, que corresponen als principals sectors productius, els territorials, i que impulsin la formació i la qualificació de cada sector de cada territori mitjançant la detecció de les necessitats reals de formació i qualificació, incloent-hi també el desplegament de la formació professional dual. I destacar la creació d'altres òrgans de participació als centres de formació, com poden ser el Consell de Formació i Empresa, que impulsen també la formació dual i la formació i actualització del professorat.

S'ha parlat de la formació dual i, durant uns moments, ha semblat que no li donaven prou importància. Evidentment, a les compareixences vam veure que hi havien altres llocs on la formació dual s'estava implantant, però sí que els mateixos compareixents ens van explicar –precisament, ho ha comentat el senyor Arrufat–, des del País Basc o des d'Alemanya, ens van felicitar i ens van dir que anàvem per molt bon camí per a la formació professional dual.

S'han tret diferents temes i és evident que és importantíssim el contracte laboral. I saben també, i jo he estat molt insistent, perquè hi ha molts temes a través del contracte laboral que s'han de resoldre, com les mateixes lleis que l'acompanyen i, per tant, dels riscos.

És un text normatiu que, tot i el que s'ha anat argumentant, l'hem fet entre tots. És una proposició de llei que es convertirà en llei, que ha vingut per quedar-se; una normativa que és bona, que estem convençuts que servirà per al que realment importa, per a la qualificació i la formació professional al llarg de la vida de totes les persones, amb tota la seva diversitat, per a la seva formació i, per tant, en la seva evolució al llarg de tota la seva vida.

Gràcies, presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciarem les votacions del projecte de llei, i avui ens permetran que entre la vicepresidenta i jo les fem, perquè la meua veu ja veuen que no funciona gaire. Per tant, intentarem fer-ho el millor possible.

Comencem les votacions.

La vicepresidenta primera

Començarem amb les votacions de les esmenes reservades, que vénen ordenades per grups parlamentaris, i en acabar votarem el text final del dictamen, amb les correccions lingüístiques i les esmenes tècniques ja incorporades.

En primer lloc, els fem avinent que el Grup Parlamentari Socialista ha retirat les seves esmenes reservades. Votarem, doncs, les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Atès que tenim peticions de votació separada, votarem en primer lloc les esmenes número 36, 94, 131 i 147.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 82 en contra i 19 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 50.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 82 en contra i 28 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 55.

La presidenta

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 82 en contra i 19 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 65.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 91 en contra i 19 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 95.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 70 en contra i 31 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara les esmenes número 104, 190, 197, 224 i 273.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 82 en contra i 19 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena 126.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 70 en contra i 31 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena 127.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 68 en contra i 21 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena 130.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 68 en contra i 42 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena 158.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 68 en contra i 33 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena 170.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 82 en contra i 28 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem les esmenes número 189 i 201.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 81 en contra i 19 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 254.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 83 en contra i 27 abstencions.

La vicepresidenta primera

A continuació procedirem a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Abans de començar els fem avinent que el grup parlamentari ha retirat l'esmena número 44.

Votem, en primer lloc, les esmenes reservades número 41, 121 i 278.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 23 vots a favor, 85 en contra i 19 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara les esmenes número 59, 69, 92 i 232.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 93 en contra i 19 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 84.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 94 en contra i 19 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem les esmenes número 125, 129, 155, 222, 270, 277 i 280.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 85 en contra i 28 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 234.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 84 en contra i 28 abstencions.

La vicepresidenta primera

A continuació votem les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Atès que també tenim peticions de votacions separades, votem en primer lloc les esmenes número 25 i 163.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 69 en contra i 32 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara les esmenes número 29, 85, 159, 171, 188 i 264.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 68 en contra i 33 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 105.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 80 en contra i 21 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 146.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 68 en contra i 38 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara l'esmena número 202.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 80 en contra i 21 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara les esmenes número 196 i 208, 212 i 230.

La presidenta

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 9 vots a favor, 80 en contra i 38 abstencions.

La vicepresidenta primera

A continuació votem les esmenes transaccionals presentades, el text de les quals ja ha estat distribuït als grups parlamentaris.

En primer lloc, votarem una esmena transaccional relativa a l'article 5, apartat 4, del dictamen.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 93 vots a favor, 31 en contra i 3 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara una esmena transaccional relativa a l'article 5 bis.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor i 14 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara una esmena transaccional sobre l'article 36.2, lletra a, del dictamen.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

La vicepresidenta primera

Votem ara una esmena transaccional que introdueix l'article 11 bis.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

La vicepresidenta primera

Votem ara una esmena transaccional que introdueix una nova disposició final.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor i 15 abstencions.

La vicepresidenta primera

Votem ara una esmena transaccional que modifica la disposició final cinquena.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor i 2 abstencions.

La vicepresidenta primera

I votem ara una esmena transaccional que introdueix un apartat 3 a la disposició final cinquena.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor.

La vicepresidenta primera

I, per acabar, votarem el text del dictamen. Atès que tenim diverses peticions de votació separada, farem dues votacions.

En primer lloc, votarem l'article 7, apartat 7, del dictamen.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 94 vots a favor i 33 en contra.

La vicepresidenta primera

En segon lloc, votem de manera conjunta el preàmbul, el títol primer, els capítols II i III del títol segon, el títol tercer, el títol cinquè i les disposicions addicionals i disposicions finals.

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 14 abstencions.

La vicepresidenta primera

I, finalment, votem la resta del text del dictamen.

La presidenta

Comença la votació.

El projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya ha estat aprovat per 113 vots a favor, 12 en contra i 2 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats. Pausa.)

Proposició de llei

de creació del municipi de Medinyà
(tram. 202-00075/10)

Iniciem el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre la Proposició de llei de creació del municipi de Medinyà.

Em permetran saludar en primer lloc l'illustríssim alcalde de Sant Julià de Ramis i Medinyà, les regidores i regidors de l'ajuntament, i les persones que han volgut ser avui aquí, en el debat i votació d'aquest projecte de llei.

D'acord amb el Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'illustre senyor Marc Vidal, que en fou designat ponent relator.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Permetin-me començar, també, amb una salutació molt especial per a l'alcalde i els regidors en funcions de Sant Julià de Ramis, que és el municipi que inclou, de moment, el terme de Medinyà, i els jo diria que setanta veïns, m'han dit, veïns i veïnes, que avui han vingut per poder assistir en directe i veure com els seus representants, els diputats i diputades d'aquest Parlament, convertim en realitat, convertim en llei, una demanda popular que, segurament, des del mateix any de l'annexió, però, en qualsevol cas, de forma organitzada des de l'any 1995, reclamen, que no és altra que la restitució de la seva condició de municipi independent. Haurem trigat vint anys a fer-ho possible, però avui –avui– ho farem. En castellà diuen: «Nunca es tarde si la dicha llega.» Doncs, bé, vagi per ells, vagi per elles, el reconeixement de la feina feta i de la seva persistència, sense la qual avui no hauríem arribat aquí.

ment de la feina feta i de la seva persistència, sense la qual avui no hauríem arribat aquí.

En segon lloc, pel que em pertoca estar en aquests moments aquí, que és la relació dels treballs de la ponència, agrair la bona disposició i l'entesa de les persones ponents, que de manera gairebé unànime han donat per bons els termes d'aquesta proposició de llei –el senyor Pere Vila, de Convergència; el senyor Roger Torrent, d'Esquerra Republicana; Juli Fernandez, del Grup Socialista; Sergio Santamaría, del Grup Popular; Carina Mejías, de Ciutadans, i Quim Arrufat, del Grup Mixt–, i així mateix, la bona feina i els consells del lletrat senyor Bayona.

I també permetin-me agrair la feina feta abans d'aquest dictamen, per poder arribar a aquest dictamen, la feina feta pel diputat Jaume Bosch, en la redacció de la proposició, i per la diputada Marta Ribas, en les negociacions que hi van haver, intenses, per incorporar l'excepcionalitat en el Projecte de llei de governs locals.

Mirin, el dictamen que avui presentem varia molt poc –molt poc– del text original. Aquest text, ja ho varem explicar en el seu moment, es basava sobretot en una altra llei d'una situació semblant, que va ser l'aprovació de la segregació del municipi de la Canonja, i repetia el camí que allà havia seguit. Pretén restituir la condició de municipi, com hem dit, que va perdre l'any 1972, i estableix els termes per poder-ho fer. Defineix el terme municipal, fent-lo coincidir amb el terme històric. Estableix els mecanismes per a la successió i divisió de béns, drets, obligacions i serveis, i per la subrogació en matèria de recursos humans. I, en tres disposicions addicionals, esclareix la comunicació a l'Administració de l'Estat, la cooperació entre administracions i la fitació.

Finalment, sis disposicions transitòries i tres de finals concreten l'òrgan transitori de govern i marquen terminis i mecanismes per fer el traspàs en els termes de desenvolupament urbanístic, etcètera. Finalment, habilita el Govern per dictar els reglaments necessaris per executar el que dicta aquesta llei.

El gran consens amb relació a l'objectiu de la proposició i el seu contingut ha permès fer uns treballs, jo diria, rapidíssims. De fet, només hi ha hagut una reunió formal de ponència, en què es va debatre sobre una única esmena, presentada pel Partit Popular.

Finalment, doncs, el text original només varia en alguns petits aspectes tècnics, suggerits pel lletrat, i en una transacció feta amb aquesta esmena, que entenem que enriqueix el text, enriqueix el text original quan el que fa és demanar una ponderació i una valoració entre les administracions de la Generalitat i de l'Estat, que justifiqui precisament l'excepcionalitat als requisits de la norma general en tractar-se de la restitució d'un municipi històric.

Ambdues qüestions van ser recomanades per unanimitat de les persones ponents presents, i així, doncs, entenem que aquest dictamen obtindrà un ampli consens. Entenem que avui aprovarem aquest text per una àmplia majoria. I, si és així, a partir de l'aprovació al *Diari Oficial de la Generalitat*, estarà en mans del Go-

vern de la Generalitat la constitució de la comissió gestora que farà tot el procés de traspàs, tal com està explicat a les disposicions addicionals de la proposició, i que funcionarà, de fet, com a govern de la població fins a les noves eleccions.

Demanam, doncs, al Govern, aprofitant que hi ha la vicepresidenta, que, si acabem aprovant avui aquesta proposició, posi fil a l'agulla ràpidament, i que això que aprofitem avui pugui ser un fet en els propers dies, i que precisament la constitució del nou ajuntament, que es farà el proper dissabte dia 13, pugui ser un element a tenir en consideració de cara al bon funcionament del municipi davant la nova situació.

Senyores i senyors, en el meu torn d'intervenció en representació del meu grup, després, els explicaré els motius pels quals creiem que hem de votar-hi a favor. Però, en qualsevol cas, permetin-me dir que avui podem tenir l'oportunitat de restituir un greuge històric a partir d'una demanda popular que des de fa més de vint anys està reclamant que es faci. Estic convençut que estarem a l'alçada del que ens demanen els veïns i les veïnes de Medinyà.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Benvinguts, alcalde, regidors en funcions i nous regidors que a partir del dissabte 13 regiran els destins de Sant Julià i també de Medinyà, però, en aquest cas, amb aquesta transició cap a la constitució d'un nou ajuntament.

Avui és un dia històric, evidentment, per a Medinyà, és un dia històric, també, per a Sant Julià de Ramis, i és un dia transcendent per al municipalisme d'aquest país, i és un dia important, també, per a la democràcia d'aquest país.

És un dia històric per a Medinyà, perquè reparem un fet que no s'havia d'haver produït mai: aquesta annexió de l'any 72, aquesta annexió, podríem dir-ho així, forçada per les elits polítiques del moment, que va convertir Medinyà en una part de Sant Julià, quan, al llarg dels anys, al llarg dels segles, havia tingut identitat pròpia, havia funcionat com a poble, havia estat ja municipi.

Per tant, reparem aquest greuge històric avui, un greuge històric que, malgrat tot, malgrat l'intent d'imposar legalment aquesta realitat, ha anat topant tossudament amb la realitat humana, la realitat històrica i la realitat, fins i tot, física.

La diferència entre Sant Julià i Sarrià a través de la Costa Roja no només era un accident físic, sinó que comportava, entre altres coses, per exemple, que tots els habitants de la comarca del Gironès ja veiéssim en Medinyà una cosa diferent de Sant Julià. S'ha plantejat així

al llarg dels anys, al llarg de les dècades, i s'ha descrit, també, així; des de Christian Andersen fins a Modest Prats ja dibuixaven aquest Medinyà que era quelcom diferent, és quelcom diferent de Sant Julià de Ramis.

Per tant, és un dia històric per a Medinyà, però també ho és per a Sant Julià de Ramis. I ho és perquè, sense la voluntat, sense la tenacitat, sense la lluita, també, dels representants de Sant Julià de Ramis, avui no seríem on som. Els dos municipis, els dos pobles, les dues comunitats han volgut que arribéssim on hem arribat avui, han volgut que arribéssim a aquest moment en què crearem un nou municipi, el de Medinyà. I això, evidentment, és gràcies a tota la feina feta pels veïns i veïnes de Medinyà, però també, hi insisteixo, a la feina feta des de Sant Julià.

És un dia històric per a Medinyà i per a Sant Julià de Ramis, però també és un dia transcendent per al municipalisme d'aquest país, no només perquè a partir d'avui ja no serem 947 municipis, sinó que serem 948, per tant, un municipi més al mapa del nostre país, no només per això, sinó perquè avui demostrem, en l'àmbit municipal, però també en tots els altres aspectes de la vida política i administrativa i d'organització del país, que, quan ens entenem, quan democràticament s'expressen les voluntats, s'expressen els objectius, s'expressen els anhels, i les dues parts que podrien estar en conflicte, que podrien estar en debat i que podrien posar-se d'esquena les unes de les altres, s'entenen i decideixen democràticament les coses, les coses es poden fer. I es poden segregar municipis, se'n poden crear de nous, se'n poden agregar d'altres, se'n poden crear a través de la fusió d'altres; no passa absolutament res, no passa res. Si democràticament volem les coses, s'han de fer. I, en aquest cas, Medinyà i Sant Julià, democràticament, expressat a través d'aquest Parlament, han volgut que les coses fossin així.

I s'esgrimirà que el municipi que queda, Medinyà, és massa petit, com si el problema de gestió municipal fos de la mida dels municipis. De fet, Medinyà serà el cent vint-i-tresè municipi per nombre d'habitants en el conjunt de la demarcació de Girona. Per tant, estarà a la meitat: no serà dels més petits ni tampoc dels més grans.

Els problemes de gestió municipal no vénen per la mida dels seus municipis, sinó per la capacitat dels seus gestors. Per tant, Medinyà serà viable, i tant que serà viable, i també ho serà Sant Julià. I, en tot cas, es posaran d'acord també per oferir serveis comuns i tindran unes relacions de veïnatge correctes, profundes, hereves de tots aquests anys.

Per tant –i acabo amb això–, com a membre del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, vull donar la benvinguda al nou municipi de Medinyà, i com a veí, com a sarrianenc, vull donar la benvinguda als nous veïns que a partir d'avui sortiran al mapa dels municipis de Catalunya. Enhorabona.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, bé, també, en primer lloc, voldria saludar l'alcalde en funcions i els regidors també en funcions, els regidors i regidores que prendran càrrec el proper 13 de juny, i també a tota la gent que ens acompanya avui de Medinyà, més de setanta veïns i veïnes que avui estan aquí en aquest dia que..., un dia molt important, un dia històric. Un dia històric per al poble de Medinyà, perquè, evidentment, veu satisfeta la seva reivindicació de lluita de fa molts anys. Però també un dia per al nostre grup que és de reconeixement; reconeixement a la feina feta amb una insistència, reconeixement a un gran consens que hi ha hagut també al poble de Sant Julià per entendre que era de justícia i començar a fer unes tramitacions que impliquessin el resultat d'avui, que és aquesta llei per a la creació del municipi de Medinyà.

Per tant, és un dia històric i un dia feliç que, d'alguna manera, finalment, veiem com la feina feta, doncs, té els seus resultats.

El nostre grup ja varem votar en el seu moment en contra de l'esmena a la totalitat de la tramitació, perquè enteníem que fóra bo que aquesta proposició de llei es tramités i, per tant, finalment, acabés com ha acabat.

Òbviament, els tràmits s'han fet molt ràpids, perquè inclús s'ha suprimit el tràmit de compareixences per fer que això anés molt més ràpid; només hi ha hagut una sola esmena, que finalment s'ha transaccionat, la qual cosa ha permès, doncs, fer una tramitació amb molta celeritat per donar resposta a aquesta demanda que hi havia de tota la població.

Una proposició de llei que consta de 5 articles, 3 disposicions addicionals, 6 disposicions transitòries, 3 disposicions finals i 1 annex. Estem, per tant, davant d'una proposició de llei que és completa, que dona resposta a totes les necessitats, i, per tant, també dona els elements necessaris per intentar portar a bon terme aquesta creació d'aquest nou municipi.

El nostre grup pensem que, com a mínim, tenim quatre grans motius o raons per donar suport a aquesta llei, com varem dir en el seu moment quan varem argumentar el vot en contra de l'esmena a la totalitat: una, les raons històriques, que també s'ha dit aquí, no? Va ser l'any 72 quan Medinyà, d'alguna manera, amb un decret del final de la dictadura, doncs, es va annexionar a Sant Julià de Ramis; per tant, òbviament, és una eina per restituir una situació històrica de reivindicació. Des d'aquell mateix moment, la població de Medinyà va entendre que calia seguir lluitant per intentar tornar a ser un municipi independent. I, fruit d'aquesta voluntat, l'any 95 es va crear el Col·lectiu pro Medinyà Independent.

També tenim raons importantíssimes de consens polític. Cal dir que per a situacions com aquestes és importantíssim que les formacions polítiques, totes, vagin en una sola direcció. En aquest cas, reconèixer que el Ple del 21 d'octubre del 2011 tot els grups municipals de Sant Julià de Ramis varen instar el Govern

a iniciar les accions legals perquè Medinyà recuperés la seva condició de municipi.

Per tant, també en aquest mateix sentit, cal recordar que un informe encarregat per la Generalitat el 2001 ja donava a entendre que era bo i recomanava el reconeixement de Medinyà com a municipi. Per tant, també hi havia un element d'estudi organitzatiu.

També tenim raons de serveis públics i espais públics ja existents a Medinyà; per tant, manté la seva festa major, la cavalcada de Reis, la festa de l'homenatge. Per tant, té costums propis, té serveis públics i instal·lacions públiques, també; té escola pública, escola bressol, dispensari mèdic, local social, pista poliesportiva. Per tant, té també elements d'estructura que li permeten ser municipi propi. I també de població: malgrat que algú pugui qüestionar el nombre d'habitants, jo crec que en aquest moment –com s'ha dit abans– ja seria de la mitjana dels municipis de la província, per tant, res a qüestionar al fet que per aquest aspecte pugui ser municipi propi.

En qualsevol cas, és veritat que hi havia una sèrie de dubtes sobre si realment era viable econòmicament la gestió de Medinyà com a independent. I també, en aquest sentit, hi ha un estudi de la Universitat de Girona que posa de manifest que en el cas de segregació dels dos municipis, conclou que Medinyà disposa de capacitat suficient per generar recursos i, per tant, garantir la prestació de serveis a tots els ciutadans en el cas que fos municipi independent.

Per tant, entenem, el nostre grup entén que Medinyà no parteix de zero, té la seva pròpia història, la seva pròpia infraestructura i el seu propi sentiment com a municipi que fa possible que avui estiguem aquí presentant aquesta proposta de llei per a la creació del municipi. Per tant, el nostre grup donarà suport, evidentment, com ho ha dit ja obertament, per raons històriques, per la voluntat de la seva població, per al consens polític i perquè, evidentment, Medinyà també té les infraestructures suficients i serveis bàsics per garantir la seva viabilitat econòmica i de prestació de serveis.

Per tant, avui és un dia... –i acabo–, un dia important, vull felicitar tots els ciutadans de Medinyà; vull felicitar i donar les gràcies, també, a tots els ponents que han participat en aquesta proposta, i també agrair al consistori de Sant Julià la seva tenacitat, la seva insistència perquè avui, sense ells, tampoc seria possible aprovar aquesta llei.

Per tant, moltes gràcies, diputats, diputades, i veïns i veïnes de Medinyà, moltes gràcies i felicitats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Vicepresidenta del Gobierno, diputados, representantes y vecinos de Medinyà, nuestro grupo parlamentario respaldará la proposición de ley de creación del municipio de Medinyà, en Gerona, porque creemos que concurren circunstancias excepcionales que así lo justifican.

Nuestro posicionamiento es favorable gracias a la aceptación en la ponencia de una disposición adicional, promovida por el Partido Popular y finalmente transaccionada, para que la aplicación de esta ley vaya acompañada de una valoración y ponderación entre la Administración del Estado y de la Generalitat sobre la particularidad que concurre en este caso para acceder a su creación.

De hecho, el texto íntegro de esa disposición adicional reza así: «La implementación de esta ley irá acompañada, en el término de tres meses a contar de su entrada en vigor, de una valoración y ponderación entre la Administración de la Generalitat y la Administración del Estado que justifique la excepcionalidad respecto a los requisitos para la creación de nuevos municipios establecidos por la legislación básica de régimen local, por el hecho que se trata de una restitución de la condición de municipio a un municipio histórico.»

Yo creo que en buena medida recoge el ánimo que animaba, precisamente, el llegar a un acuerdo, a una transacción en esta cuestión. Porque de lo que se trata es de atender a razones históricas, reivindicativas y técnicas que así lo justifican. De hecho, hay un informe –como ya se ha dicho aquí– de la Universitat de Girona que hace especial referencia a la viabilidad de la creación del municipio de Medinyà.

Pero concurren también razones de equidad en la interpretación de la regulación contemplada por la Ley de racionalización y sostenibilidad de la Administración local, que en su apartado II, del artículo 13, establece un catálogo de circunstancias que, siendo interpretadas con la debida flexibilidad, permitiría, como digo, encontrar adecuado encaje en la situación a la que nos estamos refiriendo. Porque, en definitiva, eso es la equidad; es, precisamente, mitigar el rigor de la aplicación de la ley al caso concreto. Y yo creo que en este caso concreto estamos atendiendo fundamentalmente a razones de equidad.

Hemos promovido, por tanto, la vía del diálogo y el entendimiento a fin de no ser ajenos a una reivindicación mayoritaria de los vecinos del municipio afectado, sin que, por otra parte, se haya hecho visible oposición alguna a su constitución, siempre, eso sí, y creo que esto es importante remarcarlo, que la calidad en la prestación de los servicios públicos no experimente ningún retroceso.

Hubiéramos deseado, tal y como propusimos, la creación de una entidad municipal descentralizada como banco de pruebas previo a la viabilidad y sostenibilidad del nuevo municipio; no fue aceptado por la mayoría, y en esa tesitura, en aras a la demostración, insisto, de la sensibilidad y respeto que mostramos por una reivindicación compartida, hemos facilitado co-

mo solución de compromiso un trámite que debería estar permanentemente instalado en las relaciones entre administraciones públicas, porque en última instancia el servicio a los ciudadanos debe ser la guía de actuación por encima de cualquier otra consideración.

No obstante, en este caso, señora Ortega, reclamamos el impulso que la Administración de la Generalitat debe darle a esta disposición adicional pactada a la que me refiero, en ejercicio además de sus competencias, desplegando sus buenos oficios para que así sea. Que en lugar de estar instalada en la querrela permanente contra el Gobierno de España, prime el adecuado encaje legal que la proposición de ley contiene. No viene siendo la norma habitual, no es pauta de comportamiento, pero en algún momento y por el bien de todos, esa actitud debe cambiar. Esta puede ser una magnífica oportunidad.

En cualquier caso, como he venido repitiendo, felicidades a los vecinos de Medinyà y enhorabuena por la creación de su municipio.

Gracias, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Marc Vidal.

Per qüestió de... (*veus de fons*), no, no..., només informar a totes les persones convidades avui que normalment no es deixa aplaudir o s'avisava (*remor de veus*), però avui..., avui no dic res, només els dic el que passa altres vegades.

(Aplaudiments.)

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Pensava que anava a avisar que no aplaudissin ara i anava a dir: «Faci-ho després.»

Escoltin, tal com vaig defensar quan vàrem estar debatent l'esmena a la totalitat, el nostre grup no ha defensat en general mai el fraccionament dels municipis per interessos especulatiu o per interessos econòmics, ni l'increment de la burocràcia que dificulti la presa de decisions o que dificulti la..., o que compliqui la vida als ciutadans i a les ciutadanes. Ara, el que sí que hem defensat sempre i defensem ara és poder exercir la democràcia; és tan senzill com això, la democràcia que es basa en dues coses: en el respecte per la proximitat i en la participació ciutadana en la presa de decisions.

I entenc que es tracta d'això avui aquí, es tracta de respectar la democràcia basada en la voluntat popular, que fa una demanda molt clara des de fa molt de temps.

És així com interpreto també que ho ha entès la majoria de les persones que representen els diferents grups parlamentaris, veient el posicionament que han anat prenent. I jo crec que, d'això, ens n'hem de felicitar.

Permetin-me lamentar, això sí, una única excepció a la unanimitat, i deixin-me intentar fer un últim intent de convenciment que acabi votant la llei a favor. Ho dic perquè entenem els arguments de la representant de Ciutadans i fins i tot li diria que compartim part del fons del que expressa.

Sabem que aquesta proposició de llei va en direcció contrària de moltes veus que el que estan dient, que el que reclamen és que hem de buscar la millor eficàcia per als nostres municipis, que hem d'estalviar en economia, que hem d'estalviar en burocràcia, i aquestes veus mantenen la hipòtesi que, com més gran és el municipi, millor, per una qüestió d'economia d'escala. Miri, compartim la primera part, però no compartim excessivament la segona part.

Hem de buscar la millor eficàcia dels nostres municipis de cara a la seva ciutadania, és cert; però jo crec que el que és imprescindible és que el que hem de buscar és la millor eficiència dels nostres municipis. Hi ha una diferència essencial, perquè l'eficiència té relació, com a mínim, amb tres coses que no pas només amb l'economia i la burocràcia: l'eficiència té relació amb la proximitat de la presa de decisions –una–, té relació amb la capacitat de sentir-te identificat en una comunitat que pren com a pròpies aquestes decisions i té relació amb allò que dicta la voluntat popular per decidir de manera autònoma, això també és eficiència. I aquestes tres coses no van lligades, necessàriament, a la mida d'una població, sinó a allò que en diem normalment «democràcia».

Cert que serà un municipi petit, però serà més gran que uns altres 449 municipis, dels 947 que hi ha a Catalunya; serà més gran que uns altres 98 dels 221 que hi ha a les comarques gironines. I què? De veritat creiem que els hem de dir, a aquests altres municipis, que han de desaparèixer i perdre la seva capacitat de decisió per guanyar en economia d'escala? Que no hi ha moltes altres fórmules per guanyar aquesta economia d'escala, per exemple, mancomunant serveis, sense necessitat de perdre la voluntat de formar part d'una comunitat determinada? Aquest és el dubte.

D'altra banda, per als més refractaris, ja s'ha explicat aquí, ho vam explicar en el seu moment, que hi ha un informe a partir de la UdG que analitza la situació econòmica i conclou que pot funcionar en aquest sentit perfectament. I, pels serveis de què disposa, també vam dir que demà mateix podria funcionar com a municipi independent, sense que això suposés cap càrrega addicional ni probablement es notés gaire canvi.

Voldria recordar aquí també l'informe Roca, el famós informe Roca de l'any 2001, que precisament recomanava determinades fusions de termes municipals, però en el cas de Medinyà ho situava, contràriament, d'una correcció de disfuncionalitat. I el que crec que ens hauria de fer reflexionar més és la pràctica unanimitat de les mocions aprovades per totes les poblacions i consells comarcals, amb representació de tots els partits polítics presents a la zona, que representen més d'un centenar de miler de persones. Nosaltres no podem ser més savis que el que vol la gent, precisament perquè el que hem de representar és la saviesa de la

gent. I, tal com va precisament dir el responsable de Ciutadans, que li ho vaig recordar en el debat per la segregació del municipi de la Canonja, quan tothom ho demana, al Parlament li toca escoltar.

En definitiva, la recuperació de la condició de municipi independent el que permet és reparar una decisió antidemocràtica, corregir disfuncionalitats, tal com deia el senyor Roca, i atendre la voluntat de la majoria de la població.

Senyores i senyors, avui no crearem un nou municipi: avui restituïrem la independència de Medinyà, que va ser anul·lada el 1972 per una decisió franquista, avui restituïrem la democràcia que ens dicta la voluntat popular. Demà les comarques gironines tindran 222 municipis.

Moltes, moltes felicitats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Molt bon dia a tothom. Diu la presidenta que ho tinc complicat; certament, ho tinc complicat, no? En primer lloc volia donar-los la benvinguda en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, a tots els representants del municipi de Medinyà, de Sant Julià de Ramis, al seu alcalde, els regidors i els veïns, i dir-los a vostès el mateix que li vaig dir fa unes setmanes a l'alcalde de Moià, amb el qual també vam tenir ocasió de negociar, doncs, la creació de la seva comarca. Ja sé que, després de la meua intervenció en aquest Parlament i del meu posicionament polític, no seré la persona més aclamada al municipi de Medinyà; això ja ho sé, ja els ho vaig comentar també l'última vegada. Però –però– l'alcalde en funcions em va garantir que em reservava una visita al municipi per tal de conèixer la realitat concreta i viva que té el municipi de Medinyà.

Ja sé que al senyor Marc Vidal no li agrada que els diputats de Ciutadans siguem coherents amb les nostres posicions, ja ho sé. Ja ho sé, que a vostè no li agrada i no li agrada que allò que posem als nostres programes electorals, doncs, quan arriben moments com aquests, que sé que les intervencions no són fàcils... A mi em seria molt més còmode dir: «Miri, escolti, jo vaig en contra el que hem estat defensant públicament, i avui, com que la meua posició no és còmoda, doncs, jo canvio el meu vot, hi voto a favor i ja està.» Però no, ja sap vostè que els de Ciutadans no som així i que tenim per costum, doncs, ser coherents i no ens pleguem a les posicions majoritàries si no estan d'acord amb el nostre sentit i amb el nostre projecte, no?

Per tant, jo avui mantindré la meua coherència, la mateixa que vaig expressar, com els deia, el proppassat mes de març, i votarem en contra d'aquesta creació de nous municipis, i els diré quines són les raons que ho justifiquen. I precisament en referiré a unes paraules del senyor Vidal que va dir en la última intervenció,

no?: que és un municipi de què tots vostès gaudeixen i que a més a més és viable econòmicament, no ha tingut mai problemes, té una vida social rica, cultural envejable, com ha dit, té tots els equipaments necessaris –també s’hi ha referit el senyor Juli Fernandez–, té associacions esportives, culturals, sardanistes..., al poble hi ha de tot. Escolti’m, a Medinyà hi ha de tot, i, per tant, jo els felicito.

Doncs, què justifica en aquests moments una nova parcel·lació, una nova distribució territorial? Doncs, raons històriques; raons històriques, un reconeixement històric d’una reivindicació. I em sembla molt bé; però, clar, si ens posem a atendre reivindicacions històriques, miri, ara, per exemple, que per Barcelona ho tinc una mica més per la mà, què passaria, doncs, amb llocs com Sant Martí de Provençals, Sant Andreu, Sarrià? També tenen realitats històriques, i això no justifica que anem parcel·lant la ciutat, no? Sí que justifica que tinguin institucions o una organització pròpia, com són les organitzacions municipals descentralitzades, que potser els permetin tenir aquesta proximitat en la gestió de serveis.

Per nosaltres, doncs, aquesta no és una raó suficient que justifiqui anar en contra del que s’està fent arreu d’Europa, justament en època de crisi i justament també com a conseqüència de garantir aquesta eficiència, eficàcia dels serveis públics com més a prop estan dels ciutadans. Per nosaltres és molt més adequat ajustar-nos al signe del temps i anar en aquesta direcció en què va tot Europa i a aquesta proposta o aquesta execució o projecte que han fet altres països d’Europa, com Grècia, el Regne Unit o Itàlia, que han fet processos contraris, absolutament, a la reducció de municipis i, per tant, garantint aquesta viabilitat econòmica dels seus serveis.

Vaig tenir ocasió de manifestar-ho també en la meua intervenció, que Ciutadans, on s’ubica, senyor Vidal –vostè m’ho preguntava en la seva intervenció anterior–, on s’ubica? Doncs, ens ubiquem al segle XXI. Nosaltres defensem públicament que l’important en aquests moments és anar a una gestió agrupada de serveis públics municipals; així ho hem incorporat al nostre programa electoral, i així ho defensem.

Però això no treu que jo els reconegui la feina que vostès han fet. Vostès han treballat per aconseguir això que avui aconseguiran amb una posició majoritària, que nosaltres no compartim per raons del nostre projecte polític, perquè aquest no és el nostre model d’organització territorial. Jo els vull felicitar, però sobretot manifestar el meu respecte per la decisió que avui prendran la resta de grups parlamentaris. Ja sé que per mi no és una posició ni fàcil ni còmoda, però jo vull ser coherent amb la meua decisió, amb el meu programa electoral i amb el meu projecte polític, i, per tant, mantindrem el nostre posicionament contrari a la creació d’un nou municipi a Catalunya en uns moments en que tot Europa va justament en un sentit contrari. Per tant, els felicito d’antuvi per la resolució que avui aconseguiran, tot i que el nostre vot serà contrari a aquesta proposta.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bon dia. Anava a intervenir des de l’escó, perquè en realitat aquest debat certifica, diguéssim, la finalització d’un tràmit legislatiu molt breu, molt senzill, que va començar i que es va debatre ja en un debat a la totalitat on tothom va exposar les seves posicions i on simplement ara se certifica el final d’aquest tràmit legislatiu, que de portes enfora d’aquest Parlament no s’acaba d’entendre, si tots estàvem d’acord..., si la llei és una llei estàndard de creació d’un municipi, no?, tot el tràmit legislatiu, en tot cas, s’ha de fer i ara en certifiquem el final.

Ja vam dir en el seu moment que són tres, els criteris principals que ens portaven a dir «sí» a cegues a la creació del municipi de Medinyà: per raons històriques de quan es produeix l’annexió i en quines circumstàncies es produeix, a Sant Julià de Ramis; per raons democràtiques i suport institucional expressat per la totalitat dels partits polítics –s’ha dit ja per part de tots els grups parlamentaris–, i pels informes que en certifiquen la viabilitat, no només en infraestructures, sinó també la possibilitat de regir-se pressupostàriament i políticament de forma autònoma, al municipi de Medinyà, respecte a Sant Julià de Ramis.

Tres raons que per tots els cantons i tots els vèrtexs de la qüestió ens indiquen que era convenient, quan vam tenir el debat de totalitat, donar suport a aquesta creació; també a l’hora d’entrar la proposició de llei, i que ho és ara que finalitza el tràmit parlamentari. No entenem i discrepem –més enllà de les coherències, molt respectables, dels programes polítics– de l’arbitrarietat que suposa situar en la creació del municipi de Medinyà el punt d’inflexió de l’aplicació del programa de reducció de la burocràcia administrativa a nivell municipal o de justament allà, no?, en el municipi de Medinyà. Sap què pot passar? Que en vint anys no es reformi re en l’aspecte municipal, però el no a Medinyà sí, no?, el no a Medinyà sí que haurà estat donat. És a dir, no deixa de ser arbitrari: per què la reconversió o reestructuració que plantegen del món municipal en estructures supramunicipals que puguin fer més eficient, més eficaç, més simple l’estructura administrativa de Govern ha de començar justament amb el no a Medinyà, no?, o ha de començar justament amb 947 municipis, i no pas amb 948, no? Quina és al diferència de partida que suposa el diferencial de l’existència o no de Medinyà? Em sembla una decisió arbitrària, és a dir, tallem per aquí, no?, a partir d’aquí podríem fer la reforma o no.

Ha estat, diguéssim, en la intervenció, a punt de fer un *reductio ad absurdum*, no?, de..., i per què no, si per raons històriques ens hem de basar...? Cadascun d’aquests arguments, cadascun dels criteris, històric, democràtic i de viabilitat, es pot portar a l’absurd. Si per raons històriques hem de defensar la independència de Medinyà, per què no podem defensar per raons històriques...? Bé, clar, un fotimer de coses, no?,

fins al final. Si per raons democràtiques hem de defensar la independència de Medinyà, bé, qualsevol es pot independitzar i... I si per raons de viabilitat, no?, de prou entitat quant a ingressos, despeses, estructura administrativa, hem de defensar la independència de Medinyà, quants barris d'aquest país no es podrien també independitzar i fer vida pròpia, no? És la combinació de totes tres, el que dóna sentit, el que dóna forma i el que dóna coherència i lògica a la decisió.

No entenem la posició que diu o que intenta parlar que el mapa municipal actual és cent per cent ja perfecte i, per tant, no és perfectible, en base a decisions democràtiques, parlamentàries, en base a arguments històrics, en base a la combinació de tots aquests arguments; però intuïm que és més o menys aquell que diu que el mapa dels estats actuals del món, fruit de totes les guerres que hi ha hagut, de tots els processos històrics, entre vencedors, vençuts, etcètera, és ja un mapa perfecte, cent per cent perfecte i no perfectible a través de decisions democràtiques dels mateixos habitants. Són lògiques que no compartim. Els mapes són mòbils; normalment els han mogut les guerres, casualitats administratives, decisions reials, no democràtiques, i, en tot cas, són mapes perfectibles per la via de l'acció col·lectiva dels seus habitants, dels seus integrants, per tant, per la via democràtica.

Res més. Ja deia que volia intervenir des de l'escó; com tothom ha parlat des d'aquí, doncs, ja em semblava que potser s'havia interpretat com una falta de respecte. No ho és, era simplement que enteníem que se certificava avui finalment la finalització d'aquest tràmit legislatiu, el mateix resultat que va començar. Benvingut el municipi de Medinyà a la família de municipis dels Països Catalans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Honorable senyora Marina Geli...

Marina Geli i Fàbrega

Presidenta... Consellera, alcalde, regidors, veïns i veïnes, segur que avui Modest Prats hauria estat aquí. També a ell li ho devem.

Per reparació històrica, d'una època franquista; per correcció de disfuncionalitat, que deia l'informe Roca, del 91; per una realitat geogràfica. Però em sembla que el més important és que cap llei neutralitza un sentiment de pertinença: vint anys seguits d'unitat popular i política, organitzada, solvent, tossuda, fins avui. Val més avui que mai. I aquest és el que avui estem fent, més enllà d'un debat totalment necessari, vicepresidenta, indispensable, d'un acord de mancomunació agregada de serveis. Però nosaltres no desmuntarem el sentiment de pertinença.

I acabo amb una qüestió que conec bé, per veïna. Vostès són poble, però han exercit de poble. Hi ha gent

que és poble i no exerceix de poble. I, per tant, avui aquesta llei els atorga el sinònim, que per vostès pensen que poble i municipi són el mateix.

Moltes gràcies pel seu exemple.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Vila.

Pere Vila i Fulcarà

Moltes gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, diputades, diputats, representants de l'Ajuntament de Sant Julià de Ramis i de Medinyà, amb el seu al·calde en funcions i els regidors en funcions al capdavant, i, en especial, també, veïnes i veïns que ens acompanyeu, jo volia començar demanant a la senyora Mejías, que vist que, malgrat que votarà en contra, l'han aplaudida, encara està a temps de repensar-s'ho. *(Rialles.)* Perquè pot comprovar que la bona gent de Medinyà voldria un consens ampli de tots els grups.

Avui hem de parlar de l'autonomia municipal i ho hem de fer amb respecte. Fa pocs dies vàrem tenir la festa de la democràcia en els municipis, i aquesta festa, doncs, a Medinyà i Sant Julià de Ramis no va ser una excepció. Sí que és cert que ha sortit un govern possible molt plural, però això també demostra la idiosincràsia dels dos municipis. També demostra la seva riquesa i també la seva empena i les seves ganes de transformar-se.

Nosaltres hem de tenir aquest respecte perquè vostès han fet els deures. I ara ens tocava als legisladors prendre aquesta iniciativa en forma de proposició de llei. També hem de destacar el gran consens que hi ha hagut amb tots els grups polítics. I això també demostra..., amb un arc parlamentari que vostès coneixen sobradament però que en moltes coses no ens posem d'acord, en aquesta hi ha hagut aquest consens necessari perquè les inquietuds i les demandes del municipi de Medinyà siguin una realitat.

I nosaltres, que ho celebrem. I ho celebrem, també, perquè la posició del grup que represento, de Convergència i Unió, en aquest tema en concret, des del primer dia estant-hi a favor, però també amb altres —re-cordem la creació de la comarca del Moianès—..., ha estat decididament ampli a l'hora de prendre aquestes decisions. I que també s'han rebut crítiques inicials, però que finalment nosaltres hem donat resposta a les inquietuds del municipi i sobretot hem escoltat la gent del territori.

Tots saben que la creació del municipi de Medinyà no va començar amb una posició fàcil, i que va generar dos expedients que van tenir la seva resposta pertinent en el seu moment, on hi havien aquestes dues dificultats bàsiques que tots sabeu: la població i la zona no urbanitzable.

I tot això es va salvar amb la voluntat, perquè sobretot hem d'aclarir diferents aspectes importants a tenir

en compte, que reflecteixen també aquesta llei, però que sobretot donaran una resposta decidida a aquesta creació. Primer, l'ampli consens social i polític, bàsic perquè això surti endavant. Segon, la quantitat de manifestacions que s'han fet; des del mateix ajuntament, històricament, però també des de les diferents administracions que hi han participat. I també dels municipis del costat. I això ho vull destacar, perquè a vegades només tenim la percepció del que ens toca molt de prop, però no tenim la percepció del municipi veí.

També s'ha dit a bastament que Medinyà disposa de les capacitats econòmiques i de les capacitats socials, i de desenvolupar els projectes diversos que té pensats, i també ho destaca la universitat; per tant, hem de donar també la resposta eficient a aquesta petició.

Veniu de l'any 72, d'una decisió no gens popular, i ara tindreu la recompensa. Fixeu-vos, també, que les coses no surten perquè sí si no hi ha darrere una empenta municipal, per descomptat, però també social i de la ciutadania. I la creació en el seu moment del col·lectiu pro Medinyà també va ajudar al fet que avui sigui un dia històric per vosaltres.

L'informe Roca, que també s'ha explicat, ja ho va dir; malgrat que era un informe que intentava unificar, parlava de la singularitat i de les capacitats del municipi de Medinyà. Sols 866 habitants, més o menys, i potser legalment seria difícil d'interpretar, però hem salvat aquesta barrera, i jo us desitjo el millor. Fixeu-vos, en definitiva, que la recuperació de la condició de municipi independent permet solucionar aquest problema antidemocràtic del moment.

També és veritat que la nova Llei de governs locals es farà també amb la voluntat de preservar aquesta i altres situacions que puguin esdevenir. I, en aquesta línia, el grup que represento, Convergència i Unió, va presentar una esmena en la qual explicava l'excepcionalitat i es dispensava el municipi de Medinyà de l'aplicació d'aquestes disposicions. Això vol dir que ens ho hem cregut des del primer dia.

Ahora, també, la moció que es va fer, la 153/X, també va tenir el nostre suport.

I, tal com he comentat al principi, el nostre grup parlamentari hi donarà suport per una qüestió històrica. I us desitjo tota la força, que sé que la teniu, i tota la sort del món.

Gràcies.

(Aplaudiments. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías. I cridem a votació.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

No, només per comentar-li al senyor Arrufat, que ha definit la nostra posició política com una posició arbitrària..., dir-li que la nostra posició és de convicció, d'acord amb el nostre programa electoral, i que, per tant, aquesta posició és tan democràtica com qualsevol altra; que la democràcia no va per barris, i que no és només democràcia allò que votem d'acord amb el que ells representen, sinó també el que representem nosaltres, que representem molta gent.

Gràcies.

(Marc Vidal i Pou demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Marc Vidal i Pou

Gràcies. A la senyora Mejías, per dir-li que ja veig que avui la meua capacitat de persuasió no la tinc massa elevada, però permeti'm que ho intenti, perquè vostè ha justificat i seguia justificant ara el seu vot per una qüestió de coherència amb el seu programa electoral.

Però jo li vaig demanar que m'expliqués, i no ho ha fet avui, per què van votar en sentit contrari, precisament, amb el municipi de la Canonja. I ho justificaven exactament al contrari. No sabia que el seu projecte s'hagués acabat en aquell moment.

Però després he descobert el perquè. Vostè diu... *(Remor de veus.)* S'ha referit a paraules meves, dient...

La presidenta

Un moment. Un moment –un moment–, senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí.

(Pausa.)

La presidenta

Continui, però li queda molt poc temps.

Marc Vidal i Pou

Molt poquet. Si el municipi té de tot i ja funciona, per què fem això? Doncs, aquí està la clau: ho fem sim-

plement per democràcia. Les raons no són només històriques; les raons són cent mil persones que ho han demanat al llarg d'aquests anys. Si per vostè això no és prou, ho sento molt però aquest no és el meu projecte polític.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació de la proposició de llei.

Comença la votació.

La Proposició de llei de creació del municipi de Medinyà ha estat aprovada per 118 vots a favor i 8 en contra.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Senyores diputades i senyors diputats, tenim una petició d'alteració de l'ordre del dia, formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i d'acord amb el Govern. És la següent. Ara substanciaré tres mocions, les número 16, 18 i 19, i a la tarda, a partir de les quatre, la 7, la 20 i la 21.

D'acord? *(Pausa.)* 16, 18 i 19, ara. D'acord? *(Pausa.)*

Comencem amb el punt 16.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la investigació judicial en la sanitat pública (tram. 302-00287/10)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la investigació judicial en la sanitat pública, presentada pel Grup de Ciutadans.

Té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

(Pausa llarga.)

La senyora Carme Pérez, que se li passa el torn... *(Pausa.)* Senyora Pérez, ja pot, eh?

Carme Pérez Martínez

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, en el debat de la interpellació precedent a la moció que avui presentem, el conseller de Salut va manifestar que calia diferenciar entre el que són simples irregularitats administratives i el que podrien arribar a ser o que podrien ser fets delictius.

Aquesta diferenciació és certa, però no és menys cert que de vegades allò que pot ser o semblar una simple irregularitat administrativa pot acabar sent un fet delictiu, o, simplement, ja d'entrada, pot ser un fet delictiu considerat des de l'àmbit penal.

I, com a exemple, vull posar de manifest que el que era una simple irregularitat administrativa consistent en el fet que s'abonava i es percebia una doble retribució per un sol lloc de treball, doncs, fa ben poques setmanes ha estat resolt mitjançant condemna ferma per estafa a l'ICS, tot i que l'ICS, sorprenentment, no es considera perjudicat, i que fins i tot aquesta sentència ha estat acordada a proposta dels condemnats.

I el que és més greu de tot això no és pas que aquests fets puguin a vegades passar, que podrien ser fins i tot anecdòtics, sinó que, i en aquest cas concret, col·loquialment, la defensa dels condemnats utilitzava com a element de descàrrec, com a element de defensa, que en aquesta mateixa situació hi havien molts més altres càrrecs públics que cobraven dues retribucions per un sol lloc de treball. I el que és greu, i això sí que és greu, és que aquest frau, aquest fet delictiu, doncs, sigui percebut simplement com una irregularitat administrativa. I per això presentem aquesta moció, perquè pensem que cal deturar de forma immediata i a més amb contundència totes aquestes irregularitats administratives que, d'una manera o una altra, i en algun cas, com malauradament es veu, acaben en situacions molt més greus.

Per això nosaltres pensem que és imprescindible que els organismes de control funcionin, que els organismes de control siguin els que detectin les irregularitats, que no hagin de ser els ciutadans ni les associacions, o partits polítics que de vegades no tenen ni representació que denunciïn públicament aquests fets ni que hàgim d'assabentar-nos-en a través dels mitjans públics. És el Govern, el que ha de prendre aquestes mesures correctores; és el Govern, que ha d'estar implicat perquè els organismes reguladors i els organismes de control siguin eficients, siguin eficaços, i perquè els ciutadans puguin mantenir, o recuperar, segons els casos, la confiança en aquests mateixos organismes.

I, per això, amb aquesta moció, que és una moció extensa i llarga, plantejem que hi hagi un control i un compliment estricte sobre les normes de licitació, sobre les normes i les possibilitats de subcontractació i sobre les incompatibilitats, tant personals com de les empreses, en el sector públic, i que l'aplicació de les sancions també sigui estricta, perquè és evident que fins que no hi hagin actuacions exemplars aquestes situacions, com en altres àmbits –malauradament passa a tot arreu–, no es deturaran.

I voldria fer referència a la notícia que vam llegir també als mitjans, un cop més, aquesta mateixa setmana sobre una subcontractació en l'àmbit de l'Empordà..., Figueres, en què una subcontractació havia sigut qualificada com a tal per la inspecció del departament, però que de manera sorprenent el CatSalut deia que era molt difícil diferenciar aquestes situacions, i ni sanciona les empreses involucrades ni, el que és més greu, perquè és una franca irregularitat administrativa, no comunica els resultats als denunciants perquè es puguin personar en la via jurisdiccional que correspon en defensa del que entenen que són els seus drets perjudicats.

I com que entenem que tot això s'ha de fer palès i l'opinió pública ha de tindre constància que el departament, que el Govern, es compromet, que el Parlament també es compromet, en aquesta defensa de la legalitat i en aquesta defensa de l'ètica que han de tindre tots els poders públics..., és pel que plantejem que en el cas que s'hagin abonat les defenses de les persones que en el seu cas poden arribar a ser condemnades per delictes de corrupció es plantegi el rescabala-

ment d'aquestes despeses, si és que s'han començat a abonar.

Entenem que aquesta situació no és un tema penal. És un tema que crea també alarma social, és un tema que els ciutadans perceben d'una forma molt desagradable, que a més que hi hagin persones que s'han valgut dels seus càrrecs per lucrar-se, a més amb càrrec als salaris públics, se'ls paguin les seves defenses.

I en el segon temps, si tinc temps, que suposo que sí, parlarem de les esmenes que han estat acceptades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, primer de tot, agrair la moció i l'acceptació, la transacció, de fet, respecte de la nostra esmena a l'autora d'aquesta moció, a la Carme, perquè crec que és una moció que ens permet posar damunt la taula uns quants elements que calia posar negre sobre blanc, amb la concreció, i crec que la cura, que s'hi ha intentat posar, tant per part de la moció tal com era com especialment amb les esmenes que s'hi han incorporat; una moció que planteja que cal facilitar la informació i la documentació sobre les investigacions judicials que afecten l'àmbit de la salut més enllà d'allò que ja es requereixi des dels jutjats, i que per tant el Govern ha de facilitar tota aquesta documentació, transparència; que no s'ha de pagar amb diner públic la defensa de condemnats o condemnades per corrupció, i si s'ha fet reclamar el retorn d'aquests diners; que hi ha d'haver un control estricte i informació d'allò fet en els casos de subcontractació il·lícita de serveis, i l'aplicació del règim sancionador.

I permetin-me també fer referència a la notícia que apareixia ahir mateix a la premsa sobre el cas de l'Hospital de Figueres, un cas comprovat i constatat de subcontractació de rehabilitació a Fisio Girona, empresa relacionada amb Fisiogestión, abans del senyor Padrosa, ara..., senyor Padrosa..., per cert, CatSalut, i curiosament el Govern no ha fet els tràmits pertinents en aquest cas per arribar a sancionar una mala praxi denunciada i constatada. Per tant, ja no només és detectar-ho, sinó posar en marxa tots els mecanismes que es tenen com a Govern i que s'han d'activar com a Govern en el cas d'irregularitats o de fets delictius.

La moció també planteja un control estricte de la informació respecte del compliment del règim de licitació i de contractació; també el mateix respecte al compliment de la normativa d'incompatibilitats i de retribucions, i la informació respecte de les actuacions fetes per corregir allò advertit pels informes de la Sindicatura de Comptes.

Mirin, estem plenament d'acord amb la moció tal com estava plantejada. La nostra esmena bàsicament introdueix un nou element, un nou element d'actualitat.

A partir del cas de les pròtesis de l'empresa Traiber, plantejàvem que el Govern de la Generalitat es personés com a part perjudicada en aquesta causa judicial. Atès que ahir a la sessió de control al Govern el conseller va assegurar que ja s'havia fet aquesta personació, hem fet una transacció amb una esmena que hi havia sobre aquest mateix tema del Partit Socialista perquè quedi actualitzat a demanar que es requereixin als culpables que judicialment siguin així designats, com a culpables, els costos del que hagi comportat aquest cas de les pròtesis dolentes..., de qualitat o amb falsificació de les acreditacions per part de Traiber.

Creiem que transparència i informació respecte d'allò fet no hauria de ser exigít per aquest Parlament, sinó exercit de forma constant, i lamentablement no és el que ens trobem. No arribarem enlloc si continuem mantenint, i augmentant i engrandint, la desconfiança sobre el sistema; no arribarem enlloc si continuem engrandint la desconfiança gran que existeix actualment sobre el sistema de salut, tant per fets delictius, que n'hi ha hagut i que hi ha sospites de nous, com per irregularitats administratives, com les moltes i reiterades que posen de manifest els informes de la Sindicatura de Comptes o l'últim informe sol·licitat pel nostre grup, que plantejava tot el que hi ha hagut durant els últims anys.

Des del nostre grup parlamentari volem un país lliure i un país just, però sobretot volem un país net. I està clar que hem de començar per fer net en el sistema sanitari i en el que passa. I això vol dir una implicació clara des del Govern per complir tot allò que es diu en aquesta moció.

Entenem, per tant, que hauria de ser aprovada per unanimitat, una moció d'aquest tipus, que bàsicament reclama que es compleixi allò que s'ha de complir i que es faci de la forma més estrictament..., possible i transparent. Si no és així, de debò que ja no sé com volen que confiem que realment tenim un país net i un sistema de salut net.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, ens trobem davant d'una moció presentada inicialment..., molt llarga, molt espessa, des del nostre punt de vista amb alguns punts febles de caràcter molt concret, com és el punt número 2, que en principi al text inicial, no el que posem a votació, permetin-me fer servir l'expressió col·loquial, es carregava la presumpció d'innocència dels treballadors del sector públic, no sanitari sol, tots, del sector públic, i també creiem nosaltres que amb uns apriorismes, amb uns apriorismes com aquells que diuen que el que es fa és fer trampa si es pot, que si poden es lucren, els treballadors del sector sanitari, o els alts càrrecs, o els responsables, i que el sistema català porta de cognom o de qualificatiu «corrupció». Nosaltres

veiem que el que traspua aquesta moció podria ser aquest apriorisme, i això, s'ha dit abans, és cert, genera desconfiança. I com que en desconfiem arribem després, en debats que hem tingut en aquesta cambra, a qüestionar-lo. Tornem a debats dels anys vuitanta i tornem a posar damunt de la taula solucions dels anys vuitanta. Per tant, jo crec que hauríem de fer un esforç per avançar. Però, bé, com que són recurrents, aquests debats i aquests temes...

Nosaltres el que hem fet, amb les esmenes que hem presentat, és intentar, i permetin-me també fer servir l'expressió, introduir punts de racionalitat. En aquest sentit, hem presentat esmenes pel que fa referència al pagament de les despeses de la defensa de persones que siguin condemnades per casos de corrupció. No qüestionem la presumpció d'innocència. Han estat acceptades, i per tant hi donarem el nostre recolzament.

Hem presentat esmenes també pel que fa referència al fet que la Generalitat, en aquells casos en què no faci front a aquests honoraris..., no en resulti perjudicada. La Generalitat té una obligació vers els seus treballadors, tots, també inclosos els del sector sanitari, que ha de complir. Respecte al punt 2.

Respecte al punt 5, que va de compliment de la normativa de les incompatibilitats, tant per part de les empreses com dels treballadors, hem presentat esmenes bàsicament perquè quan parlem de compatibilitat de les retribucions no hem d'oblidar que el sector salut és diferent d'altres parts de l'Administració..., i on els treballadors perceben ingressos des de tres fonts: per l'assistència sanitària, per la recerca i també per la docència. I, per tant, segurament hauríem d'avançar en la clarificació d'aquestes diferents fonts d'ingressos..., però no amb el text inicial, que significava que no es podien dur a terme, i per tant significava que no es podien realitzar. En aquest sentit, també han estat acceptades les esmenes. Per tant, hi donarem suport.

Respecte al punt 6, també hem posat punts damunt la taula sobre el tema de la compatibilitat de l'activitat pública i privada dels professionals sanitaris. Entenem que no és de rebut que no puguin fer-ho dintre centres de la mateixa titularitat i ho puguin fer en centres de diferent titularitat. Per tant, fem un debat, si cal. I aquest és el punt que hem presentat nosaltres com a esmena.

I, per últim, hem presentat esmenes pel que fa referència també a informes sobre irregularitats detectades. Per tant..., nosaltres pensem que no caldria demanar informes que ja tenim. Però, bé, si és el cas, ho votarem. Però, bé...

I sobre el tema de les pròtesis defectuoses, que és el punt potser nou que hem posat nosaltres damunt la taula, junt amb altres grups, que es creï, com deia ahir a la pregunta oral al conseller, un servei d'assessorament i atenció que informi dels drets de les persones i també del dret a reclamació. Perquè això lliga, el dret a la reclamació, amb el punt que es personi com a part perjudicada per al rescabament de les despeses ja produïdes al sistema sanitari, però també d'aquelles futures. Perquè vostès..., jo perquè sóc de Tarragona i lleigeix els mitjans tarragonins, no?, per dues vegades

tenim ja un bufet d'advocats que es presta a les persones afectades, legítimament, però per presentar demandes contra el servei. Per tant, segurament per causes no imputables en aquest cas al Servei Català de la Salut pot ser que hi hagi indemnitzacions que no han de recaure, com deia ahir, també sobre les butxaques de tots i de totes.

Respecte a l'últim punt, que és una proposta del Partit Popular, amb una transacció *in voce* que em sembla que si no ha esmentat esmentarà la senyora Carme Pérez, nosaltres també hi donarem suport, perquè la Generalitat es presenti en tots aquells casos en què sigui perjudicada.

Entenem que tal com queda la moció que avui es posarà a votació, que fa referència a aquests aspectes que s'han modificat fruit de les nostres esmenes i també algunes esmenes en aquest cas del Grup de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana..., punts que nosaltres no hi pensàvem donar suport, com eren el punt 6.1 i el punt 6.2, amb les esmenes introduïdes també hi donarem suport, i per tant votarem «sí» a tot el text de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, diputats i diputades, per posicionar el Grup Popular en aquesta moció sobre la investigació judicial a la sanitat pública, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Nosaltres, en primer lloc, volíem agrair la presentació d'aquesta moció, perquè, tot i ser molt extensa, i a vegades, diguem-ne, una mica complicada d'entendre..., però l'entenem del tot oportuna.

Però d'entrada dir-li, senyora Pérez, que aquesta moció poc té a veure amb la sanitat en si, poc té a veure amb el nostre sistema de salut públic. Perquè, de fet, només, o pràcticament només, es refereixen a temes de sanitat en els darrers punts de la moció, i, en canvi, hi parlen molt, moltíssim, de temes de corrupció, de temes d'investigació judicial, del nostre sistema de sanitat. Vostès hi parlen molt de corrupció, com deia, i també d'intentar evitar males pràctiques que s'han produït en molts casos d'irregularitats, de fets delictius, també. I, fins i tot, senyora Pérez, ho podem entendre, perquè malauradament en aquests moments, avui en dia, a Catalunya molt té a veure la corrupció amb el nostre sistema de sanitat.

Vostè parla en aquesta moció de qüestions que..., amb un govern normal segurament no caldria presentar aquest text que avui vostès porten a la seva votació. En concret, fa referència, per exemple, a coses tan òbvies com facilitar informació en processos judicials, facilitar documentació requerida pels jutjats, com no pot ser d'una altra manera. També fan referència vostès a

no pagar minuts d'advocats que defensin condemnats en casos de corrupció, –condemnats, evidentment, i no imputats, perquè hem de respectar la presumpció d'innocència–, perquè no ho pagui cap departament de la Generalitat però que tampoc ho pagui cap empresa pública. També fa referència a complir estrictament amb les sancions previstes per llei quant a la vulneració de les obligacions contractuals de qualsevol empresa. I també demanen un seguit d'informes, això ho solen fer vostès molt a les mocions que presenten, de qualsevol tipus, demanar un seguit d'informes, en aquest cas amb actuacions realitzades pels inspectors del Departament de Salut, amb les empreses proveïdores dels serveis sanitaris per les seves relacions amb el sector públic sanitari, és a dir, un seguit de qüestions fruit, precisament, de la multitud d'irregularitats i casos polèmics i presumptes activitats corruptes que s'han produït a la nostra sanitat. I segurament, també, fruit d'aquesta situació tenim d'aquí a pocs dies, probablement convocat d'aquí també a pocs dies, un ple extraordinari sobre la sanitat, i hem tingut també fa pocs mesos una comissió d'investigació precisament per la multitud de casos de corrupció a la sanitat que hi han hagut, no?

Per tant, per tots aquests motius vostès presenten aquesta moció que nosaltres entenem encertada, i hem introduït una esmena que creiem molt encertada també i molt oportuna, i que ja li avanço el nostre agraïment per la seva acceptació, perquè la Generalitat es personi en el cas Innova i en els possibles casos de corrupció, també, que puguin sortir d'ara en endavant. Un cas, el d'Innova, amb unes dimensions, diguem-ne, a aquestes alçades ja majúscules, i que vull recordar, una empresa creada –creada– a l'època tripartida, l'època de la història catalana tripartida, del Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Esquerra Republicana.

I per últim, per últim també fan referència a un cas que nosaltres no podem deixar passar per alt i que creiem d'una gravetat importantíssima, com és el greu cas de les pròtesis caducades de l'empresa Traiber, un cas que ha provocat, com tothom n'és coneixedor, que prop de 2.800 persones operadores en vuitanta hospitals diferents hagin estat víctimes d'un nou cas de presumpta corrupció a la nostra sanitat, perquè se'ls van implantar unes pròtesis caducades. De fet, alguns d'aquests malalts ja han estat operats i altres ho han de ser en breu, per canviar aquestes pròtesis caducades o en mal estat. Per tant, senyor conseller –no sé si m'escolta però espero que sí–, un nou cas de corrupció d'una empresa, a més, vinculada també –aquesta empresa, Traiber– al cas Innova, que no pot quedar impune, senyor conseller. Per tant, és evident que cal que la Generalitat es personi, com vostè ahir ja va anunciar a la sessió de control que ja havia fet, en aquest cas com a part perjudicada, i exigint, lògicament, el rescabament de totes les despeses que es puguin derivar d'aquest nou cas de presumpta corrupció sanitària a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom, conseller, diputats, diputades, i a totes les persones que ens estiguin escoltant. Per explicar una mica les esmenes que vam introduir des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i el posicionament, també, respecte a la moció de Ciutadans, tal com ha quedat amb totes les esmenes acceptades i transaccions.

En aquesta ocasió el Grup Parlamentari de Ciutadans ens ha fet una moció més jurídica, diria jo, que política, que ens ha obligat a mirar paraula per paraula i cada punt per veure fins on anava l'escrit que ens proposaven, i si és que anava més enllà de la llei o no, si és que s'estava proposant un canvi legal o no, si és que podíem millorar el text proposat, i això és el que hem intentat fer i amb el que hem estat treballant. De fet, hi ha molts punts a la moció que demanen garantir això, garantir que es compleixi amb allò que ja estableix la normativa vigent, que, evidentment, recolzem. I m'agradaria fer notar també que des del Grup Parlamentari hem treballat per perfilar aquestes esmenes, però que en cap moment marxaven de la línia que em sembla que el grup proposant pretenia, i ens han acceptat unes quantes esmenes que, evidentment, votem a favor, però també han acceptat esmenes d'altres grups que hem considerat, i que també recolzarem.

Volem garantir, evidentment, que cap persona condemnada per corrupció s'hagi pogut beneficiar de diners públics per a la defensa dels seus processos, i si és un cas que s'ha donat, doncs, demanar el rescabament evidentment de les minuts, d'honoraris i de tot tipus d'empreses relacionades –ho recolzem.

Subcontractacions. Està previst en els contractes que fa el CatSalut amb les entitats sanitàries que ha de fer ús cada entitat dels seus recursos propis per dur a terme els serveis sanitaris que el CatSalut els encomana. Evidentment, si els encomana a una entitat no és perquè ho facin altres. No obstant, hi ha algunes consideracions de subcontractació que es poden donar per a prestacions sanitàries accessòries i sempre amb el vistiplau del CatSalut, i així queda ben establert en el contracte que té el CatSalut amb les entitats. Ara, què fan tota la resta d'entitats i del sector públic sanitari? Doncs, és evident, no es pot subcontractar aquella activitat principal per a la qual una entitat és concertada o es contracta, i a més a més, si fos el cas, la normativa catalana, a més a més, els obliga a donar-ne coneixement al CatSalut, que el CatSalut ho hagi d'autoritzar i, a més a més, els obliga a fer-ho públic en el registre de convenis i contractes. Per tant, em sembla que en aquesta línia hem d'anar, i s'ha de fer que tot això es compleixi per totes les entitats, que són moltes, que treballen prestant serveis sanitaris al nostre país. Què passa quan algú no compleix això? Doncs, ho hem vist en el cas de la rehabilitació al Sagrat Cor Sant Rafael: inspecció, i hem de garantir que aquestes inspeccions

funcionen, i que les sancions s'imposen. I la moció ve a dir això: que es compleixi amb el règim sancionador. Hem vist el cas de Figueres i, per tant, també haurem de mirar a veure si s'està fent complir amb el règim sancionador que està estipulat.

Pel que fa a les observacions dels informes de la Sindicatura de Comptes, respecte a tot el que fa referència a la contractació –contractació no només de compra de béns sinó també de prestació de serveis–, aquestes observacions sí que és cert que moltes vegades són tècniques o de procediment, i que nosaltres des d'Esquerra hem dit sempre que el que ens preocupa més és el seguiment de tots aquests contractes, i així ho vam fer arran de la Moció 3/X, que va donar un informe, i així vam reclamar que es fes amb els contractes que ara s'han de fer per al transport sanitari, que s'incloués ben bé el punt de com se segueixen aquests contractes, perquè en el fons són diners públics i, per tant, no només s'ha de vigilar que tot el procediment tècnic de la contractació es faci bé, sinó que se'n faci un seguiment acurat dels contractes un cop ja s'han adjudicat. I això ho ha de fer l'Administració i ho han de fer les entitats del sector públic quan contracten serveis, i ho han de fer totes aquelles que reben diners públics.

També hem parlat d'incompatibilitats, i també des d'Esquerra hem portat aquest debat al Parlament diverses vegades, perquè creiem que aquest debat no s'ha d'eludir, tenim lleis que ho regulen i hem de garantir que es compleixin, i si en algun cas es veu que aquestes lleis que tenim actualment no són suficients, doncs, procedirem al canvi.

Un punt nou, que és el 6.3, amb una esmena del PSC, que es debat sobre la compatibilitat d'activitat pública i privada pels professionals, doncs, l'hem de tenir també, i, per tant, també el votarem. I només remarcar que estic d'acord amb els apriorismes que deia abans la diputada del PSC i que hem de centrar el debat en allò que preocupa el sector, perquè sembla que últimament el sector està més preocupat pel que decideix el Parlament que no pas el Parlament pel que li passa al sector. Necessitem l'escenari adequat, el pressupostarí no es pot canviar de moment –de moment– i el de confiança sí, i aquesta moció crec que hi ajuda i per això li donem tot el suport.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Conseller, tornem a trobar-nos una moció en aquest Ple, una moció de salut àmplia, que torna a posar el sistema sanitari i els seus professionals sota aquesta pàtina de sospita que jo entenia que, després dels debats haguts per tal de transaccionar esmenes, això en el text crec que s'ha arreglat, però veig en les intervencions que m'han precedit en l'ús de la paraula que aquesta sospita permanent, aquesta boira, aquests incompliments, aquesta corrupció en

el sistema segueix planant i, per tant, vull reivindicar també des d'aquí que aquesta no és la realitat, i que per sort els professionals i la ciutadania així ho saben, no?

Ens trobem també amb una moció que demana sis informes més al Departament de Salut. Si recorden la meua última intervenció a l'últim Ple, ja deia que en portaven vint-i-un en un mes just, que demanaven que es fessin abans del Ple monogràfic de salut i, en qualsevol cas, també abans de finalitzar aquest període de sessions. Jo no sé si el que volen és precisament paralitzar el Departament de Salut a base d'ordenar-los aquesta realització d'informes i d'*excels* sobre el propi sistema, però, en qualsevol cas, també els avanço que la voluntat, precisament, és de donar tota la informació al Parlament de Catalunya i que, per tant, votariem a favor de tots aquests punts on es demana informació, però que en cap cas el que farem serà repetir informes que ja existeixen i, per tant, recomano que mirin les bústies dels diferents grups parlamentaris, perquè, per exemple, l'informe que es demana del síndic de comptes ja el tenim a les bústies dels nostres grups parlamentaris, i si no, a la web Sindicatura.org, allà el poden trobar també. A banda que demanen també una sèrie d'informació que no és competència d'algun dels síndics, però, en qualsevol cas, obert al fet que aquests puguin facilitar tota la informació que tinguin.

Recordar només a algun portaveu que la informació que tenim ara de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges és respecte a actuacions d'abans que governés Convergència i Unió i d'abans que estigués el senyor Boi Ruiz com a conseller de Salut. Només posar-ho sobre la taula, però tampoc tenim cap problema que es doni aquesta informació i l'actual.

Òbviament, la Generalitat i el Departament de Salut aplicaran, si és necessari, qualsevol normativa del tipus que sigui, laboral, administrativa, que regeixi els seus directius, institucions, empreses del sector públic, com no pot ser d'una altra manera. I agraïm en aquest sentit la voluntat transaccionadora de la propietària de la moció, no només amb el meu grup parlamentari sinó també amb els altres, i que ha modificat un punt en què no demanarem als treballadors la declaració jurada d'incompatibilitat, perquè enteníem que això no era res que poguéssim exigir perquè anava més enllà del que marcava la mateixa llei i, per tant, agrair-li també aquest canvi en el text de la moció.

I també crec que és important destacar la transacció que hem fet, també a última hora, en el punt 3.1, en què creiem que era un text preventiu, pensat segurament sobre posar la llum en casos molt concrets, i que tal com estava redactat, i volent-lo regular, acabava entorpidint, segurament, funcionaments normalitzats des del mateix sistema que ens donaven una bona atenció, ens facilitaven una bona atenció sanitària, i que, per tant, anaven al revés, entorpidint la finalitat que pretenia aquest mateix punt. Per tant, nosaltres defensem les aliances estratègiques. Són dolentes les aliances estratègiques? Creiem que no, perquè, precisament, gràcies a aquestes aliances estratègiques, que es fan en molts casos arreu del territori, podem donar una atenció, per exemple, de més proximitat a la ciutadania, o

més equitativa, com pot ser –i cito només un exemple– l'aliança entre el Trueta i Can Ruti amb el tema de la cirurgia cardíaca. Per tant, hem d'anar a regular aquells casos que, òbviament, considerem que no estan alineats amb el que hauria de ser així, però, en qualsevol cas, no perjudicar altres models o altres sistemes de funcionament que sí poden ser molt beneficiosos per al mateix sistema i, per tant, per a la ciutadania. I agraïm aquí aquesta esmena a última hora sobre aquest punt, per tal de facilitar tot això.

També sobre el tema de les pròtesis, que ha sortit i s'ha modificat també a última hora l'esmena acceptada. Qualsevol traumatòleg que canvia una pròtesi, sigui de Traiber o no ho sigui i del tipus que sigui la pròtesi, té l'obligació, si detecta qualsevol anomalia en el mateix material que pot ser susceptible de ser la causa del canvi provocat d'aquesta pròtesi, de denunciar-ho a l'òrgan pertinent per tal que es pugi fer el seguiment de tot això. I en aquest sentit garantim, per una banda, la seguretat del pacient, i per una altra banda, també, la monitorització d'aquestes pròtesis. Senyora García, només recordar-li que això no és només un cas de Catalunya, eh?, que també afecta altres comunitats autònomes. Per tant, tot allò que ha explicat respecte a aquest tema faci-ho extensiu també a altres comunitats autònomes.

I ja per acabar, nosaltres en l'últim punt, que demanava la personació del Departament de Salut, ja ho hem dit mil vegades també en aquest faristol, que òbviament que ho farem sempre que considerem que la Generalitat és perjudicada, i que paraules com «transparència», «informació»..., escoltin, no vulguin utilitzar això en aquest Ple, perquè ja li dic, senyora Ribas, que nosaltres volem la integritat del text resultat d'aquesta moció. Per tant, no vulguin portar a aquest faristol paraules com «transparència», com «informació» o..., perquè som els primers interessats... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres en aquesta moció, nosaltres ja, per endavant, direm que votarem a favor i ens sap greu. Ens sap greu..., no, no votar a favor, òbviament, sinó ens sap greu que després d'anys, diguéssim, demanant certa informació, que, és veritat, diu Convergència i Unió que no ens amoinem, que votarà íntegra la moció. És cert, després no la complirà i no passarà res, com seguit de mocions que demanaven informació, sobretot, les que Esquerra Republicana presenta, i és així, en les quals diu: «No, no..., la informació ja s'ha passat, consultin les seues bústies.» Un informe de tots els que s'han anat demanant aquests anys.

Per tant, greu; és greu arribar fins aquí; és greu estar a menys de quinze dies d'un ple sobre salut i que no

tinguem informació bàsica. I això és greu bàsicament per dos motius. Pel primer, per totes les polítiques que s'estan duent a terme mentrestant. És a dir que, mentre no tenim una informació per saber realment què està passant, no s'estan de moure tota la maquinària, i, per a nosaltres, dur a terme unes polítiques de descapitalització que no entenem, i, a més a més, que amaguen, perquè no estan donant la informació que se'ls està requerint. I, segon, perquè és sabut que el conseller sempre que pot desqualifica les diputades dient que fem demagògia, dient que demonitzem la sanitat, que generem desconfiança..., ara sí, sense donar ni un paper, sense que vostès donin ni un paper, i som nosaltres els que generem desconfiança? Nosaltres no estem al capdavant del Govern, perdonin.

D'altra banda, el que és més greu, des del nostre punt de vista, és que hàgim de demanar coses tan bàsiques com és que es compleixi la normativa. Escoltin, no són tan legalistes vostès? Com pot ser que hi hagi informe darrere d'informe de la Sindicatura de Comptes dient que hi ha irregularitats recurrents –i fan servir aquest terme, «recurrents»– en matèria de contractació administrativa i que afecten no només el Govern del tripartit, no s'equivoquin, exercici 2011, no només el Govern del tripartit, i els ho podem llegir, eh?, Consorci Sanitari Integral, exercicis 2009, 2010 i 2011, on conclouen que durant tot el període fiscalitzat no s'han sotmès algunes despeses al procediment de contractació. El mateix al Consorci Sanitari de l'Anoia, on quasi 4 milions s'adjudiquen de forma directa sense complir els procediments establerts en la Llei de contractes. Consorci Sanitari Terrassa: 68 per cent de la despesa adjudicada sense complir els procediments de contractació. Consorci Sanitari Parc Taulí de Sabadell. Puc seguir, eh? Perquè és, com diu la mateixa Sindicatura de Comptes, irregularitats recurrents en els consorcis i no només respecte a la contractació administrativa, també respecte a la llei d'incompatibilitat d'alts càrrecs i respecte a la normativa laboral, on, ho tornem a repetir, tots els informes d'auditoria de la Sindicatura de Comptes presenten irregularitats, i podríem entrar al detall, perquè estan escrits. Però també sobre el control i la fiscalització de les despeses, on diu «irregularitats al Consorci Sanitari Integral», tornem-hi, exercicis 2009, 2010, 2011; el de l'Anoia, exercici 2007; el de Terrassa, l'exercici 2009 i 2010; el Parc Taulí, 2008, 2011. Per tant, aquí hi ha governs del tripartit, hi ha governs de vostès.

I, més enllà d'això –perquè nosaltres no entrarem a fiscalitzar qui ha estat, qui ho ha fet–, el que volem és que això s'acabi. El que volem és que si realment..., no pesi aquesta ombra de dubte, que, no s'equivoquin, no pesa sobre els professionals, pesa sobre qui està dirigint el model sanitari, pesa sobre els autors intel·lectuals, no sobre la gent que està treballant als centres sanitaris, sobre ells no hi ha dubte, almenys nosaltres no en tenim cap dubte. I, per tant, és obvi que mereixien en aquesta moció un cas apartat els casos de corrupció vinculats a la sanitat. I aquí nosaltres no farem un *totum revolutum* i direm «tot és corrupte a la sanitat»; estariem equivocats, estariem molt equivocades.

Ara bé, considerem que hi ha dos coses que estan afavorint que hi hagin casos o corrupteles o irregularitats recurrents en la sanitat. Un és que hi ha controls laxos i controls inefficients, controls que no serveixen per adequar els procediments a la llei, i, per tant, fer les despeses a forma legal. I un altre és que hi ha una manca de separació entre allò públic i allò privat. I ho estem dient fa tres anys: hi ha una total manca de separació entre allò públic i allò privat. I aquest confusióisme d'interessos és el que propicia aquestes activitats poc lícites i, en algun cas, diríem que corruptes.

El moment és delicat, i és delicat bàsicament perquè entenem que exigeix una major responsabilitat per part del Govern. Si realment els casos de corrupció són casos aïllats, que el Govern es personi, que doni exemple, que faci aflorar què ha passat a la sanitat, que totes ho puguem conèixer i, per tant, un plus de responsabilitat.

I mentre, mentre no s'obri de nou un debat..., en fi, si guem sincers, algunes activitats han d'aturar-se i s'ha d'obrir un debat estructural sobre quin model volem, perquè, bàsicament, el consens sobre el model, ara mateix, està esquarterat.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per donar suport a la moció amb algunes consideracions al fil del que deia la senyora Isabel Vallet. Tindrem, per sort, ara l'oportunitat de debatre sobre quin consens tenim del model i sobre si els múltiples controls que té el sistema de salut, igual que els altres, però aquest en té múltiples, el per què fallen o per què s'interpreten diferent.

Això posa en relleu, des del meu punt de vista, una necessitat imperiosa d'un marc legislatiu molt clar, molt simple, que tothom l'entengui i d'uns indicadors de control homogeneïtzats. Perquè això que comenten de la Sindicatura de Comptes no és exclusiu del sector públic empresarial de salut, de qualsevol sector públic empresarial de qualsevol departament. I, si es consideren irregularitats, també deu ser que a tot el sector públic empresarial hi ha la intervenció, hi ha les assessories jurídiques. Per tant, me n'alegro d'aquesta moció, senyora Carme Pérez. Crec que això pot ser preventiu, però el debat de fons és un altre debat que el farem, espero, en resolucions que puguem pactar en el proper Ple monogràfic dels propers dies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, per pronunciar-nos sobre les esmenes, tot i que les diputades que m'ha precedit en l'ús de la paraula més

o menys ja les han exposades. Hem acceptat totes les esmenes presentades pel Grup Socialista, que és de la 1 a la 10. Hem acceptat, també, l'única esmena presentada per Iniciativa amb una transacció amb l'esmena 10 del Partit Socialista. També hem presentat l'única esmena presentada pel PP, que ara *in voce* farà una modificació que ja també hem acordat amb la diputada. Hem acceptat les esmenes 4, 5 i 6 d'Esquerra Republicana, les esmenes 8 i 9 de Convergència i hem fet una transacció amb les esmenes 3 de Convergència i 3 d'Esquerra Republicana. Per tant, penso que hi ha hagut un consens ampli.

Voldria dir, i presentant aquesta esmena *in voce*, presentada, que el punt 9 quedaria redactat de la següent manera: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat,» –i llavors es fa un incís entre comes–, «en els casos en els quals resulti perjudicada,» –una altra coma– «a personar-se...» I segueix íntegrament tal com estava. Queda més clar. Penso que era evident que no podem demanar que el Govern de la Generalitat es personi si no ha estat perjudicat, més que re que el jutge tampoc li donaria cap opció a personar-se, però algunes diputades volien que s'introduís aquesta precisió i la diputada Eva García tampoc hi ha tingut inconvenient, i penso que s'ha fet una mica a gust de tots els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes.

La diputada Segú ha parlat que la moció plantejava desconfiança. És evident que hi ha desconfiança respecte al sector sanitari, és una evidència que no podem..., penso que ningú pot estar en condicions de negar. I el que sí que voldria reiterar un cop més, perquè sempre determinats grups ens volen dir que quan plantejem aquesta desconfiança ho fem respecte als professionals, respecte a l'eficiència i l'eficàcia de l'activitat sanitària, i evidentment res més lluny de la realitat. No plantejem això respecte als professionals, ni nosaltres –jo, mal favor faria–, però tampoc és la ciutadania la que ho presenta, sinó que és evident que hi ha una confiança respecte a la direcció i respecte a la gestió que s'està duent a terme a la Generalitat respecte a aquest tema. És evident que els reguladors no regulen tot el que han de regular i una prova ben evident és l'informe, que jo també he tingut ocasió de veure, sobre el tema de Salut Empordà, en què, malgrat que la inspecció diu i determina clarament que hi ha subcontractació, un informe jurídic del departament del CatSalut, sense citar ni un sol article, manifesta unes opinions amb les quals desautoritza l'informe de la mateixa inspecció. Això podria ser... –podria ser, i ho dic amb aquest dall–, podria ser un informe que pogués incórrer fins i tot en prevaricació.

Això no pot generar confiança i és per això que presentem aquesta moció. És absolutament innecessari demanar que es compleixin les lleis, però sí que pensem que a través d'iniciatives com aquesta hem de recuperar la confiança que els ciutadans han perdut respecte a la direcció i a la gestió del nostre sistema sanitari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciarem la votació de la moció.

No hi ha cap petició de votació separada? Re? (Pausa.)

Per tant, es vota la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions laborals, de salut i de seguretat dels treballadors (tram. 302-00288/10)

Passem al punt 18, Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions laborals, de salut i de seguretat dels treballadors, presentada pel Grup Socialista.

Té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

(Pausa llarga.)

Montserrat Capdevila Tatché

Bé, moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats i diputades... –ja se m'ha excusat el conseller. Vam interpellar-lo l'altre dia, en l'altre Ple, sobre les condicions laborals de salut i seguretat dels treballadors, per posar de manifest la situació de precarietat que es viu (*remor de veus*), que viuen...

La vicepresidenta primera

Un moment, diputada, un moment.

Montserrat Capdevila Tatché

Sí...

La vicepresidenta primera

Un segon, perquè, fins que no es faci el silenci, així no hi ha manera... Molt amables. Pot continuar quan vulgui.

Montserrat Capdevila Tatché

Deia, per posar de manifest la precarietat laboral que viuen multitud de catalans i catalanes i que contrasta amb una realitat de les macroxifres, que si bé marquen un canvi de tendència que celebrem –l'atur baixa, els afiliats pugen–, però, per altra banda, aquestes xifres també ens amaguen o hi ha subjacents unes altres dades que, doncs, són dolentes, com que la contractació és cada vegada més precària i que cada vegada tenim persones, ciutadans amb menys protecció social i, per tant, sense cap prestació.

Bé, en tot cas, manifestàvem també que això accentuava unes condicions laborals, a aquells que treballaven, amb mancances respecte..., doncs, amb treballs

temporals o de curta durada, contractacions a temps parcial i devaluació de condicions de treball, amb mesures pel que fa a salut i seguretat, segurament també vinculades a la sobrecàrrega per la feina, per la por de treballar o poder deixar de treballar.

Això va significar un increment d'accidentalitat, que al conseller li ensenyàvem unes dades del seu propi departament, i ens va semblar una mica –potser ho vam interpretar malament– que volia culpabilitzar aquells treballadors que estaven a l'atur i es reincorporaven, i que per això es movien les dades. Voldríem entendre que no va ser així.

Però, en tot cas, aquelles dades de canvi de tendència, el conseller ens va voler confondre, doncs, dient que potser eren degudes al fet que pujava l'activitat. Les dades, justament, s'aporten corregint i, per tant, a través de taxes d'accidentalitat a partir d'un nombre de treballadors, que sempre són els mateixos, i, per tant, corregides.

Bé, en tot cas, entrant en la proposta de moció que els proposem, justament, per atendre amb contundència una qüestió que des de l'autoritat laboral i des de la Inspecció de Treball caldria que fos presa com a una prioritat, vistes les circumstàncies... I, en aquest sentit, per això plantegem constatar una vegada més en aquest Parlament i allà on faci falta, doncs, que la reforma laboral del 2012 ha estat un dels acceleradors, justament, del deteriorament i la precarietat de les condicions laborals i de la devaluació, també, de la salut i seguretat i les mesures, incrementant així les desigualtats socials i la pobresa. Per això plantegem recuperar amb contundència la iniciativa pública i ampliar els recursos humans i materials de la Inspecció de Treball, per garantir, justament, la protecció dels drets laborals, que ja han estat minvats, però continuen havent-hi uns drets laborals que estan vulnerats de manera, segurament, doncs, subtil, podríem dir.

També per evitar l'impacte negatiu en la salut i la seguretat d'aquesta precarització.

Per combatre el frau laboral, que hi és. I l'altre dia el conseller ens deia moltes xifres sobre els..., dades, no?, d'expedients oberts, etcètera, però, en canvi, semblava que ho ridiculitzava quan li preguntàvem els imports recaptats per sancions. En tot cas, la qüestió seria, doncs, per què no ens diu com pensa combatre el frau, en lloc de ridiculitzar per què li demanem, doncs, quines sancions, perquè és la manera, en aquest cas, d'actuar-hi.

En tot cas, també per actuar amb celeritat en casos de conflictivitat laboral. L'altre dia en dèiem un que el teníem emergent, n'hi han un parell que estan emergents a Catalunya de forma reiterada, eh?: les empreses de telecomunicacions, per una banda, les empreses vinculades amb el sector elèctric... I, per tant, l'actuació amb contundència. Aquí, l'autoritat laboral i la Inspecció de Treball també hi tenen molta feina a fer amb diligència.

I, per tant, recuperar la iniciativa la Inspecció de Treball per reconstruir aquesta cultura preventiva que s'ha deixat en segon terme, segurament per inacció. Com que en aquell moment es parlava tant del *busi-*

ness-friendly, segurament actuar com a inspecció i com a autoritat laboral no és *business-friendly*, però això, justament, és per protegir els ciutadans de Catalunya, que és la prioritat.

I, en aquest sentit, també instem en aquesta moció a recuperar uns instruments de què aquest país es va dotar, doncs, amb el màxim consens, com són el Pla de govern de seguretat i salut laboral, o bé transformar aquell marc estratègic que no incorpora ni pressupost, ni mesures, ni calendari, ni seguiment, ni indicadors, justament, completar-lo i complementar-lo amb tots aquests elements, perquè realment sigui una veritable estratègia de país envers la seguretat i la salut dels treballadors.

I per acabar, també, i finalment, treballar per revertir les últimes modificacions que, en matèria de mútues i les accions de vigilància de la salut i dels...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...riscos, han significat, doncs, carregar-se d'arrel la negociació col·lectiva i la intervenció... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Hortència Grau.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Bé, aquesta és una bona moció, que agraïm que s'hagi presentat, perquè posa damunt de la taula un tema que no s'ha tocat suficientment, que és el de la seguretat i salut en el treball. En aquesta crisi en què s'han precaritzat les condicions laborals, aquest és un tema que també s'ha vist greument afectat.

Com totes les mocions, no concreta molt però..., i, a més, tenim el perill que el Govern la incompleixi, però esperem que puguem treure'n algun resultat amb el que avui s'aprovi.

Miri, en temes de prevenció, la llei del 95 era una de les lleis més avançades, una de les millors lleis que posava el focus en la prevenció. El problema és que, com passa moltes vegades, era una millor llei que no s'ha desenvolupat, que no s'ha complert, i no s'ha posat aquest focus en la prevenció. No s'ha fet en les empreses, però tampoc ho ha fet la Generalitat amb els seus treballadors públics, no?, ni en la prevenció ni a donar-los aquesta seguretat, aquest sentir-se bé, sinó que els ha precaritzat. I l'exemple el tenim –un exemple; en tenim diversos– en tot el tema de la recuperació de la paga extra, no?, amb la meritació; o sigui, tot aquest filibusterisme que ha fet la Generalitat per no pagar els quaranta-quatre dies de la part meritada de la paga del 2012, que ara han hagut de fer marxa enre-

re, que diu que ho pagaran a la nòmina del març, i que tampoc no sabem com quedaran les pagues del 2013 i 2014. O ho tenim, per exemple, en com funcionen les mesos de negociació, si en demanen, triguen més temps, etcètera.

I un altre exemple que tenim..., i aquí està la nostra esmena, que molts de vostès poden pensar que «qué hace una enmienda como tú en una moción como esta», però no, té una explicació –ja veig que el senyor Teixidó fa així amb el cap, però té una explicació–, perquè també és un exemple més de precarització, d'inseguretat i de maneres maldestres d'actuar, que creiem que la Generalitat hauria de ser el primer a donar exemple; i per això aquesta esmena. Miri, aquesta esmena el que demana és que es paralizzi un expedient de remoció que ha engegat el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural per canviar o fer fora els actuals directors dels parcs naturals.

Nosaltres no entrarem..., s'ha modificat l'RLT, s'ha modificat la descripció de llocs de treball; no entrarem en si aquesta modificació està millor o pitjor. Entenem que hi ha coses, de les noves funcions, amb què podríem estar d'acord i que jo crec que el mateix sector hi està d'acord. És evident que dins del pla..., és legítim que el Govern dins del seu pla, que va aprovar, dels parcs, vulgui..., bé, ell té una visió del que han de fer els parcs naturals, i, per tant, pugui fer això. Una altra qüestió és que, arran del model de parcs, es vulgui utilitzar una figura, com és l'expedient de remoció, que en dret administratiu és una figura que s'utilitza, bé, en comptades ocasions i per a casos molt concrets, per, a final de la legislatura, carregar-se els actuals directors sense, a més, entrar a veure la resta de relació de llocs de treball dels equips que componen que els parcs i, a més, fer-ho d'una manera unilateral, tenint el sector en contra i sense parlar. Creiem que això precaritza, crea inseguretat, i per això era adient col·locar-ho en una moció que, justament, del que està parlant és de les condicions de salut, seguretat dels treballadors.

Per això nosaltres demanem que es paralizzi aquest expedient de remoció, que s'asseguin a negociar, i si realment han de canviar les tasques i les funcions dels directors, i no només dels directors, sinó dels equips que tiren endavant els parcs naturals, perquè es vol que siguin més gestors, que busquin més recursos econòmics, que això es faci d'acord amb el sector.

Per últim també, de la moció, allò que posem en valor és que es pugui aprovar la qüestió de garantir tota aquesta protecció de dret, de lluitar en contra de la mercantilització o externalització dels serveis de prevenció i riscos. Per què? Perquè al final el que demanem és acabar amb la prevenció..., que la llei de prevenció del 95 no s'utilitzi com una arma de precarització, sinó com una arma de prevenció laboral.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Capdevila, per posar aquest tema a debat. Crec que és importantíssim que parlem de la precarització en la situació del mercat de treball i de les vies que tenim per lluitar-hi en contra. Li he de dir que, tot i que els temes que posa damunt de la taula són molt interessants, els objectius assolits per la moció més aviat són modestos, tot i que els valorem en la línia positiva. És a dir, crec que està bé que destaquem quines són les feines de la Inspecció de Treball i que donem un mandat parlamentari al Govern perquè garanteixi els recursos humans i materials necessaris perquè tirin endavant les seves feines, de protecció dels drets laborals, de vital impacte negatiu que la precarització del treball ha suposat en els àmbits de seguretat, de combatre el frau; però admetrà vostè que té una part que és bastant declarativa. En tot cas, la valorem positivament, i, per tant, té el nostre suport.

Té el nostre suport també el primer punt, el que critica la reforma laboral de 2012. També és declaratiu, òbviament, però crec que s'ha de fer, aquesta declaració –nosaltres l'hem proposat moltes vegades, vostè ho fa avui també–, ens sembla bé, perquè realment la reforma laboral el que ha estat, sobretot, ha estat introduir el desequilibri absolut entre les parts, la lesió de la capacitat negociadora de la part que representa els treballadors i una absoluta unilateralitat en les modificacions de les condicions laborals, i ha deixat només la possibilitat de recórrer als tribunals per defensar els treballadors, amb la qual cosa s'ha acabat introduint un tipus de relacions laborals molt més violent, molt menys propens a l'acord i propens a trobar l'interès general que el que hi havia abans de la reforma.

La veritat és que, des de la reforma laboral cap aquí, els efectes en la pèrdua de qualitat en els llocs de treball, en el que es coneix com a «precarització», han estat espectaculars: en la rebaixa de sous, en els acomiadaments massius i en situacions d'empreses amb beneficis multimilionaris. Crec que aquí s'ha de citar pels noms i pels cognoms, per exemple, l'empresa Endesa, que fa 14.000 milions de beneficis –14.000 milions de beneficis–; no sé si hi ha algun accionista en aquests moments en el Ple del Parlament, però, si hi és, les nostres felicitacions més sinceres: 14.000 milions de beneficis, que, a més a més, no destinen ni a reinvertir, sinó que els destinen a dividend, és a dir, directe a la butxaca. I aquesta gent són els mateixos que, en els últims cinc anys, han reduït a la meitat la plantilla de treballadors que porten el manteniment de les infraestructures elèctriques a Catalunya –a la meitat–, i, a aquests pobres que han quedat, encara els han baixat de mitjana un 10 per cent el sou. Això és d'una indecència, d'una immoralitat, que s'ha de dir pel seu nom.

I un cas similar tenim amb els treballadors de Movistar, que avui estan liderant, crec, una de les vagues pioneres i una de les vagues que mereix tot el nostre suport; no per la taula reivindicativa, que no deixa de ser la mateixa taula reivindicativa que la històrica vaga de La Canadenca –estan lluitant per les vuit hores, per les quaranta hores setmanals; fixeuvos com hem cai-

gut de baix, sinó per qui ho fa: protagonitzen aquesta lluita treballadors *obligats* a ser autònoms, moltes vegades obligats a ser autònoms de forma fraudulenta, amb cotitzacions de quatre hores diàries, quan en realitat n'estan treballant deu i dotze, i que això s'ha de denunciar, i que les administracions no podem roman-dre passives sobre això.

És per això que nosaltres, abans de les eleccions municipals, vam subscriure el Compromís de les escales, i és per això que avui l'introduïm com una esmena en aquest text, i li agraeixo, senyora Capdevila, que s'ha-gi vingut a transaccionar-lo. I és per això que la nostra esmena, que voldria destacar més, que introduïm en aquest text, doncs, dona un mandat clar al Govern perquè no contracti aquelles empreses que no respectin aquests mínims, mínims, mínims, mínims lluitats en la històrica vaga de La Canadenca, ho repeteixo, com són les quaranta hores, com són els dos dies de descans i com és una remuneració digna, i com és el principi d'igual treball, igual salari. I això avui no es compleix.

Per tant, des d'aquí, el nostre suport als treballadors de Movistar, dels subcontractes de Movistar, d'aquests que treballen per a una sola empresa però que jurídicament, només a la demarcació de Barcelona, estan en 624 empreses diferents –fixin-se vostès quin frau en la utilització del mecanisme de subcontractació–, i que, per cert, avui és el primer dia que s'asseuen, després de mesos de lluita, que s'asseuen a negociar amb la companyia, i els desitgem que aquesta negociació vagi el millor possible.

Per tant, avui, el Parlament, si aprova aquesta esmena d'Esquerra Republicana, farà explícit un compromís i un suport a aquests treballadors i al que s'ha vingut a conèixer com el Compromís de les escales, amb el qual el nostre grup és plenament compromès, i convidem tota la cambra que així ho faci.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellera, en primer lloc, agrair la voluntat del Grup Socialista, en la persona, doncs, de la seva diputada, la Montserrat Capdevila, la voluntat d'acord en aquesta moció, que hem assolit en la majoria de punts, no?

En el fons, tots compartim –i jo crec que hem de ser realistes amb les dades que hi han, i així ho feia en bona part en el seu discurs– la millora de la situació econòmica del país, que, de fet, això es reflecteix –i això és positiu, encara que evidentment s'hi ha de reflectir més– en la situació laboral de les persones; en disminució de l'atur, que ahir se'ns donava a conèixer, en més de seixanta mil persones durant aquest any; en

un augment molt important de l'afiliació a la seguretat social –poca broma–, més de 108.000 persones –aquest no és un tema menor, i, per tant, cal tenir-lo en compte.

Però jo crec que també hem de ser realistes i parlar d'un tema que a vegades, doncs, jo crec que s'explica de forma esbiaixada, i és que, si ens creiem, doncs, l'EPA, hi ha també millora en les condicions laborals; millores en què representa, per una banda, que ja hi ha molta més contractació indefinida que no pas temporal, i també en la jornada total i no jornada parcial. Aquesta és una realitat.

Hi ha, però, i també és veritat, un element negatiu, que hem de lluitar-hi, i en aquest sentit el president, doncs, en els darrers, almenys, discursos que jo li he sentit hi feia referència: la necessitat de la millora salarial. Aquesta és una realitat que no volem defugir. Però hi ha aquesta millora. I creiem que és bo que la manifestem i que, per tant, es posi en relleu.

Hi ha repunt de sinistralitat, certament. I jo crec que no, que el conseller no en donava la culpa als treballadors, ni molt menys, però sí que ell posava un exemple, que crec que era molt explícit, que era que ell ho equiparava en l'àmbit de la circulació. Ell deia: «Quan hi ha més circulació, doncs, també s'incrementa, per motius diversos, no només perquè hi hagi nous conductors en les carreteres..., sinó que també hi ha un increment d'aquesta sinistralitat.» I deia: «I aquest és un àmbit del qual nosaltres som coneixedors, creiem que hi ha aquest repunt, però que esperem que sigui només aquest repunt i, per tant, estarem amatents a la situació per mirar que aquest sigui, hi insistim, un repunt i no una permanent en la pujada.»

Dit això, entrem estrictament en el que és la moció, no? El punt 1 fa referència a la reforma laboral. Escolti'm, ho va dir el conseller, ho repetiré jo, aquesta no va ser la nostra reforma laboral, però tampoc podem falsejar les coses tal com són. I és que, una, abans de la reforma laboral va haver-hi més destrucció d'empreses i també de llocs de treball que no pas després de la reforma laboral. Per tant, una flexibilitat que en alguns àmbits s'ha mostrat que ha estat positiva. I jo crec que això, doncs, també hem de ser capaços de dir-ho.

Respecte als altres punts que fan referència a tot el que és tema de la sinistralitat laboral que ens preocupa. Uns quants temes. Agrair que es tingui en compte la feina feta no d'ara sinó al llarg de molts anys en l'àmbit de la sinistralitat laboral; en l'àmbit, també, de la lluita contra el que pugui ser la discriminació negativa respecte a àmbits clarament de gènere, i que, per tant, substituïm paraules que, escoltin, marquen com si no s'hagués fet res abans, és a dir, «prendre la iniciativa», «dur a terme accions», pel terme «reforçar», perquè és evident que s'han fet moltes coses, però és evident que es poden reforçar i, en aquest sentit, doncs, cal fer-ho.

Respecte a l'esmena presentada per Iniciativa per Catalunya, no?, bé, vostè d'entrada ja manifestava –i jo crec que en aquest sentit hi havia un cert vistiplau, podríem dir– que hi havien canvis que s'havien de pro-

duir, canvis que s'havien de produir en com es gestiona i com es fa.

Escolti, i, a partir d'aquí, lògicament, és possible que s'obrin nous canvis, per què no?, i també aquests nous canvis en el que són les persones. Entenem que aquest és un àmbit que és lògicament reservat al Govern, sí, però prèvia consulta als organismes, que són diversos, que hi tenen paraula, i, per tant, és en aquest sentit que, si s'acaba duent a terme, es farà tenint en compte, lògicament, les diferents veus que hi estan implicades.

Res més.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Agradecemos, desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, a la señora Capdevila la presentación de una moción en un tema tan importante como son las condiciones laborales y la seguridad y salud en el trabajo.

Y lo hacemos porque consideramos que no se habla suficiente de ello. Hablamos mucho de los datos de paro, y es verdad que es el principal problema de los catalanes y del resto de españoles, pero de forma paralela al paro hay un problema añadido, y es las condiciones en las que los afortunados que tienen trabajo pueden ejercer este trabajo. El miedo a perder el trabajo, la nula esperanza en encontrar algo mejor, hace que muchos trabajadores, hoy día, pues, se vean obligados a aceptar condiciones precarias, a aceptar salarios bajos, malas condiciones de seguridad y salud, y es verdad que se han visto aumentados determinados indicadores de siniestralidad y de accidentabilidad laboral.

Y también, pues, una práctica que es letal y que se está desgraciadamente generalizando en nuestro país, que son los falsos autónomos: personas que están dadas de alta de manera administrativa como si fueran autónomos pero que realmente dependen de otros para trabajar, no tienen la libertad de un autónomo, no pueden decidir su jornada de trabajo, ni pueden decidir, incluso, si trabajar con diferentes personas. Los falsos autónomos, pues, se ven obligados a aceptar condiciones aún peores que las de los trabajadores que están por cuenta ajena, en muchas ocasiones.

Y esto es un problema no solo social, sino que es un problema económico. Y yo creo que hay que incidir en esta idea: que la precariedad laboral, que las malas condiciones laborales, una incorrecta vigilancia de la salud, no es solo un problema social, sino que es un problema económico. Las economías que como la nuestra tienen este problema son economías poco competitivas, son economías que no van a competir en un mundo globalizado como el nuestro, y que la única op-

ción que tienen es competir con bajos salarios, cosa que, ni aun proponiéndonoslo, que espero que nadie se lo proponga en este país, no conseguiríamos competir con otros países.

Esto se puede mejorar; es decir, no es una maldición divina que tengamos en este país, esta tasa de paro y estas condiciones de precariedad laboral. Lo que falta es trabajo, lo que falta es voluntad política y un compromiso claro de los diferentes gobiernos, de los diferentes gobiernos que tienen competencias –el Gobierno de Cataluña también, por supuesto–, para acabar con esta lacra.

La señora Capdevila hace una referencia en su moción a la reforma laboral, y, como viene siendo habitual en el Partido Socialista, pues, viene a decir que el problema de la precariedad laboral y del paro en España es de la reforma laboral del año 2012.

Señora Capdevila, nosotros le tenemos que decir que lo siento pero no pensamos así. Ojalá fuera tan fácil de solucionar el paro de España y la precariedad laboral, cambiando una normativa. Y además es que la que había anteriormente no era mucho mejor, porque ustedes lo que hacen es proponer eliminar esta reforma laboral y proponer volver a un modelo del cual ustedes eran autores que también generaba paro, también generaba precariedad laboral.

Es decir, la reforma laboral del Partido Popular no es nuestro modelo, pero lo que no vamos a hacer es lo que hacen ustedes de intentar engañar a la población y decirle que cambiando esa reforma se va a acabar la precariedad laboral, no; hay cosas que se deben mejorar. A nosotros nos ha parecido una bomba de relojería que en un momento de crisis se apruebe una normativa laboral que facilita el despido sin facilitar la contratación. Es el gran problema de España. Es difícil y caro contratar a personas, y no me refiero al salario, me refiero a los costes laborales. Y eso, la reforma laboral, pues, evidentemente, entre otras muchas cosas, no lo abordó.

Pero no podemos decir, como dicen ustedes, que el problema de España, del paro español y de la precariedad laboral es la reforma laboral del Partido Popular, aunque por supuesto que no sería la nuestra.

Y también se pueden hacer cosas desde el punto de vista laboral, por supuesto, pero también desde el punto de vista de las competencias en materia laboral que tiene el Gobierno de Cataluña. El Gobierno de Cataluña, ese que siempre se queja de que no pueden hacer nada porque no tienen competencias, tiene muchas competencias en materia de autoridad laboral, en materia de inspección laboral, y creemos que no se están ejerciendo correctamente; ellos piden muchas competencias, pero aquellas que tienen no las ejercen de la mejor manera posible.

Por tanto, vamos a votar a favor de muchos de los puntos de su moción, sobre todo de aquellos que instan a la Generalitat a ejercer mejor sus competencias de planificación y que instan a definir el marco estratégico, el plan de gobierno, de una manera mucho más concreta de lo que tenemos ahora; a reforzar las la-

bores de inspección –por supuesto, deben disponer de los recursos necesarios para hacer correctamente su función, y también, por cierto, coordinarse mejor con el resto de cuerpos de inspección en otros ámbitos, que a veces son a nivel estatal, y que es fundamental que se mejore esta coordinación.

Le agradezco que haya aceptado una enmienda sobre un tema que es muy importante, que es la brecha salarial y la discriminación en el ámbito laboral. Y lamentamos que haya habido otras enmiendas que hemos presentado y que no han sido aceptadas por la ponente.

Pero en cualquier caso daremos un apoyo a la mayor parte de los puntos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyors diputats... Miri, aquesta moció..., ens té acostumats, una mica, la diputada, la senyora Capdevila, a criticar el que ells van ser incapaces de poder fer. Els recordo una mica la història. El senyor Felipe González va deixar Espanya amb un 22,8 per cent d'aturats. Se'n recorda d'allò que «crearem 800.000 llocs de treball»? Doncs, miri, els va crear el Govern del Partit Popular de José María Aznar. I, com no tenien matèria per criticar, van dir: «No, són els llocs de treball que s'han creat, mileuristes, això és una misèria, això no serveix per a res.»

Molt bé. Ja li ho dic, el que vostès van prometre crear..., se van perdre i nosaltres ho vam fer. Vam situar l'atur del 22,8 per cent a l'11,5 per cent. I després ve el senyor Zapatero, i li ho deixem amb un 11,5 per cent d'atur, i el senyor Zapatero ho eleva al 26,6 per cent –26,6 per cent. Se recorda, senyora Capdevila, d'allò de *los brotes verdes*, la Champions League i tota la resta mentre ens estàvem tots ofegant?

I ara vostès vénen amb la cantarella de les desigualtats. Evident –evident. I no fa solament això; presenta una moció que parla d'inspecció de treball, en temes de salut laboral, que corresponen a la Generalitat de Catalunya, i ho fa embolicant-ho tot, dient: «Escolti, miri, la culpa de totes les desgràcies de què s'ha parlat i estan passant en salut laboral és de la reforma laboral.» Doncs, miri, la reforma laboral que ha creat llocs de treball; la reforma laboral que encara no ha arribat a les quotes que havia d'arribar, però que s'estan creant llocs de treball. El que vostès van ser incapaces de poder fer –incapaços de poder fer.

Nosaltres no li hem presentat cap esmena. Sap per què? Perquè vostè juga molt bé amb les esmenes, senyora Capdevila. I quan nosaltres presentem alguna esmena, sap què fa, després? Ens diu: «Miri, no la podem acceptar, perquè si l'acceptem, la CUP o Iniciativa ens votaran en contra.» Això sap què és? Mercanti-

lisme. I nosaltres no entrarem en aquest mercantilisme per posar-se vostè una medalla davant del seu grup parlamentari. Per qüestions serioses i raonables: per això no hem presentat cap esmena –cap.

I, després, vostès sembla que estan culpant Inspecció de Treball de tot el que està passant –de tot. El Govern, no; Inspecció de Treball és la que té la culpa de tot el que està passant.

Doncs, miri, nosaltres ja li diem que al primer punt li votarem que no, al segon li votarem que no, amb la «salvetat» del que parla de celeritat davant dels casos de conflictivitat. Perquè hem estat presents, però també és culpa d'Inspecció de Treball? Per què no ho parla del Govern de la Generalitat? O és que amb això també hi ha pactat perquè el votí Convergència i Unió que sí?

El punt tercer és reforçar la iniciativa de la Inspecció de Treball. Escolti, no ve a dir res. Per tant, nosaltres aquí ens abstindrem.

El 4, el 5 i el 6, que són bones voluntats, perquè diu: «Escolti, miri, que es presenti abans del dia 30 de juny de tal...» Ja veurem si ho podrem veure en aquest Parlament. I la resta, igual.

El 7 el votarem en contra, i el 8 el votarem a favor, per una qüestió: perquè ho ha aclarit molt bé la senyora Hortènsia Grau. És l'única manera de ficar això pel mig per poder salvar-ho. Però per ella també ha sigut perquè vostès ho puguin votar a favor, perquè això no té res a veure amb el que estem parlant.

I en l'últim punt, doncs, nosaltres ens hi abstindrem. Ens hi abstindrem. Anava a votar que no, però confio que, sense detriment del que es pugui acordar en la negociació col·lectiva, doncs, bé, ens sembla bé, i direm «abstenció».

Miri, vostè ha presentat aquesta moció simplement per criticar el que vostès han sigut incapaços. Vostès, el Partit Socialista, són la màquina de l'atur i la màquina de portar gent «al paro».

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta moció. Nosaltres, ja ha fet bé el diputat Luna, dient que no se'ls accepta..., no presentaven esmenes per si de cas nosaltres la votàvem. Ja que no l'han acceptat, la votarem a favor. Per tant, no anava desentertat.

La votarem a favor, amb unes quantes reflexions, diguéssim, que l'acompanyen. La primera jo crec que ja l'han feta, sobre la reforma laboral. Òbviament, nosaltres estem radicalment en contra, frontalment en contra. Ara bé, diríem que la situació de precarització dels treballadors i treballadores no comença amb la reforma laboral. Fa trenta anys que s'estan perdent drets a nivell laboral, fa trenta anys que s'estan lami-

nant les condicions laborals dels treballadors i les treballadores. La reforma laboral, en tot cas, accentuava, no?, accelerava, aquest procés.

I també hem de dir que no ajudava, en tot cas, no ajudava a evitar un fenomen actual com és la fabricació de treballadores i treballadors pobres, la pobresa assalariada, que és un fenomen ben actual, no ajudava, doncs, aquella operació que feia en la clandestinitat, al nostre parer, el PSOE, reformant la Constitució per a constitucionalitzar el dèficit. No ajudava, ens imposava unes polítiques d'austeritat que, lligades, precisament, a aquesta pobresa salarial, posen les coses ben complicades a les classes populars.

S'ha comentat que la moció era important pel que respecta a la sinistralitat laboral, i és greu –és greu– que, malgrat que cada vegada hi ha menys gent ocupada, es mantinguin les xifres de morts als Països Catalans, i és obvi que el fenomen més greu de tots és el de les treballadores i els treballadors pobres, aquella pobresa assalariada que ara mateix està xifrada en cinc-cents mil persones, i crec que és una xifra que es queda molt curta.

I aquí sí que volem incidir en una cosa, que és que aquesta pobresa assalariada no és conseqüència de la crisi capitalista, i no ho és perquè la mateixa Unió Europea, el 2003, afegia un dels indicadors per als fons socials, un dels indicadors que es deia «Risc de pobresa en el treball». El 2003 ja existia aquesta bossa de treballadores i treballadors pobres, ja existia, finalment, aquesta mà d'obra precària, que està lluny de qualsevol protecció per part dels poders públics.

Jo no entraré en xifres, que n'hi han moltes. És a dir, el percentatge de gent que ha d'acudir, de treballadores i de treballadors, que han d'acudir a Caritas, a la Creu Roja i a altres entitats per poder menjar, i no és poc, cada vegada en augment, ni entraré ara a altres xifres sobre què ha suposat, finalment, respecte a les condicions laborals els ingressos, la devaluació dels ingressos, etcètera. I no hi entraré perquè vull centrar-me en una cosa bàsica, que és el que s'ha dit aquí, que és, finalment, quin és el paper que tenen els poders públics respecte a aquesta situació.

Respecte a aquesta situació, no es pot seguir mantenint que els poders públics estan sent neutrals. I no es pot seguir mantenint, perquè quan hi ha un conflicte com és el de Telefónica, és inadmissible que el Govern, com a primer, en tot cas, com a primera institució al capdavant del mateix Govern, de la mateixa maquinària institucional, no signi el Compromís de les escales. Que només demanen quaranta hores setmanals, dos dies de descans..., ai, perdó: quaranta hores setmanals i dos dies de descans, i un salari digne. És a dir que el Govern, i que, a més a més, es vanagloriava el president l'altre dia, dient, bé, que, en tot cas, Barcelona en Comú l'havia incomplert..., no el signa; o que no el signi el PSC. És inadmissible.

És inadmissible perquè estan al capdavant de governs municipals, que poden decidir sobre renovar contractes, que poden decidir sobre no renovar-los, i que, finalment, han de ser una peça activa en la defensa de les treballadores i treballadors. Han de ser una peça

activa a evitar que hi hagin treballadores i treballadors pobres, i, en tot cas, que s'hi juguen la vida. Perquè el Compromís de les escales també alludia a un fenomen, que és que tots aquests falsos autònoms i aquestes falses subcontractes, s'hi juguen la vida en situacions molt precàries de salut laboral, i no mereixen la desatenció de l'Administració; jo diria que més aviat al contrari.

Un altre paper mereix, quin és el paper de la inspecció. I aquí, li ho signem, i votem a favor els canvis que ens proposa sobre la seva proactivitat, més en els moments que toquen.

Abans deia Convergència i Unió que, bé, que s'han fet moltes coses, per part del Govern. S'han fet algunes coses, per part del Govern, podria ser. En tot cas, les xifres, per desgràcia, i per molta desgràcia, manen. Un atur que no baixa del 20 per cent, un atur juvenil que no baixa del 50 per cent, 267.000 famílies que no perceben ni un ingrés, i un 17 per cent ha caigut el poder adquisitiu a la classe treballadora. Per tant, el Govern està fent coses, obvi.

Ja li diré que algunes mesures de les que està fent no només no ajuden, sinó que empitjoren la situació. La primera és mirar cap a una altra banda en els conflictes laborals, com Panrico, com Alstom, quan l'ha tingut, i com estan fent ara amb Telefónica. La segona és privatitzar la intermediació laboral al SOC. Inadmissible per als temps que estem vivint.

La vicepresidenta primera

Pot posicionar-se la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per donar suport a la moció. Estem en un moment de nou decreixement econòmic, i, per tant, el debat que hem de tenir és el que vostè plantejava, senyora Montserrat Capdevila, quina és la intervenció dels poders públics i la mediació, perquè les condicions dels treballadors que poden tornar a tenir feina, doncs, siguin justes.

Li volia fer notar algunes consideracions. Una disfunció que no ha sortit és que tot el debat sobre seguretat i salut laboral és una competència estatal, i hem de trobar un mecanisme, que les mútues col·laboradores de la seguretat social, amb la separació de la recent Llei de les unitats de riscos laborals, de prevenció laboral, encara no ho empitjorem. Tres milions de catalans tenen assignada una mútua col·laboradora de la seguretat social. Si treballéssim seriosament en aquest tema, probablement podríem ajudar, almenys en aquestes consideracions de prevenció d'accidents i de salut en el treball.

I, per altre costat, tot és molt més complicat, no tinc temps, per descomptat. Parlàvem, en un moment de més ocupació, de flexiseguretat i productivitat. Aquest és un element clau, igual que augmentar el salari mínim.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Bé. Agraïxo el to de totes les intervencions, també les aportacions. S'ha de dir que amb els nous punts que incorporem, tant d'Iniciativa, com d'Esquerra, com de Ciutadans, enriqueim la moció en temes, doncs, que no estaven tan focalitzats. Però també deixi'm dir-los que aquesta moció va ser per fer un toc d'alerta –un toc d'alerta– sobre un tema que aquí, al Parlament, ens van fer arribar els representants dels treballadors, a l'entorn de la celebració del 28 d'abril del Dia Internacional de la Seguretat i la Salut Laboral. I ens venien, justament, a demanar el que hem intentat reflectir aquí, a la moció, justament.

I, per tant, senyor Amorós, no sé si és poc ambiciosa o no, i els objectius són modestos, el que són és realistes. I, en tot cas, amb les seves esmenes que incorporem, l'esmena 1 d'Esquerra i l'esmena 2 d'Esquerra, el que fem és rebaixar aquests objectius que ja eren modestos, segons el seu entendre.

En tot cas, com deia, la reforma laboral, el principal greuge –i, per a nosaltres, és el més greu de tots– és el que han dit alguns dels grups: que s'ha carregat l'equilibri dins, doncs, de les parts, entre treballadors i empreses. És a dir, ha permès, i permet, la unilateralitat. I, per tant, doncs, que l'empresa pugui fer al seu criteri, doncs, allò que li sembli, doncs, accentuant, sí, les reduccions de salaris, les condicions de la jornada, i els acomiadaments, per descomptat.

Bé. En tot cas, senyor Luna, no només no és cert que amb Rajoy hi hagi... És a dir, és cert que amb Rajoy hi ha més aturats que amb Zapatero. Això és així, avui és una realitat. No només això, sinó que els que treballen tenen salaris molt més baixos i tenen molts menys suports, doncs, de tot el que serien els serveis públics i els serveis de benestar. Per tant, molta menys protecció.

Bé. En tot cas, també, aprofitem per comentar l'esmena de la senyora Hortènsia, d'Iniciativa. Possiblement no és el tema, però sí que és el tema en la mesura que això ha estat possible gràcies a aquesta reforma laboral que es carrega, o que permet aquesta unilateralitat en l'aplicació de mesures, doncs, als treballadors. I, per tant, doncs, ho lliguem amb aquest tema, que és, també, l'esperit de la moció, recuperar la negociació, també vinculat a l'esmena d'Esquerra Republicana. Incorporem i posem en valor, justament, la capacitat de diàleg, la capacitat de negociació i la capacitat d'arribar a acords per aconseguir unes condicions laborals mínimes, que són les obligades, però no només, sinó que les podem millorar, les hem de poder millorar, perquè en això es basa, justament, és la base de les relacions laborals i la negociació col·lectiva.

I, senyor Luna, sí, sempre, des del Partit Socialista, prioritzem els acords d'esquerres. I totes aquelles mesures i esmenes que signifiquin, doncs, accentuar, jus-

tament, doncs, les propostes d'esquerres, hi estarem d'acord.

I, evidentment, és lògic que no coincidim a aplicar les mesures de dretes, que el que fan és, també, algunes, treballar per la... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Rafael Luna i Vivas demana per parlar.) Senyor Luna...

Rafael Luna Vivas

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Miri, amb les esquerres del Partit Socialista, se perden llocs de treball. Amb les dretes de Mariano Rajoy, se guanyen. El que es perd realment, amb el Partit Socialista i amb les seues polítiques, són els salaris.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Per demanar votació separada dels punts 1, 7 i 9.

La presidenta

Molt bé.

(Hortènsia Grau Juan demana per parlar.) Senyora Grau...

Hortènsia Grau Juan

Presidenta, per demanar la lectura del punt 8 bis.

La presidenta

8 bis.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.) Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Per demanar-li la votació separada del punt sisè, i la lectura del punt novè.

La presidenta

Punt sisè, i la lectura del punt novè; d'acord.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, segurament..., potser s'ha demanat, però per assegurar-ho, nosaltres volem votació separada dels punts 1, 6 i 8 bis –1, 6 i 8 bis.

La presidenta

Sí.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Votació separada del 2.d –2, apartat d–, 4, 5, 6 i 8, i 8 bis, i el 3 i el 9.

La presidenta

Anirem votant pràcticament punt per punt i ho farem a poc a poc.

Comencem amb la votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

Ara el punt 2.d.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 1 en contra.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 2 en contra.

Podríem votar els 6, 7 i 8 junts? *(Pausa.)* No.

Doncs, el 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 68 en contra.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Donem lectura del 8 bis.

La vicepresidenta primera

«Paralitzar l'expedient de remoció dels actuals directors i responsables dels parcs naturals a conseqüència de la relació de llocs de treball aprovada pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de canvi de nom, nivell i complement específic dels llocs de treball de direcció de parc nacional i natural, i obrir un procés de diàleg i negociació amb els representants dels treballadors.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 80 vots a favor i 49 en contra.

Donem lectura del punt 9.

La vicepresidenta primera

«Vetllar pel diàleg i la negociació entre les empreses que intervenen en la prestació de serveis de subministraments de la Generalitat de Catalunya i els seus representants dels treballadors, i per l'acompliment dels acords assolits entre les parts.

»Així mateix, revisar les contractacions públiques existents i, si s'escau, no renovar-les en el cas que no es garanteixi que tots els treballadors i treballadores directes o subcontractats que intervenen en la prestació de serveis o subministraments tinguin una jornada màxima de quaranta hores setmanals, dos dies de descans i una retribució digna que garanteixi el mateix salari pel mateix tipus de feina, sense detriment del que es pugui acordar en la negociació col·lectiva.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 en contra.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) Sí; queden apartats del punt 2 –apartats del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 110 vots a favor i 18 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00291/10)

I continuem amb el dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la política energètica, presentada per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida.

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera

Torna a provar-ho, diputat.

Joan Herrera Torres

Molt bé. Doncs, gràcies. Diputades, diputats..., agrair-li a la consellera Rigau, a la consellera de..., no és energia, és educació, que atengui aquesta moció en matèria d'energia. I, vaja, acceptar les disculpes del conseller absent en la moció d'energia, també absent en les polítiques energètiques durant tots aquests anys, el conseller Felip Puig.

Per què ho dic? Perquè aquesta moció tenia un objectiu: parlar d'energia. L'energia és un element central en tot aquell país que aspira a ser sobirà. I la realitat és que la política energètica d'aquest Govern és la política no, de la no-energia, o, dit d'una altra manera, la política de la no-energia que és aplicar i acceptar la política que fan avui les elèctriques.

Què volem en aquesta matèria? Democràcia, per decidir què produïm, com ho produïm i per què ho produïm, i sostenibilitat, sostenibilitat perquè els recursos fòssils són limitats i perquè aquest és un dels països més dependents energèticament del nostre entorn europeu.

Per què diem que no fan? Perquè, mirin, el conseller Mena va aprovar el Pla d'energia i en trenta mesos de legislatura resulta que el Pla d'energia no s'ha renovat. No hi ha cap país del món que aspiri a ser lliure que sigui capaç de, en trenta mesos de govern, no decidir quina és la seva política energètica.

I la realitat és que a finals de maig tenia el compromís de presentar la..., vaja, el nou Pecac, i la realitat és que no han presentat cap tipus de proposta.

D'acord amb l'article 133 de l'Estatut, tenim competències en matèria de planificació. I aquest Govern ha decidit no exercir les competències, ha decidit no exercir la sobirania.

Dit això, què volíem, què volem? Que el Parlament lamentés i censurés l'actitud del Govern. Finalment, la censura no serà possible, Esquerra no volen arribar a la censura, ho entenem, però li acceptem el «lament»; el Parlament *lamentarà*, eh?, que el Govern, doncs, no hagi fet res en matèria d'energia.

I què pretenem també? Que al Govern reprovi; que reprovi el Govern perquè en el desenvolupament del reglament per garantir, precisament, que tothom tingui accés als subministraments bàsics, aquest Govern no ha fet el reglament, no l'ha fet. I, per tant, el Parlament el que ha de fer és reprovar un govern que ni tan sols ha fet el reglament que garanteix l'accés als subministraments bàsics.

Què preteníem? Propostes concretes, i propostes molt concretes en què hem tret els terminis, però en què entenem que el Govern ho haurà de fer en els noranta dies en què ha de donar compliment.

A què? Doncs, per exemple, que es faci una auditoria a la xarxa de distribució, ja que, com vostès saben i com denunciaven, Endesa sistemàticament no està invertint, perquè finalment es produeixi un escenari de col·lapse i perquè finalment siguem tots els que paguem, precisament, la manca d'inversió en la xarxa de distri-

bució. I li diem al Govern: «Govern, faci una auditoria de la xarxa.»

Segon mandat: que auditi el sistema en els beneficis que s'obtenen, en els beneficis caiguts del cel que no es computen, en els recursos que s'enduen les elèctriques.

Anpier, l'associació de petits fotovoltàics, que agrupa a Catalunya 4.300 famílies, el que denuncien és que durant molt temps es fa el discurs que les primes de les renovables fan molt car el sistema. I el que demanen és que faci d'una vegada per totes una auditoria del sistema en què es computin també els costos de transició a la competència, els 3.400 milions que les elèctriques van cobrar de més, per exemple, i que significaria que a Catalunya s'haguessin de tornar 622 milions, la major estafa, el major cas de corrupció en volum que hem tingut als darrers anys.

Doncs, bé, ja que l'Estat no ho fa, que ens encantaria que l'Estat ho fes, com que la Generalitat té competències i instruments per fer-ho, que la Generalitat faci l'auditoria.

Que s'aprovi la creació d'un operador energètic amb participació pública i ciutadana al servei dels ajuntaments.

Que es creï un fons d'estalvi i de rehabilitació com existeix arreu.

Que hi hagi un horitzó de tancament de les centrals i que la Generalitat digui quin és aquest horitzó. No diem en quin termini, però sí que fixi quin és l'horitzó el mateix Govern, com fan tots els governs responsables.

Que s'apliqui la Directiva d'eficiència energètica i se situï al 2018 un horitzó perquè els edificis públics tinguin un consum quasi nul, d'acord amb la directiva europea.

Que es presentin les normes que permeten l'autogeneració i l'autoconsum, com ho ha fet Múrcia, garantint l'autogeneració i l'autoconsum, precisament a aquells que ho vulguin fer, i superant les traves que ha posat el Govern de l'Estat perquè l'autoconsum i l'autogeneració no siguin una realitat.

O que es creï, precisament, el fons d'ajuda als afectats de pobresa energètica, amb el reglament corresponent, de forma immediata.

O que s'ajudi que l'informe Urtasun, que es va aprovar en el Parlament Europeu entorn del banc d'inversions, sigui una realitat i que es digui: «L'Estat no ha de pagar ni ha d'indemnitzar el Castor.»

Aquestes i una sèrie de mesures creiem que poden significar i expressar l'arquitectura...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...del que ha de ser una proposta energètica.

I el que esperem a partir de les intervencions dels grups és que hi hagi una arquitectura que s'aprovi avui. I ja que el Govern no ha fet, que com a mínim el Parlament... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, efectivament, de nou energia en el Parlament. No sé si servirà de gaire cosa, perquè fins ara la inutilitat de les accions de l'oposició ha estat manifesta.

Evidentment, no sé si, com diu el senyor Herrera, som l'únic país del món que no té pla d'energia, com a mínim, l'únic territori de l'OCDE segur, perquè ho tinc estudiat.

És a dir, aquest és un país que el 2012 va aprovar a cuita-corrents, quan venia la campanya electoral, un nou pla d'energia, però que va quedar absolutament paratitzat dos mesos després quan, mitjançant un acord amb Esquerra Republicana, van dir que aquest pla d'energia ja el revisarien. I encara avui, gairebé tres anys després, no s'ha revisat.

Vàrem tenir la promesa del conseller en comissió fa poc que abans del 31 de maig els grups parlamentaris disposaríem d'una nova versió. No ha arribat. Per tant, ja estem incomplint un cop més terminis.

Tres anys sense pla d'energia, quan la immensa majoria de països desenvolupats i avançats tenen un pla de transició energètica que suposa, com vostès saben, canviar dues coses fonamentalment, i en això està enfocada la moció i per això hi donarem suport en tots els seus punts. Està enfocada, bàsicament, a substituir els combustibles fòssils i els combustibles nuclears, basats en urani, per energies renovables. I, dos, molt important, que és una de les coses que aporta aquesta moció que nosaltres ho hem fet també en altres ocasions en la comissió corresponent: canviar el model de generació i distribució d'energia, senyores i senyors diputats.

I aquí estem, i en això estan Alemanya, França –recentment, fa deu dies, ha aprovat un pla la senyora ministra Ségolène Royal. A Alemanya, el Govern conservador, juntament amb els socialdemòcrates, però el Govern conservador de la senyora Merkel també està per això, per canviar el model de generació i de distribució d'energia, i que aquest passi, en bona mesura, a la democratització, perquè ho faran a les administracions locals, amb cooperatives, etcètera. I per això a aquesta moció nosaltres hi donarem suport, perquè va en aquesta línia –en aquesta línia.

I estem satisfets que se'ns hagin aprovat les nostres esmenes, que van en la línia que consti que hi haurà també un suport específic a les cooperatives. Per sort, malgrat el desinterès i el no suport dels governs, per-

què, per descomptat, ni el de Madrid, però tampoc el d'aquí, doncs, per sort van sorgint a poc a poc cooperatives d'aquesta naturalesa. I jo en conec de prop una de Cabassers; ara vaig tenir l'oportunitat, fa poques setmanes, d'assistir al naixement d'una a Sant Cugat del Vallès, la cooperativa de Som Energia, i altres que també estan per aquí que han adquirit en els darrers temps molta importància. Voldríem que el Govern ho mimés, perquè democratitzar l'energia és tan important que el reconeixement com un dret dels ciutadans, de l'energia, arribarà aviat, i per tant, que aquest dret el puguin assegurar, el seu compliment, els poders públics o també altres de la iniciativa popular, doncs, serà molt important.

Estem contents, també, que se'ns hagi acceptat la nostra esmena, que el tancament de les centrals nuclears del nostre país, per cert un dels més nuclearitzats del planeta, doncs, comporti que hi hagi un pla, que ja fa temps que hauria de córrer per aquí, que el Govern l'hauria de tenir aprovat, perquè ho hem aprovat en altres ocasions, però per això ho hem tornat a posar nosaltres. Un pla de desenvolupament de revitalització del que és el teixit productiu del sistema econòmic de les comarques que tenen nuclears. I, finalment, voldríem que tornés a constar, i esperem que també ho aprovi el grup majoritari de la cambra, que caminem cap a l'horitzó de Catalunya cent per cent renovables. En fi, no sé si el ponent sap quina és la resposta del grup majoritari, però estarem amatents al resultat d'aquest punt molt en concret.

Per últim, manifestar que estàvem més contents de tal com estava la redacció del primer punt, però que deia «censurar el Govern», perquè jo crec que s'ho mereix, no només «reprovar» sinó «censurar», però suposo que ha estat en ares del consens, perquè vol vostè que s'aprovi, i no està malament. A veure si tenim sort i s'aprova la reprovació al Govern, que alguna cosa seria.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en tot cas, per mostrar el posicionament d'Esquerra Republicana i per donar una certa explicació de les esmenes que ha presentat aquest grup parlamentari a aquesta moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. En tot cas, coincidim, també, com s'ha exposat inicialment per part del senyor Herrera, en la necessitat de bastir un autèntic model energètic del país, perquè ho entenem nosaltres també com una estructura d'estat, i que, per tant, des del nostre punt de vista, amb una finalitat molt clara, amb un horitzó no gaire llunyà, entenem que se'ns fa necessari, del tot necessari que el país vagi pensant en aquestes infraestructures, unes veritables estruc-

tures d'estat. Per què? Perquè entenem que malgrat la regulació estatal i malgrat les limitacions que imposa el model estatal, en tot cas, s'apuntava, i és cert que teòricament Catalunya gaudeix, disposa d'unes certes competències en aquest àmbit que mai hem pogut exercir, o en tot cas el Govern de l'Estat s'ha encarregat sistemàticament de limitar, a través de la seva regulació, la capacitat del Parlament de Catalunya i del Govern a tirar endavant una política energètica pròpia. En tot cas, del que es tracta és que aprofitem aquells espais que sí que ens ho permeten.

I és aquí on sí que lamentem, i el senyor Herrera ens demanava la censura, doncs; ho deixarem a mitges; en tot cas, farem una crítica a la manca, diguem-ne, de gestió del Govern en aquest àmbit, també, i per tant utilitzarem l'expressió «lamentem» més que la censura. Però, en tot cas, entenem que sí que cal, si em permeten l'expressió feta, fer una estirada d'orelles al Govern en aquest sentit, per un compromís que s'ha adoptat en diverses ocasions, una darrera l'altra, en aquesta cambra, i que no ha dut a terme, i que, per tant, diguem-ne, es fa del tot necessari. Per què? Doncs, perquè entenem que el senyor Herrera plantejava un seguit de qüestions, diguem-ne, d'uns elements més immediats, més bàsics, d'aplicació immediata, i nosaltres també ho hem volgut fer, a través d'alguna de les nostres esmenes, com per exemple el fet que l'ICF obrís uns fons d'inversions per a projectes d'eficiència energètica i de producció d'energies renovables a càrrec d'aquests fons per a inversions estratègiques i, per dir el nostre punt de vista, és una manera de concretar algunes de les qüestions que hi han, però, en tot cas, més enllà de la pròpia concreció que s'explicava per part del ponent, sí que entenem, també, que cal tenir aquesta planificació, que cal fer aquesta visió molt més a llarg termini. Per tant, sí que es fa necessari aquest instrument, amb les limitacions que hi hagi, però que, en tot cas, no podem autosotmetre'ns, nosaltres, autocensurar-nos aquesta voluntat d'expressar, de dibuixar un model energètic molt diferent del que tenim actualment, eh?

S'apuntava, en alguns casos, el tema, diguem-ne, del model de gestió i de distribució d'energia, de la generació i distribució de l'energia. Nosaltres també som d'aquest parer: estem presoners, som presoners, el país és presoner, els ciutadans són presoners d'un model energètic captiu, on, malgrat el que es digui, qualsevol intent de sortir, diguem-ne, d'aquest encotillament el que fa el Govern de l'Estat és ràpidament limitar qualsevol possibilitat que els ciutadans ens autoorganitzem en aquest sentit. Per tant, un element de cohibir i prohibir la democratització de l'energia, un bé que, en tot cas, és de més fàcil producció o de barata producció a l'Estat i que, en canvi, és el país on paguem l'energia més cara. Per tant, presoners d'aquest model, que és el que volem canviar.

Volem canviar, també, i en això també donem suport a aquest àmbit, aquelles propostes que fan referència al tema de l'energia nuclear. El model que ha de dibuixar aquest país ha de ser un model lliure d'energia nuclear. Entenem que cal fer un pla de transició, és evident, però que, en tot cas, el volem que fomenti les energies

renovables. Per tant, entenem que aquest és el model a què ha de tendir el país. Les esmenes que nosaltres hem presentat, algunes de les quals ja els he explicat, en tot cas també anaven en l'àmbit de la temporalitat. Ens sembla molt precipitat, alguns dels casos, que de manera immediata, que de manera tan precipitada, en dos mesos, poguéssim fer algunes qüestions d'aquestes. Entenem que no és temps, no hi ha temps suficient per tirar endavant algunes de les mesures que es proposaven, però sí que, en tot cas, mostrem majoritàriament l'acord. Insistim a agrair l'acceptació d'algunes de les esmenes que hem presentat, i, en tot cas, el debat que tenim, o que aquest país ha de fer, i nosaltres també ho hem reclamat en diverses ocasions, com el senyor Herrera, un debat a fons, sobre quin és el model energètic que ha de disposar i ha de tenir aquest país en l'horitzó d'una Catalunya independent, i per tant, autoregular-nos nosaltres i no ser presoners, diguem-ne, dels mecanismes que actualment tenallen la nostra capacitat.

Per tant, des d'aquest punt de vista, a totes aquelles propostes, de gairebé de la vintena de propostes d'acords que hi ha en aquesta moció, hi donarem suport amb la voluntat aquesta de tendir a un nou model energètic.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta... Senyors i senyores diputades; diputat Herrera, per fer aquesta intervenció he llegit detingudament el debat de l'altre dia entre vostè i el conseller Puig, i malgrat la dialèctica pròpia d'aquest tipus de debats, que coneixem i practiquem, jo li he de dir que és obvi que tenim models diferents i una concepció diferent, però de la seva intervenció i de la resposta del conseller Puig jo vaig ser capaç de copsar un munt de punts on l'acord és possible. A primera vista, no. Quan llegeixes les intervencions, dius: «Quina manera tan difícil, doncs, d'arribar a algun tipus d'acord.» Però si es llegeix amb una miqueta de calma i de tranquil·litat, i els grups parlem, a mi em va semblar que era possible que poguéssim arribar a un conjunt d'acords, amb el nucli de desacords que indiscutiblement vostès i nosaltres tenim des de fa molts anys, i sospito que tindrem en l'esdevenidor.

Un punt en el qual vull insistir és que és veritat que hem tingut poc debat energètic. És veritat, i això ho lamento, i a més, així ens ho hem dit. Però, en canvi, també vull posar en valor, doncs, que el conseller Puig ha estat amb una presència molt sovintejada a la comissió. Fa un mes, recentment. És a dir, que hem tingut un conseller, i tenim un conseller que probablement no pot satisfer, o no vol satisfer aquelles reivindicacions que vostès els plantegen, però hem tingut la possibilitat, en comissió, d'abordar moltes vegades aquest tipus de debat.

Bé, per això, per què faig aquest tipus d'introducció a la nostra posició? Perquè crec que és un bon moment per aprovar, en part, una moció d'aquestes característiques. Un té la percepció, doncs, que ens atensem al final d'aquesta legislatura. No la percepció, la seguretat que el balanç d'aquesta legislatura en polítiques energètiques no serà pas un balanç per recordar com un balanç extraordinari. La seguretat que tots en volem més, i el desig que quedi una petjada d'acord entre el grup que dona suport al Govern i alguns grups parlamentaris, amb vostès, amb Esquerra Republicana, també amb algun altre grup que hi ha presentat esmenes, que permetin tenir un punt de què partir, doncs, la propera legislatura, governi qui governi. Diu: «I això és un punt molt qualitatiu?» Doncs, sospito que no, però no és poca cosa, i que vostès i nosaltres, doncs, que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Convergència i Unió puguem presentar pràcticament dotze o tretze punts votats conjuntament, doncs, em sembla important. Sincerament, em sembla interessant.

Nosaltres hem presentat un conjunt d'esmenes que les volíem negociar, i ho hem fer, pràcticament, amb tres grups parlamentaris, segurament guiats per l'eficiència parlamentària. Segur que podríem discutir d'aquestes coses amb el Grup Parlamentari Socialista i amb el Grup de Ciutadans, segur. Però ens ha semblat que valia la pena posar-nos d'acord amb qui ens podíem posar d'acord, i per això agraïm, tant a vostès com a Esquerra Republicana de Catalunya com al Partit Popular, que en allò que ens hem pogut posar d'acord, doncs, ens hem posat d'acord. I allà on no, doncs, cadascú votarà com creu que el seu grup parlamentari ha de votar.

Balanç de tot plegat? Positiu. I a mi m'agradaria, de veritat, que això es pogués recollir com a tal. De fet, presentarem un balanç on tenim tretze, catorze acords i cinc o sis desacords. I en alguns punts vitals. Vostè n'ha situat un parell. Amb relació a l'auditoria, per exemple, que és un punt molt important, i, en canvi, altres punts que vostès saben que no ens poden demanar, com nosaltres no li podem demanar aquest grup que ens voti a favor. Per exemple, el tema nuclear. Oi, diputat Sanglas? Que ja sabem de què va, això. I, per tant, no podem gosar, doncs. I sabem que aquí tenim altres aliats per poder discutir aquesta qüestió i seguir debatent.

De manera que vostès, si són tan amables, poden valorar positivament aquest esforç que el nostre grup parlamentari fa. Nosaltres també el valorem. Desitgem que això serveixi per a debats que sospito que no es produiran en aquesta legislatura però es produiran en la propera legislatura. I m'agradaria, si més no, que en l'opinió pública quedi el compromís del conjunt de la cambra, que tindrà una àmplia votació, ja ho veuran, de totes aquestes resolucions, per a la ciutadania. És a dir, que entenguin que tots concedim una gran importància estratègica al tema energètic, que tenim visions diferents, en algun punt molt contraposades, però que hi ha molt camí que el podem recórrer junts. I és la voluntat d'aquest grup parlamentari, d'aquest diputat, de recórrer amb vostès, recórrer amb

els grups parlamentaris que hi donin suport, a les votacions que tenim, la major part del camí que junts...

La vicepresident primera

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...en defensa dels interessos del país puguem recórrer.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Pues, con esta moción del Grupo de Iniciativa i Esquerra Unida tenemos la ocasión de hablar de un gran tema, de uno de los temas, pues, quizás más relevantes desde el punto de vista estratégico para un país como es la energía, el precio de la energía, el sistema de producción de energía, etcétera, no solo porque afecta cada día a todas las personas y a todas las familias de este país en el ámbito familiar, sino porque afecta además a nuestra economía; a nuestra economía y, por supuesto, también al medio ambiente.

El hecho de que en este país tengamos el precio más caro de la energía de toda Europa no es solo un drama para muchas familias que no se pueden permitir pagar la luz, sino que es un drama para muchas empresas que no pueden competir con otras empresas de nuestro entorno, porque el precio que tienen que pagar por su energía es excesivamente caro. Y esto está teniendo un impacto sin duda también en la desindustrialización que está sufriendo nuestro país.

¿Cuál es la situación actual? Pues, actualmente nosotros tenemos una dependencia energética elevada de productos que no dependen de nosotros, que no nos podemos producir nosotros, y además y lo peor de todo es que tenemos un sistema energético opaco, excesivamente complejo –yo creo que es complejo a sabiendas, para que nadie entienda nada, para que nadie pueda sacar información–, es un sistema sin duda ineficiente, es de los sistemas más ineficientes de Europa, y tiene un mecanismo de asignación de precios, pues, absolutamente distorsionado, que no tiene una relación clara entre los costes de producción y de distribución de la energía con el precio que acaban pagando las familias y las empresas.

Yo creo que los males que tiene este sector son los grandes males de la política energética, de la vieja política que se está llevando a cabo en este país desde siempre –desde siempre. Siempre, en este país, haya gobernado el Partido Socialista, haya gobernado el Partido Popular, se han hecho normativas que han sido un traje a medida para unas pocas empresas, im-

portantes, pero que han visto cómo han podido sacar los mayores beneficios de toda Europa, repercutiendo, eso sí, siempre el precio al consumidor final. Y además hemos visto a gobiernos que, mientras eran muy débiles con las empresas fuertes, eran muy fuertes con los pequeños inversores, cuando les han cambiado de manera retroactiva la normativa y cuando hay en este momento miles de familias en este país que están absolutamente arruinadas porque confiaron –confiaron– en el *Boletín Oficial del Estado*, en poner en marcha instalaciones, por ejemplo, fotovoltaicas, y que han visto cómo esa normativa se ha revertido de manera retroactiva, lo que por cierto también nos da muy poca credibilidad a nivel internacional. Por no hablar del escándalo de los 3.400 millones –3.400 millones de euros; yo creo que uno no se puede ni hacer a la idea de cuánto dinero es eso– perdonados a las grandes eléctricas.

Esto es responsabilidad de diferentes partidos. Yo la verdad es que creo que cuando el Partido Popular gobierna, y es así, gobierna ahora, pues, siempre hay una tendencia generalizada a apuntar al Partido Popular, pero realmente no es solo responsable el Partido Popular, sino que hay otros responsables, como es el Partido Socialista, y como es el partido de Convergència i Unió, que es una lástima que no haya ningún miembro del Gobierno de Convergència i Unió en un tema tan importante y no esté concretamente el *conseller* Puig, porque es un tema que hemos tenido ocasión de hablar en distintas ocasiones. Yo creo que la doble moral de Convergència i Unió es espectacular. Yo, me sabe mal, señor Fernández Teixidó, pero yo creo que este doble juego de Convergència i Unió tiene ya los días contados. El juego que han hecho ustedes tantos años, de hacer una política en el Congreso de los Diputados y una política muy diferente aquí, yo creo que no hay ninguna persona que no sea consciente de ello, y yo creo que tiene un recorrido muy corto.

Sin duda esto tendrá que cambiar. Nuestro sistema energético es insostenible, no vamos a poder competir con los países de nuestro entorno si seguimos teniendo el precio más caro de Europa, si las familias no pueden pagar ni la luz. Y nosotros proponemos cosas que son muy sencillas. Por ejemplo, una auditoría; el señor Herrera proponía una auditoría, nosotros entendemos que no tiene sentido hacer una auditoría parcial, a nivel de comunidad autónoma, pero sí que estamos de acuerdo en que se haga, por supuesto, una auditoría a nivel nacional, respecto a los costes, respecto a la red... Creemos que debemos definir un mix energético realista, que aquí podemos diferir, seguro, de algunas posturas que a nuestro entender, pues, son absolutamente irrealistas y más bien voluntaristas, pero un mix energético diversificado y sostenible que nos permita garantizar el suministro, la continuidad y la eficiencia de nuestro modelo: un modelo mucho más transparente, un modelo en el que haya más competencia –algunos de los que se llenan la boca de defender la economía del mercado después no permiten que esta ejerza, porque distorsionan los sectores–, y apostar por el ahorro energético y por fomentar también el autoconsumo.

mo. En definitiva, acercar-nos més a los modelos de los países europeos, acercarnos...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Inés Arrimadas García

...más a un modelo eficiente, competitivo y mucho más sostenible.

Muchas gracias, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, totalmente de acuerdo en fomentar las energías renovables, pero ¿qué renovables? ¿Cualquier tipo? ¿A cualquier precio? Rotundamente, no.

Miren, el propio ministro Sebastián aquí, en los *Cuadernos de Energía* del 2013 (*l'oradora mostra un document*), admite y explica los graves errores –demasiados, según dice él– que cometió el Gobierno socialista con las renovables; errores que dice que ni Zapatero ni el Partido Socialista le dejaron corregir. Aquí lo tienen, lo pueden leer. Explica Sebastián también cómo las primas a las renovables son las responsables del déficit de tarifa y que son una herencia envenenada para consumidores, y también para la competitividad de nuestra industria; primas millonarias que pagamos a inversores que han financiado una instalación irracional de una potencia fotovoltaica y eólica que ahora escasamente está cubriendo el 25 por ciento de las horas que tiene el año. Porque queremos energía todos los días, ¿no? ¿O pretenden que la gente ponga la lavadora, cargue el móvil, encienda el ordenador, tenga luz eléctrica, solo dos días a la semana? Y sí, es injusto que paguemos todos los platos rotos de la fiesta socialista. Esto también aplica al proyecto Castor, ¿eh? Pero, miren, el Gobierno socialista se equivocó, pero con toda la legitimidad. Y como no vivimos en Venezuela, pues, no podemos venir ahora a deshacer los errores que Zapatero nos dejó blindados, y bien blindados, por ley. Por tanto, problema Castor, problema de factura eléctrica: Gobierno socialista. Para no repetir estos problemas, pues, será cuestión de no volverlos a votar; ni a ellos ni a los partidos que especulan con la demagogia más populista. Frente a esto solo cabe sensatez, solvencia y rigor, en un tema tan complejo, como nos recordaban, como es la energía.

Hemos dicho «renovables, sí», ¿pero cuáles? Está claro: renovables gestionables; renovables no gestionables, ni una más. La apuesta está en el aprovechamiento de residuos, pero no para quemarlos, sino para producir hidrógeno, que es lo que podemos almacenar en las pilas de combustible. Este es el plan racional de renovables que tiene sentido y que se promociona

desde la Unión Europea. O las redes inteligentes, que unen energías no gestionables que ya están instaladas con las renovables gestionables, redes que no están prohibidas por la reforma eléctrica; dejen ya de intoxicar. En autoconsumo, quien no se conecta a la red no paga peaje, y quien quiere la seguridad y la garantía del sistema general colabora en sus costes fijos, como en cualquier actividad de la vida. Es el precio de la seguridad, es cuestión de sentido común.

Se nos ha presentado una moción técnicamente incoherente, a ratos incomprensible, que va más a proclamar fáciles y populistas que a plantear con una base técnica y, por tanto, factible, comprensible y solvente una alternativa energética que proporcione seguridad, sostenibilidad y calidad en el suministro. No esperen, por tanto, que apoyemos ninguna propuesta «bienqueda» pero sin fundamento, sin conexión con lo que es real, lo que es factible, con la manera en la que se abordan estas cosas en el mundo real, no en el mundo político.

Cerrar las nucleares porque son muy peligrosas: esto, señores, es absurdo si queremos evitar cortes de suministro, emisiones de CO₂, y arruinarnos comprando gas. Ningún país del mundo lo está haciendo, ni siquiera los países que sí que deberían cerrar todas sus nucleares, porque son extremadamente peligrosas, los países excomunistas, los inspiradores políticos de esta moción (*remor de veus*), que ya nos han demostrado lo que entendían por «política energética», por «seguridad» y por «ecología» con el accidente de Chernóbil, con el accidente y con la gestión del accidente de Chernóbil.

Democratizar la planificación y la gestión energética en asambleas populares. ¿Pero les parece poca participación votar cada cuatro años el gobierno que va a planificar y gestionar el modelo energético? Nuestra democracia no es asamblearia, es participativa, porque se ha demostrado más eficaz para resolver problemas, en lugar de para crear problemas. Miren, la adopción de una determinada tecnología energética no se puede hacer por votación popular en asamblea; tiene que establecerse, como he dicho, en base a sólidos criterios tecnológicos, como se hace en cualquier país serio del mundo.

Auditar la distribución. ¿Pero son ustedes conscientes de la calidad del suministro que tenemos? ¿Creen que sería posible una hora de tiempo de interrupción de potencia total sin las inversiones necesarias? Yo creo que están obsesionados con las empresas eléctricas, y creo que se están equivocando de enemigo. Lo que tenemos que evitar, si lo que nos importa es la gente, son gobiernos insensatos que favorecen intereses económicos que no tienen que ver con la energía, soluciones insolventes que no avala ningún experto del mundo, que solo nos generan deudas y problemas, como nos ha demostrado el socialismo, y más impuestos, que solo limitan la capacidad expansiva de la economía.

Para acabar, un comentario a la incoherencia y mezquindad política de Convergencia, que votó la reforma eléctrica, la recurrió al Tribunal Constitucional, y ahora nos mintió el otro día...

La vicepresidenta primera

Diputada...

María José García Cuevas

...el *conseller*, con condiciones del PP para que ellos votaran la reforma eléctrica. Allí cada uno con su conciencia.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Certament, no hi ha ningú amb tanta habilitat per posar en qualsevol argumentació de qualsevol moció, però amb la mateixa argumentació, Veneçuela, els països excomunistes i tots els tòpics típics, barats, demagògics, que utilitzen cada vegada, vostè, que intervé, que no para de degradar el nivell parlamentari a aquests nivells. Em sap molt greu, però és que és indignant que ho barregi tot. Li faltava parlar de la independència, de tot plegat, i de la immersió lingüística, posar-ho tot aquí amb les energies, i *suma y sigue*.

En tot cas, hi ha referents: ni Veneçuela ni Corea del Nord, sinó Alemanya, de la qual copiem a vegades qüestions no gaire agradables, com els *minijobs* o com la precarietat laboral que es viu al país, però que altres vegades ens haurien de servir de referents, no pel tot, però sí per les parts, per exemple, en la política energètica que estan impulsant; que té els seus defectes, que parteix d'unes altres premisses, però que algunes de les operacions que estan implementant són molt interessants, sobretot en termes relatius respecte al que hi ha aquí, que és bàsicament un campí qui pugui de les grans elèctriques, que són les úniques que el Partit Popular escolta a l'hora d'assessorar-se i de construir arguments tan fallços com els que ha exposat en aquest faristol la representant del Partit Popular, és a dir, del Govern de l'Estat; elèctriques que van guanyar 100.000 milions d'euros i elèctriques que garanteixen les pensions dels seus col·legues de per vida.

Un model energètic, el d'Alemanya, que s'ha proposat el 2022 tancar les disset centrals nuclears que té el país i que per a això ha posat en marxa una sèrie de mesures, algunes de les quals des de fa temps, que anomena *Energiewende*, és a dir, transició energètica, i que té en compte no només com passar d'energies contaminants i de combustibles fòssils o nuclears a energies renovables, sinó com convertir aquesta transició en una generació d'economia descentralitzada i arrelada al territori, que a més a més enriqueix i faci més productiu el país i redistribueixi riquesa. D'aquesta manera s'intenta fer, a través de no augmentar els preus, però sí la inversió pública en aquesta transició energètica..., fomentar la generació d'electricitat solar i eòlica a persones privades, a municipis, associacions o cooperatives, fins al punt que ja hi ha 8 milions d'habitants, de ciutadans d'Alema-

nya, el 10 per cent dels alemanys, que es produeixen l'electricitat mitjançant plaques solars, 130.000 ciutadans que han creat cooperatives energètiques i hi han invertit un total de 1.200 milions d'euros, que no han hagut d'invertir ni les grans elèctriques ni hi ha hagut d'invertir l'Estat, sinó que han sortit d'aquesta política de descentralització de la producció i acompanyament per part de l'Estat de la producció energètica. El 50 per cent de la capacitat renovable instal·lada a Alemanya l'han desenvolupat i és propietat de petits inversors, l'11 per cent dels quals són agricultors, on els grans consorcis només són propietaris del 5 per cent.

El que em sembla paradoxal és que, amb el desenvolupament tecnològic per poder produir energia a partir del sol i del vent que tenim en els nostres dies, l'Estat espanyol, el país del sol, el país de la calor enorme, sigui incapaç absolutament de produir o de fer una transició energètica que desconnecti, d'una banda, l'oligopoli elèctric i el redistribueixi o el descentralitzi en la població, perquè no sigui sempre monopoli dels mateixos de sempre, dels seus col·legues, bàsicament, que es van alternant, amb diferents camises, entre les diferents empreses que es forren –100.300 milions d'euros, l'any passat, a costa d'aquest oligopoli, a costa de l'augment continuat dels preus de l'electricitat–, i es pugui permetre aquesta transició energètica a l'energia renovable que pot produir el sol al país del sol.

No només això, sinó que li posen peatge al sol; és a dir, a l'autoproducció energètica li posen vostès un peatge perquè la gent que hagi optat per fer aquesta inversió personal i poder viure més d'acord amb la producció d'energies renovables, vostès li posen un peatge. I després fan discursos de mal pagadors i discursos bàsicament de pirates, de la mateixa manera que han estès pel món la convicció que «escolta'm, el rescat bancari no era, eh?, per rescatar els bancs, era per rescatar els estalviadors». Ja, i els vuitanta mil pisos que continuen sent propietat de la banca, què? Això no era intercanviable pel rescat bancari? Aquest se l'havien de quedar? Eren diners gratuïts de l'erari públic, del deute públic a la banca, on també hi tenen també tots els seus amics i «amigotes»? Discurs de pirata.

I l'altre discurs de pirata és dir: tot el que està passat ara mateix, el fet que hàgim aturat qualsevol transició energètica, el fet que hàgim posat peatges al sol, el fet que hàgim impossibilitat l'autoproducció energètica, el fet que estiguin guanyant un munt de milions d'euros les companyies elèctriques dels nostres amics, això és a causa de les primes del Zapatero, això és a causa d'una cosa que van fer els socialistes, que això excusarà durant molt de temps que puguin continuar construint el seu oligopoli. Això són discursos de mal pagador, de persona que intenta blindar amb discursos fallços i molt barats un oligopoli que li interessa absolutament tenir controlat i impedir que qualsevol de les propostes que surten en aquesta moció, perquè malauradament...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...hem d'avançar cap a la sobirania energètica, però no hi ha sobirania efectiva i real a Catalunya encara per a la major part de les coses que s'haurien d'impulsar en termes de... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la seva posició, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per donar suport a aquesta moció. Ens ha faltat lideratge en aquest país, és veritat. És veritat que no tenim competències, que les necessitaríem per tot el cicle de l'energia, però no hem fet els deures, no hem fet suficientment els deures; però és que, a més, això és ineludible.

Aquest matí parlàvem de la formació professional com a element indiscutible del canvi del model econòmic, doncs, del model energètic?, per descomptat; i no només amb relació al canvi climàtic, sinó que és una part de sector econòmic molt important.

I, per tant, hem de fer-ho, està bé dir que el Govern no ha tingut prou lideratge. I per l'altre costat, la urgència *primus* que tothom tingui dret a energia, però l'energia de Catalunya, el pla d'energia..., ja m'agradaria ser com Alemanya, en aquest hi estic totalment d'acord, fins al 2030, ja no dic el 2020, el 2030. I aquest és un element molt important i hem de poder fer-ho, i, per tant, això s'ha d'intentar començar amb tots els actors, tant d'aquest debat importantíssim per les renovables...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Marina Geli i Fàbrega

...com, per descomptat, també de la generació de proximitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. *Sensatez, solvencia y rigor*. Hi havia un informe de l'advocat de l'Estat el 2008 que deia: «Les elèctriques deuen 3.400 milions.» El senyor Sebastián no explica que ho van deixar en un calaix, la senyora Garcia Cuevas no explica –*sensatez, solvencia y rigor*– que el Govern de l'Estat, davant d'una demanada de la Plataforma per un nou model energètic va dir: «No, que no es reclami res a les elèctriques.» Com ho deia? *Sensatez, solvencia y rigor*.

Sensatez, solvencia y rigor, que no ho decideixi una assemblea, és millor que ho decideixi una trucada i que tinguem el sistema elèctric més car de tot Europa després de les illes de Malta i Xipre.

Sensatez, solvencia y rigor, quin? El d'Endesa i el d'Iberdrola. No.

Senyora Garcia Cuevas, tenim el sistema que tenim perquè els *windfall profits* permeten que les elèctriques cada any s'enduguin 4.000 a 5.000 milions d'euros. *(Veus de fons.)* Sí, home, sí... I el sistema elèctric que vostès han pactat amb Partit Socialista i, malauradament, a Madrid, també amb Convergència i Unió, això no ho han canviat.

Miri, el món real, que nosaltres volem, és el que fixa un calendari de tancament per a les centrals nuclears. Alemanya és el món real, senyora Garcia Cuevas? Ho pregunto. Jo crec que sí, i fixen un calendari de tancament per a les centrals nuclears. I resulta que vostès el que ens proposen és, no, ara passar a una vida útil de quant? De cinquanta, seixanta anys per a les nuclears? És una barbaritat. «Per sort el món real...», diu la gent, i farà que el món real els treguin, a vostès, de les institucions, i com més aviat sigui, millor.

Segona reflexió. Hem tingut un debat i el que haig de dir és que aquest debat en aquest Parlament l'hem portat els grups parlamentaris, no l'ha portat el Govern, i és molt trist que no l'hagi portat el Govern. Jo vull agrair l'actitud del Grup de Convergència i Unió, perquè aprovarem coses molt rellevants: que es faci una auditoria del sistema elèctric és extraordinari. I m'agradaria que el fes l'Estat, senyora Arrimadas, però és que ho hem demanat a l'Estat i no el fan, per tant, comencem-ho a fer aquí. Per tant, jo vull agrair l'actitud del senyor Fernández Teixidó i del grup parlamentari i vull valorar l'esforç que han fet; és inversament proporcional a l'esforç que ha fet el Govern, i també ho haig de dir.

No pot ser que, en un govern, en un país on tenim aquesta dependència energètica i quan aquest hauria de ser un dels debats més centrals, no hi hagi ningú del Govern. El conseller passa olímpicament del debat energètic, i aquest país no s'ho pot permetre, que hi hagi tan poca reflexió en matèria energètica en un Govern com l'actual. Jo crec que això dóna per lamentar, censurar i reprovar, senyor Sanglas; però si vostès es queden amb el lament, doncs acceptarem el lament. Però, perdonin, vostès que demanen la sobirania del país haurien de censurar, reprovar i lamentar que tinguem un govern tan inactiu en matèria energètica.

I, per últim, crec que construïm una arquitectura, i una arquitectura per fer les coses diferents. El que dic i afegeixo és: podem fer-ho amb el que queda de legislatura. I nosaltres el que demanarem és que abans d'acabar la legislatura allò que aprovem avui el Govern ho faci i que no només sigui una declaració d'intencions del Parlament perquè el Govern continuï no fent en matèria energètica.

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.) Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Sí, per demanar votació separada dels punts 7, 8, 9, 15 i 16.

Gràcies.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, per demanar votació separada del punt 1, 2, 6, 7, 8, 9.

La presidenta

6, 7, 8, 9...

Jordi Turull i Negre

Sí, i 14. És que m'han dit que hi ha un punt que ha passat a ser el 14, no?

La presidenta

Bé. Tinc un 14 que comença per «que es pronuncii...» No? *(Veus de fons.)* Hi ha un punt 14 que és «que es pronuncii a favor de l'aturada de projecte...»

Jordi Turull i Negre

D'acord.

La presidenta

D'acord. Ja està? *(Pausa. María José García Cuevas demana per parlar.)* Senyora García Cuevas?

María José García Cuevas

Para pedir votación separada y también por alusiones, presidenta. Empiezo por la votación separada, no sé si va a ser más fácil votar punto a punto...

La presidenta

Bueno, di...

María José García Cuevas

Votación separada para el 1, el 2, el 3, el 10, el 11, el 13, el 17 y el 18.

La presidenta

I té trenta segons.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bueno, yo quería dejar claro, para que conste en acta, que yo entiendo que utilizar el insulto, la agresividad en el discurso y el ataque personal como único argumento, pues entiendo que es que no se tienen argumentos solventes, ni conocimientos para argumentar. Y entiendo también que esto es lo que degrada profunda y lamentablemente el debate parlamentario.

Gracias, presidenta.

(Marc Sanglas i Alcantarilla i Quim Arrufat Ibáñez demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Sanglas i després, senyor Arrufat.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, presidenta, per demanar votació separada dels punts 2, 7, 8 i 15.

La presidenta

Molt bé. Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, jo li diria a la senyora...

La presidenta

Suposo que és per al·lusions.

Quim Arrufat Ibáñez

Per al·lusions. La senyora diputada del Partit Popular, home, que allò que és agressiu... –home, ha fet referència al que jo he dit, a les paraules textuais–, allò que és agressiu és fer-nos empassar el cost del projecte Castor, que fins i tot Brussel·les s'ha queixat de la immediatesa a pagar-li al seu col·lega Florentino Pérez el cost. I una altra cosa ja més de llenguatge parlamentari, els agrairíem, per exemple, que deixessin de referir-se a nosaltres permanentment com a «amics de Corea del Nord» o vés a saber què, perquè és banalitzar el que és en realitat una dictadura i el seu comportament i comparar-lo amb nosaltres. I això sí que degrada profundament i torna en agressió el llenguatge parlamentari.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García Cuevas, de fet, no li hauria de donar la paraula. D'acord.

(Inés Arrimadas García demana per parlar) Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

És que abans no ho he dit, però el punt 14, també.

La presidenta

Ja el tinc –ja el tinc.

No faré punt per punt, perquè ens estalviarem tres i mig, però anem fent.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor, 48 en contra.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 68 en contra i 18 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 66 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 86 en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 96 en contra.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 18 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 76 en contra.

Votem el 15.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor, 17 en contra i 29 abstencions.

Votem el 16.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 18 en contra.

Votem el 17.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem el 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor i 18 en contra.

Se suspèn la sessió fins a les 4.15.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

El vicepresident segon

Bé. Reprenem la sessió amb el punt dissetè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'orientació per a l'aplicació, en l'àmbit local, de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'orientació per a l'aplicació, en l'àmbit local, de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 302-00290/10)

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i ara, en el seu nom, per exposar la moció, té la paraula la il·lustre diputada senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, president i diputats i diputades. Aquí al plenari avui tenim l'oportunitat de debatre i aprovar una moció que està molt vinculada al moment polític que estem vivint a Catalunya amb la constitució dels governs locals.

Quan vam plantejar des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana la interpellació en matèria de transparència pel que fa a l'àmbit local, vam posar en valor que la interpellació es feia abans de les eleccions, però que quan aprovéssim la moció estaríem ja davant de, pràcticament, els nous ajuntaments, del nou període polític aquí a Catalunya. Per tant, té aquest sentit d'oportunitat i té també un sentit conceptual respecte de les polítiques de transparència pel que fa a la importància que nosaltres li donem al món local i al que s'anomena «la transparència de baix a dalt».

És evident que la transparència i la llei que es va aprovar en aquest Parlament per una àmplia majoria de grups parlamentaris, ho hem dit moltes vegades, plantegen uns reptes evolutius. I aquí, en la nostra moció, el que hem volgut és posar en valor que aquests reptes evolutius han de partir d'actuacions d'impuls determinant en les polítiques públiques que acompanyin els ens locals, tant pel que fa als recursos com pel que fa a la interpretació i a l'aplicació que la Llei de transparència exigeix en el seu àmbit. Per això hem plantejat mesures vinculades al suport econòmic i financer, a subscriure protocols i convenis de col·laboració entre Administració i Generalitat, a impulsar la formació dirigida i conveniada –i sabem que aquesta setmana s'ha signat, i ens n'alegrem, un conveni amb l'Escola d'Administració Pública i els ens locals–, i també a facilitar al màxim la participació dels ens locals, de les seves entitats representatives, en aquest procés d'elaboració de tot el desplegament de la llei per tal d'incorporar, des de la seva dimensió d'autonomia local i la seva visió del territori, el seu criteri i també les particularitats que segurament s'hauran d'encabir, tenint en compte que els ens locals són de molt diversa identitat des del punt de vista del seu volum poblacional o també de la ubicació territorial i també de les seves prioritats.

La Llei de transparència catalana planteja, i ho hem dit, un punt d'inflexió de caràcter evolutiu, i sabem que no es fan les coses en un dia, però el que sí que sabem és que és molt important com es comencen a fer. I això metodològicament està molt comprovat. És molt important saber cap a on anem, però és molt important..., quines són les passes primeres que es fan. I és evident que la Llei de transparència responia i respon a fer front a un context de degeneració democràtica, i especialment aquí a Catalunya pel que fa a la percepció ciutadana, però també volem posar en valor que la transparència és per construir –és per construir. És l'altra cara de la moneda de la corrupció.

Feia pocs dies, en unes jornades sobre transparència, la doctora Begoña Román, catedràtica d'ètica, deia: «Estem vivint un moment de passar de parlar del “jo” a incorporar el “nosaltres”. I en la mesura que incorporem el “nosaltres” la comunitat ha de donar espai a

aquest “nosaltres”.» I aquesta visió de passar de la cosa nostra a la cosa pública. I la cosa nostra sabem quines connotacions té. Per tant, conquerim aquesta dimensió de transparència des d'aquesta visió de la cosa pública, des d'allò comunitari, des de l'àmbit local. Evidentment, consideració de *res publica* i per nosaltres orientació cap a la república, eh?

L'opacitat o la corrupció, deia Kant, no són intel·ligents perquè no són ni útils ni són eficaces. La transparència sí, perquè planteja dinàmiques de canvis organitzatius importants. I aquestes són les mesures que nosaltres avui hem posat sobre la taula i que hem vist –i ho parlaré en el segon torn d'intervenció– que, pel que fa, i ho agraïm, a les aportacions dels diversos grups, les seves han estat esmenes, tret d'alguna, que després ho comentaré, molt oportunes i que hem intentat acollir en les transaccions que hem fet.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. I, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustríssim diputat senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, bé, aquesta és una moció que és un pas més, com ha dit la proponent, de desplegament del que és la Llei de transparència i dret a la informació i bon govern; una llei important, una llei que va ser fruit d'un ampli consens, una llei que entenem que en aquell moment donava resposta a una de les grans peticions que ens fa la ciutadania, que és una proposta d'un govern molt més transparent, una nova governança a partir d'un nou contracte amb la ciutadania per ser molt més transparents en allò públic. Per tant, planteja una sèrie d'elements que van cap a la línia d'establir mecanismes de cooperació, col·laboració amb el que és l'Administració local, perquè òbviament també els afecta. I és veritat que és oportuna perquè venim d'unes eleccions municipals i fóra bo que inclús en el moment de constituir els futurs ajuntaments, doncs, també es tinguin en compte no només el compliment, que s'ha de tenir en compte, sinó també els mecanismes per poder-ho fer.

Però també és veritat que nosaltres hem fet bàsicament tres esmenes, molt puntuals. Una primera esmena va al punt número 3, que és d'addició, amb relació al tema que caldria no només impulsar, sinó prèviament elaborar... He vist en la transacció que parla «d'aprovar»; per tant, ja estaríem d'acord amb aquesta transacció.

Una segona esmena, que va al punt número 8, de supressió. Nosaltres enteníem que en aquest punt número 8, doncs, que és la part aquesta que s'insta el Govern i el conjunt d'institucions a col·laborar i a prestar suport a la Comissió de Garanties, que va ser un òrgan que va ser fruit d'un gran debat dintre la mateixa ponència..., doncs, enteníem que fóra bo que tingués...

—dintre de la seva independència que la mateixa llei contempla—, que tinguéssim aquesta capacitat d'autogestionar-se i imposar-se la feina pròpiament dita. És veritat que, nosaltres, malgrat que aquesta esmena no s'accepta no desvirtua el que és l'esperit de la moció. Per tant, també hi donarem suport íntegrament, ja ho anuncio ara: el nostre grup donarà suport íntegrament a la proposta de moció amb les esmenes que ens han fet arribar, perquè entenem que aquesta esmena nostra al punt número 8 no desvirtua el que és la importància que realment la comissió comenci a treballar i comenci a fer la feina amb les seves màximes garanties.

I, també, l'esmena número 3 anava amb relació al punt número 9, perquè enteníem que cal fer un reconeixement a la necessitat que hi participin els professionals dintre del món del que és l'arxiu i gestió documental, que entenem que aquí hi ha una mancança en el que és, podríem dir, el nomenament. Segurament que va haver-hi..., entenem que hi ha una mancança. Està bé que la mateixa comissió busqui aquests mecanismes de col·laboració i cooperació amb el sector, però enteníem que segurament hauríem de deixar que la mateixa comissió sigui la que estableixi quins són els mecanismes de col·laboració i cooperació amb aquests professionals. També aquesta esmena, malgrat que no s'accepta, entenem que tampoc desvirtua el que és la voluntat clara de la mateixa moció.

Per tant, el nostre grup, ja ho anuncio des d'aquí, donarem suport íntegrament a la moció. Entenem que és un pas més. És veritat que segurament que estem desplegant aquesta llei a partir de mocions. Jo crec que fóra bo que, potser, aquells elements que cal establir via reglamentària, doncs, el mateix Govern comenci a elaborar-los. Però crec que ajuda, ajuda en la necessitat d'intentar avançar cap a aquesta nova implantació. Cal, també, preveure la manca de recursos. La mateixa moció ja estableix els mecanismes per dotar de recursos aquells ajuntaments que compleixin aquesta normativa.

I, per tant, acabo en aquest aspecte, com he dit abans, agraïnt el fet que la primera esmena s'hagi transaccionat. I, malgrat que les dues esmenes restants no s'accepten, el nostre grup donarà suport íntegrament a la moció.

Moltes gràcies, diputats, diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i, en el seu nom, té la paraula ara el diputat senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, president. Bé. Aquesta, senyora Calvet, és la segona moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana després de l'aprovació de la Llei de la transparència. Jo començo a tenir dos dubtes. El primer és si és que vostès no estan del tot satisfets amb com va quedar la llei i en com, finalment, es va aprovar aquesta llei de la transparència, i ara el que volen és matisar-la de mica en mica —matisar-ne com a mínim el desplegament de mica en mica— i sense que es vagi notant gaire, o bé si és que no es fien del desplegament que puguin fer el Govern de Convergència i Unió de la Llei de la transparència, perquè Esquerra està fent gairebé, i nosaltres els ho agraïm, un manual d'instruccions de com desplegar aquesta Llei de la transparència sense esbiaixar-la, que probablement és el que pretenia en alguns aspectes el Govern de Convergència i Unió. Per tant, a través de determinades mocions el que s'està fent pràcticament és un desplegament reglamentari per part del Parlament, per part d'una part important de l'oposició d'aquest Parlament al Govern de Convergència i Unió.

En aquesta ocasió, aquest cop les propostes d'Esquerra se centren en com es desplega la llei en el món local, en els nostres ajuntaments. Certament és un element substancial. Si el món local té tot el suport per poder desplegar aquesta llei de la transparència, aquesta llei podrà ser efectiva; si no el té, quedarà una llei de paper mullat. Per tant, calen tots els instruments, calen tots els recursos i calen totes les garanties per al món local perquè puguin desplegar-la amb totes les seves capacitats, independentment, diguéssim, de les possibilitats econòmiques o de recursos que tinguin uns ajuntaments i uns altres.

El que hem fet, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, és presentar bàsicament tres esmenes en aquesta moció. La primera, enteníem que aquest suport econòmic i financer que es demanava al món local havia de ser un suport econòmic i financer amb suficiència, per tant, no qualsevol suport econòmic, no qualsevol suport financer, sinó un suport que fos suficient perquè els ajuntaments puguin desplegar una llei d'aquest tipus amb totes les garanties.

La segona esmena: promoure de forma consensuada. De vegades ens oblidem que el món local, els nostres ajuntaments també són Administració, formen part de l'Administració pública, i, per tant, qualsevol desplegament de la llei, qualsevol mecanisme de millora o de suport al món local s'hauria de fer també amb consens, de forma consensuada amb el món local, com a mínim el que proposa Esquerra Republicana quant a la creació de les unitats d'informació, acompanyades pressupostàriament i amb tots els recursos necessaris.

Hi ha també una esmena fonamental per al nostre grup, que malauradament no s'acceptarà. Lamentem, per tant, que el Grup d'Esquerra Republicana no l'accepti, perquè, escolti'm, els primers que vam incomplir la Llei de la transparència vam ser precisament aquest Parlament. Els primers que vam incomplir la Llei de la transparència vam ser el Parlament de Catalunya. La llei, com vostès saben, ens obligava a nomenar a la Comissió del Dret d'Accés algun expert en arxius i gestió documental, i en la designació i en la composició de la comissió això no es va tenir en compte. Aquesta llei, per tant, va començar amb un greuge que nosaltres entenem, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida ho entenem, que s'hauria d'haver corregit. I nosaltres esperàvem que aquesta fos l'ocasió per poder corregir un greuge d'aquest tipus cap als arxivers i els experts en gestió documental. Per tant,

per això des d'Iniciativa i Esquerra Unida proposem en una esmena –que no se'ns accepta, ho torno a dir– tornar a repetir aquella votació i ajustar-nos al que diu l'article 40.3 de la Llei de transparència, que, ho repetixo, no el vam complir.

No es farà la votació. Per tant, aquesta moció es converteix, senyora Calvet, en allò d'*excusatio non petita, accusatio manifesta*. Lloarem, reconeixem la feina dels arxivers, però a l'hora de la veritat, a l'hora de tenir-los en compte per formar part de la comissió que vetlla pel dret d'accés, no els tindrem en compte. Per tant, el que no farem des d'Iniciativa i Esquerra Unida, el que no volem fer és avalar amb el nostre vot aquesta rentada de cara.

La resta de punts no deixen de ser ordenar la llei, ordenar el desplegament d'aquesta llei. Per tant, demanarem la votació separada dels punts 8 i 9, atès que ens abstindrem, ho repetixo, per no avalar una rentada de cara, perquè el que tocaria, per evitar aquest greuge amb els arxivers i amb la gestió documental, és tornar a fer, tornar a repetir la votació de la composició de la Comissió del Dret d'Accés.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat esmenes el Grup de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula la diputada senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, president. I, sense que serveixi de precedent, la veritat és que subscriuria una per una les paraules que ha dit el senyor Mena, no? Aquesta era una llei important, aquesta legislatura, senyora Calvet, era una llei molt important, en què els grups parlamentaris ens vam implicar de manera ferma en un context de desconfiança, en un context de corrupció, en un context en què hi havia molta desconfiança en les institucions públiques i calia una eina per tal de garantir la regeneració d'aquestes institucions públiques i garantir que els ciutadans tinguessin la possibilitat de saber exactament dues coses: la primera és per a què es feien servir els diners públics, que és una cosa molt normal però que semblava que fins ara estava dintre d'un marc d'opacitat que es feia difícil esbrinar, i per altra banda, també, un segon nivell de transparència en el qual es pogués saber també quines eren les raons que justificaven les decisions polítiques per tal de garantir aquest nivell de transparència que les administracions públiques demanen.

I en aquest sentit nosaltres ens vam implicar molt en una llei..., amb una certa desconfiança, també li ho haig de dir. És que la seva perseverança el que deixa palès és que el Govern no té o massa interès o massa voluntat de complir una llei, de complir allò que aprova. I per això vostè es veu obligada, una de les persones sòcies del Govern, en aquest cas del Govern de Convergència i Unió, a anar impulsant iniciatives parlamentàries per tal que aquesta llei es compleixi, no? I la veritat és que això és lloable per part seva, senyora Calvet, que vostè insisteixi que el Govern, doncs,

compleixi allò que aprova, no?; però la veritat és que les circumstàncies o les actituds diuen tot el contrari.

Nosaltres estem d'acord amb moltes de les propostes que vostè fa. Hem presentat sis esmenes amb la intenció que... És cert que molts ajuntaments, sobretot els més petits, tenen problemes per a l'aplicació d'aquesta llei, necessiten suport, però sobretot necessiten acompanyament; a més a més, necessiten orientació, i a més a més, necessiten recursos econòmics. I nosaltres, doncs, hem fet esmenes per tal de garantir que tinguin aquest suport, aquest suport que els permeti aplicar aquesta Llei de transparència en tots els seus àmbits, amb totes les seves necessitats i condicions, no? I sobretot les nostres esmenes van per tal de garantir que els pressupostos continguin una partida pressupostària que vagi destinada a fer que els ajuntaments, les entitats municipalistes i les diputacions, doncs, garanteixin el suport que permeti tots els ajuntaments tenir i desplegar..., el desplegament d'aquesta llei amb una certa garantia.

D'altra banda, les esmenes que hem presentat, també, són respecte a la formació. És cert que aquesta és una llei que implica coneixement d'alguns aspectes que per als ajuntaments i per als responsables municipals són nous, que necessiten una guia, que necessiten saber exactament en quin marc conductual es desenvolupen. I, per tant, aquesta guia que vostè proposa ens sembla bé; és una guia de bones pràctiques i bon govern que ha d'orientar l'acció política per tal que els responsables polítics, doncs, sàpiguen en quin marc han d'actuar. I, per altra banda, nosaltres el que pensem és que aquesta formació, ja hi han prou institucions que la poden fer, i per això nosaltres hem volgut deixar de banda que aquesta formació la puguin fer altres entitats que no siguin realment entitats municipalistes, o les diputacions, que són realment les responsables de guiar aquesta actitud.

Però, miri, el que nosaltres no farem és donar suport als punts de la moció..., tant al 8 com al 9. Perquè, miri, aquesta llei va començar amb mal peu; va començar amb mal peu, va començar amb unes certes desconfiances, i a més a més en la creació d'aquesta Comissió de Garantia del Dret d'Accés de la Informació..., tal com li deia el senyor Mena, va començar amb un incompliment flagrant de la llei. És que a l'article 40.3 exigeix com a requisit d'aquesta comissió que contingui un expert en matèria d'arxius, i vostè els van menystenir absolutament, els van ignorar, quan era un compromís amb aquest col·lectiu per tal de garantir que persones expertes en la gestió documental estiguessin presents a la comissió. I aquesta comissió es va convertir novament en un repartiment de quotes polítiques, de persones que res tenen a veure ni amb la gestió documental ni amb el coneixement de la transparència, i, per tant, estàvem novament en aquella situació que jo tantes vegades vaig denunciar en l'àmbit de la ponència, que és que no volíem la creació d'un altre organisme de caràcter partidista, que no respongués a les necessitats òbvies que té el desplegament d'aquesta llei, per tal de garantir aquesta transparència i aquest accés a la informació pública.

I, per tant, nosaltres no votarem. Perquè vostè parla de donar suport a aquesta comissió; però és que aquesta comissió ja va néixer amb un vici d'origen, que és l'incompliment flagrant de la llei. I, per tant, nosaltres no podem donar suport a aquesta proposta de cap de les maneres.

I a més a més, estem d'acord que aquest Parlament faria bé d'entomar novament el nomenament de les persones que l'han de compondre, per tal de garantir que es compleixi la llei. Perquè el que no podem fer és exigir als altres que compleixin allò que el mateix Parlament és, inclús, capaç d'incomplir, quan ha sigut ell mateix qui l'aprova.

Per tant, nosaltres votarem favorablement tots els punts, tret dels punts 8 i 9.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, el Grup Parlamentari del Partit Popular votarà favorablement la moció i les esmenes que ens ha anunciat i que després la diputada Calvet ens explicarà que ha acceptat respecte a la moció inicialment plantejada. I la pregunta és: per què? És a dir, com podríem resumir aquesta moció? Sense cap voluntat de menystindre la moció, el que fa aquesta moció és reflectir un conjunt d'obligacions que la Llei de transparència ja estableix d'una forma clara i diàfana. Sí que és cert que en algun cas, doncs, estableix alguna concreció; des d'aquest punt de vista, podríem ficar com a exemple, doncs, que estableix que a partir del dia 15 de juny s'hauria de constituir la Comissió de Garantia del Dret d'Accés. Però, fonamentalment, el que fa és reproduir les obligacions que la llei ja estableix envers el Govern de la Generalitat i aquest paper de suport que ha de fer el Govern de la Generalitat envers el món local.

La senyora Calvet, en la seva interpellació, manifestava que hi havia una preocupació en el món local per la necessitat de dotar-se de recursos econòmics, recursos tècnics i d'assessorament jurídic en l'aplicació de la Llei de transparència. I té absolutament tota la raó: aquesta preocupació hi és, i aquesta preocupació en la ponència la vam analitzar i la vam valorar. I aquells partits que tenim una convicció profunda municipalista, doncs, vam ser molt conscients que o introduïem en la llei obligacions clares al Govern de la Generalitat en aquest sentit, o després seria més difícil garantir aquest suport.

I no vam esperar una moció, que és molt legítim, sinó que el que vam fer és presentar esmenes, i hi vam incorporar el que va ser el nucli de l'article 94 a través d'una esmena nostra que després també, amb l'aportació de tots, es va enriquir, que és on s'estableix el nucli

de suport que el Govern de la Generalitat està obligat a fer envers el món local.

Perquè aquí hi ha una certa confusió, de dir: escolti, qui garanteix els drets, qui garanteix l'exercici dels drets i qui garanteix les obligacions que han de complir les administracions, no són les mocions, és la llei que vam aprovar. I fiquem-ne un exemple: si el president de la Generalitat convoca les eleccions per al dia 27 de setembre, aquesta moció al mes d'agost perdrà tota la seva força; aquesta és la realitat. En canvi, la llei no; la llei estableix totes les obligacions que ha de complir el Govern de la Generalitat. (*Veus de fons.*) Per això l'important... –no estic fent un diàleg amb vostè–, l'important és (*veus de fons*)..., no, allò important és... –és que m'estava fent perdre el fil, i per això li estava dient... –si em permet un segon, continuaré; gràcies, senyor Guinó–, doncs, l'important és que incorporem aquestes obligacions en la llei, i no a través d'una moció. Perquè jo pregunto: si el Govern, que n'ha donat moltes mostres, incompleix una moció, què passa? Jurídicament, re; políticament, ha de donar comptes. Si el Govern incompleix que estableix aquesta llei, què passa? Que hi ha un doble sistema de garantia en aquesta llei, que ens vam preocupar molt en la ponència d'establir-lo: per una banda, un potent règim sancionador –si hi ha un responsable o un funcionari que no compleix una llei, se li aplica una sanció–, i després hi ha les garanties de la Comissió del Dret d'Accés a la informació, que pel que vol vetllar és pel dret dels ciutadans a accedir a aquesta informació.

Per tant, no confonguem l'anàlisi. El que ens dóna la garantia dels drets dels ciutadans, el que estableix les obligacions envers l'Administració, no és la moció que puguem avui plantejar, sinó que és la llei, que és molt clara. Perquè aquest article 94, què deia, d'una forma clara i diàfana? És que la Generalitat ha d'establir un programa de suport als ens locals per a l'aplicació de la Llei de transparència; per tant, està obligat per llei a donar aquest suport. Que, a més, aquest programa ha de preveure suport econòmic i financer; per tant, ha de ficar diners per donar suports a aquests ajuntaments, i això s'ha de preveure en els pressupostos de la Generalitat. Que a més ha de donar un assessorament tecnològic i jurídic als ens locals per a l'aplicació de la Llei de transparència; per tant, és l'obligació que per llei vam establir al Govern de la Generalitat. A més, pot subscriure convenis, com ha fet recentment amb les associacions representatives del món local, per donar suport a l'aplicació d'aquesta llei. I, finalment, estableix, la disposició addicional segona, l'obligació d'establir uns plans de formació, doncs, tant per a les administracions com per a les entitats obligades per la llei. Per tant, qui dóna la garantia dels drets?, és a dir, qui garanteix la independència de la comissió? La moció? No, la llei. O qui estableix les obligacions dels ajuntaments o de la Generalitat? No, com diu el punt 4, «establint unes obligacions als ajuntaments». No, no; és que això ja ho estableix la llei.

Per tant, aquesta és la importància d'haver fet la llei i pensar la llei d'una forma molt clara i que no hi haguessin elements perquè les administracions no complissin. Perquè si un esforç es va fer és precisament

establir un règim de garanties molt potent, a diferència d'altres lleis. Per què? Perquè volíem garantir una cosa: que qualsevol ciutadà, visqués on visqués, tingués els mateixos drets de transparència i d'accés a la informació i de bon govern, i que no depengués de la dimensió dels ajuntaments que gaudissin d'uns drets o de menys drets. I per això es va establir aquest sistema, doncs, que estableix l'article 94.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en la moció que presenta la diputada Gemma Calvet. Dir d'entrada que hi votarem a favor, però, pràcticament amb la mateixa lògica que en Joan Mena i que la Carina, ens abstindrem del 8 i del 9, perquè també hem tingut moltes converses, també amb l'Associació d'Arxivers, que han contactat amb tots els grups.

Però, dit això, i començant per l'inici, és obvi que, com s'ha dit, és la segona que es presenta des del gener, que el que pretén és un objectiu lloable, també podríem dir que paradoxal, no?, perquè finalment les lleis estan per complir-les des del mateix dia de la seva publicació, però que òbviament pretén garantir el compliment dels mandats de la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern, és a dir, desplegar-la, és a dir, marcar de prop la seva implementació, és a dir, agilitzar i aplicar-la de forma immediata, sense demora ni dilacions.

És lícit demanar-se per què, si caldria, no?, perquè en teoria està aprovada i ja s'hauria d'estar fent, sense més reclams addicionals. Però sobretot és important perquè és un reclam social i el signe dels temps que estem vivint: d'eficiència, transparència, d'una nova ètica política basada en la decència comuna. El sentit comú és obvi que diu que les lleis són d'obligat compliment, i una moció que demana que una llei es compleixi no deixa de ser, hi insistim, una certa paradoxa, que, com a mínim des de l'experiència d'aquest grup parlamentari, ja hem conegut en aquests tres anys, que és l'aporia, la contradicció aparentment irresoluble del paper mullat, no? I ho diem des de l'autocrítica i des de la crítica del que fan i del que fem.

El contingut també s'ha dit que és obvi, que s'adreça de forma prevalent i específica a l'àmbit municipal; una qüestió que va sortir molt en la ponència de la llei: com es desplegaria això en municipis petits o amb recursos minsos, escassos, i també retallats. També és un àmbit, el municipalisme, molt castigat per les polítiques de l'Estat i de la Generalitat; és on comença la democràcia, però és on hi ha menys recursos. I d'aquests punts dir que hi estarem a favor i hi votarem òbviament a favor: a favor d'un programa de suport als ens locals; a favor del suport econòmic, tècnic, jurídic i tecnològic a entitats de segon grau i als

ens municipalistes; a favor d'un programa específic de formació en transparència; a favor d'una guia per implementar la llei, per acompanyar, per facilitar..., i, finalment, donarem suport a la creació dels portals de la transparència locals.

Com dèiem també, i consideracions crítiques a banda prou conegudes, les que vam manifestar en el seu moment sobre la Llei de transparència, de fins on arribava i fins on no arribava, i reconeixent els avenços i reconeixent també les limitacions, de les quals moltes ens temíem que fossin en la seva aplicació; recordar, com s'ha dit, l'article 40.3, recordar les demandes de l'àmbit i de la cessió d'arxivers, que ho consideren, amb raó, un pessim començament. I òbviament, també, una reflexió que també hem fet sempre que parlàvem de transparència: el desprestigi, la desconexió, la desconfiança o la desafecció cap a les institucions o cap a la política no es canvia per llei. Calen actituds, fets i realitats que ho demostrin; també que les lleis s'apliquin, i són coses més prosaïques, segurament, que l'aplicació de la llei. Cal una exemplaritat pública i una nova ètica, hi insistim, basada en la decència comuna en la vocació de servei públic i en la defensa del bé comú, que avui molt malauradament, com un raig que no s'atura, la proliferació i la percepció de l'àmbit i l'abast de la corrupció, les portes giratòries, la cultura de la irresponsabilitat, la lògica del càrrec a perpetuïtat evidència un llarguíssim recorregut de tot el que queda per recórrer i per fer.

Nosaltres, des de la humilitat i la modèstia ja ho intentem fer, des de la pràctica, ens limitem al mandat, ens limitem al sou, no dupliquem alts càrrecs, no depenem d'entitats financeres, rendim comptes periòdicament, pràcticament som de vidre i no, no acceptem, òbviament, ni presents ni regals, i les agendes són consultables, des de la reflexió, també, que no n'hi ha prou amb la façana, amb canviar la façana, ni amb posar moltes llums i molts taquígrafs, que és imprescindible, si finalment no canvia la casa. Perquè si després hem de veure que el senyor Rato està a Bankia, que l'Elena Salgado està a Endesa, que Ángel Acebes està a Iberdrola, que Imaz està a Repsol, que el senyor Roca, Miquel Roca, està a ACS, a Endesa i a Abertis, que Narcís Serra està a Gas Natural, a Telefónica, això saber-ho, o que Madí està a Deloitte, o que Sevilla i Triadú estan a Pricewaterhouse, o que Recoder està a KPMG, o que Fernández Bozal està a Ernst & Young, llavors resulta que també la percepció que tenim de la democràcia reforça la idea d'unes elits que fan i desfan com volen.

De l'1 al 7, absolutament d'acord; 8 i 9, abstenció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Per donar suport a la moció. Mai està de més fer seguiment d'un tema molt important. Estem inici-

ant, espero, un camí de reconstrucció de confiança, i encara que és instrumental, més enllà dels debats ètics, personals i col·lectius, l'accés a la informació dels ciutadans, de tothom, amb un llenguatge estàndard, aquest és un dels elements molt importants, metodològics. Aquí ara hi ha una feina, que hem d'acompanyar els ajuntaments, i també estandarditzar el com fem, com pengem la informació, els procediments. Perquè aquest és un tema cabdal. Això vam fer-ho en moltes altres qüestions, amb uns grans volums d'informació.

El debat dels arxivers i documentalistes em sembla que van acordar fer un conveni perquè són instrument imprescindible tècnic. Els veig més en una comissió tècnica *ad hoc* de l'oficina del Govern, perquè són més instrumentals en el dia a dia per l'estandardització homologada internacional, que aquest és un element clar, metodològic per a l'èxit.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta del Govern, senyors diputats, deixi'm dir, abans de fer la intervenció, que, de fet, intentava acotar estrictament el contingut de la moció, li faré un comentari al senyor Mena, que deia que el Govern precisament no havia fet absolutament res, o molt poca cosa, d'ençà l'aprovació de la llei, i que qui, d'alguna manera, havia d'assumir, interioritzar el contingut de la llei era precisament el Govern.

Llavors, dimarts passat es va signar al Palau de la Generalitat un conveni entre les diputacions, en representació dels municipis, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis, no només per expressar un compromís ferm respecte a la transparència de les administracions en general i dels ajuntaments en particular, sinó que, més que el compromís exprés és crear, d'alguna manera, mecanismes per tal que aquesta transparència es pugui fer factible, es pugui posar a la pràctica i, d'alguna manera, tal com deia algun altre diputat, que les diferències entre les dimensions als ajuntaments no siguin, d'alguna manera, cap obstacle per tal que la transparència sigui, més enllà d'un principi genèric assumible per totes les administracions i les persones que, d'alguna manera, en un moment determinat gestionen aquestes administracions, sinó que, a més a més, sigui un element estratègic fonamental i que sigui una concepció clara que la transparència ha de ser un element inherent al funcionament de les administracions. I entre tots jo crec que hem fet un bon esforç, hem fet una bona llei, que és, en la mesura que és una llei aprovada per una determinada majoria, en el futur canviable si es donen també les circumstàncies que ho facin necessari, però, no obstant això, sí que cal fer una valoració positiva del contingut de la llei.

I la senyora Calvet, diputada d'Esquerra Republicana, jo no crec que intentés millorar la llei, sinó que el que intenta és accionar els mecanismes per tal que, d'alguna manera, de forma ràpida i de forma intensa, els ajuntaments puguin portar a terme aquests mecanismes de transparència, que en el fons és una qüestió tan transcendent que insisteixo que és inherent al principi democràtic, és inherent al principi del funcionament de les administracions i, d'alguna manera, s'hauria de donar per descomptat. Però també és cert que el context polític i la situació en determinats casos fa que aquests mecanismes de transparència, i aquests mecanismes, sobretot, també, de participació pública i de coneixement dels administrats, del que està fent l'Administració, sigui, d'alguna manera, important, i que el Govern doni cobertura als ajuntaments grans, que tenen més facilitat, però també els ajuntaments mitjans i petits.

Un comentari que sí que els voldria fer com a alcalde d'un municipi relativament petit des de fa molts anys. La dimensió del municipi no té relació directa ni proporcional amb la transparència. Vull dir que es pot ser un municipi relativament petit de població i amb un pressupost determinat bàsicament per la població, perquè, no ens enganyem, el finançament municipal va molt vinculat a la població de tots els municipis, i es pot ser transparent, es pot ser participatiu i es pot donar l'oportunitat que tots els recursos públics els administrats, els vilatans o els ciutadans coneguin a fons el que és la traçabilitat d'aquests diners. Perquè en el fons el que ens interessa, en la mesura del possible, és que els recursos públics tinguin tots uns circuits i siguem capaços entre tots de conèixer a fons quina és la traçabilitat d'aquests recursos.

Per altra banda, donem suport bàsicament al conjunt de la moció perquè compartim l'esperit de la moció, i compartim, a més a més, els elements estructurals d'aquesta moció, que de fet, deriven de la mateixa llei. I des d'aquest punt de vista sí que voldria insistir que el compromís del Govern no només és retòric sinó que, a més a més, amb l'acord que es va signar dimarts passat, es posen, d'alguna manera, facilitats perquè tots aquells ajuntaments tinguin l'obligació –no només és una qüestió de discrecionalitat, sinó que és una obligació– de crear els mecanismes de transparència necessaris per tal que la gestió pública sigui d'una vegada el transparent que els ciutadans en aquests moments, d'alguna manera, demanen. I a més a més hi insistiré: no és només la reivindicació social d'aquesta transparència, sinó que ha de ser un compromís polític, i també en molts casos vinculat a l'ètica i a la moral públiques, que aquests són uns elements que a mi em semblen absolutament transcendents i que nosaltres hauríem de ser els primers d'interioritzar a fons. Sense ètica, sense moral, no hi ha capacitat política ni capacitat tampoc de transmetre a la ciutadania el que les administracions gestionen, i el que tenim bàsicament l'obligació de transmetre, que és sobretot seguretat jurídica, i aquesta seguretat jurídica només es dona si es manté fermament la transparència en el que és la traçabilitat indiscutible dels recursos públics.

Dimarts passat es va signar aquest conveni i, bàsicament, es va acordar crear el portal de la transparència, que és una qüestió que consta pròpiament i de forma expressa en la moció...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Lluís Guinó i Subirós

Acabo, presidenta. La Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, el programa de suport als governs locals, i una darrera qüestió que sí que és molt interessant, i a més a més... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, és curiós, jo pensava que ja havíem acabat la campanya electoral i que ja ens trobàvem en un altre moment, però per a alguns, senyor Mena, mai s'atura la campanya electoral. Resulta que vostès, que no van votar la Llei de transparència, que quan es van presentar els candidats de la Comissió del Dret d'Accés, la Comissió del Dret d'Accés a la Junta de Portaveus, a la Comissió d'Afers Institucionals, no s'hi van oposar, no van impugnar, no van dir que s'aturés el procediment, resulta que vostès utilitzen aquest tema perpètuament, quan no creuen en aquesta llei, perquè ni la van votar, per dir que fem malament les coses. Home, jo tinc la impressió, i ho entenc –ho entenc– que tenint en compte que hem aprovat o que han anunciat que donaran recolzament a la resta de la moció i que han transaccionat molts aspectes, jo vull posar en valor aquest factor, aquest factor transversal que ha de ser capaç durant ponència, més enllà del vot, de treballar una llei de forma conjunta. Per tant, aquesta és una llei de tothom.

L'altra qüestió: jo crec que Montesquieu... Aquí, al Parlament, tots nosaltres estem fent mocions per impulsar accions de govern i per impulsar les lleis diverses que s'aproven, algunes aquí i altres encara no es poden aprovar aquí, i aquesta és la nostra tasca. Però això no desmereix ni l'acció de govern, que en aquest tema és molt embrionària però està impulsant determinades decisions com la del conveni de dimarts, i algunes que tenen a veure amb els punts de desplegament d'una llei. Perquè, senyor Calbó, la llei no especifica ni que es creen unitats d'informació ni responsables de transparència en el món local. Tampoc especifica els convenis que ara s'establiran de forma estable amb els arxivers, perquè és evident que nosaltres també tenim la convicció que aquests han de col·laborar en la implementació de la Comissió del Dret d'Accés, i per això hem afegit aquest punt nou.

I és més, quan es va produir el *hearing*, un dels candidats, el senyor Pep Mir, va explicar àmpliament la seva trajectòria professional vinculada a l'àmbit dels arxivers i documentalistes. Per tant, jo no sé si vostès tenen realment un problema vinculat al fet que no hi ha cap persona en la comissió que li pugui garantir aquesta formació, o que és utilitzat aquest factor per fer un desgast de la cohesió a què en aquest tema havíem arribat tots plegats, almenys en ponència, pel que fa a la importància de la transparència.

De tota manera, hi insisteixo, jo vull posar en valor, i els ho agraeixo, totes les esmenes han estat jo crec que per enriquir la moció, han estat integrades i hem sigut capaços de teixir aquest consens, per tant, això és el que poso en valor, i la resta, com en totes i cadascuna de les mocions, amb independència de la que li correspongui defensar a cadascú, doncs, sabem que també hi ha el joc parlamentari que ha de permetre també, amb tota la capacitat de comprensió, entendre les posicions que cadascú defensa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta: votació separada dels punts 8 i 9.

La vicepresidenta primera

Sí. Hi havia altres peticions de votació separada? *(Pausa.)* Les mateixes totes, eh? Molt bé.

Doncs, cridem a votació.

(Joan Mena Arca demana per parlar.) Senyor Mena.

Joan Mena Arca

Sí, per al·lusions, presidenta.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Joan Mena Arca

Miri, senyora Calvet, jo no sé qui estava fent campanya electoral, perquè vostè va presentar aquesta moció a les portes de les eleccions municipals. Per tant, no acusi, no vegi vostè allò que en diuen «la paja en el ojo ajeno y no la viga en el propio», perquè potser vostè confon estar en campanya amb tenir conviccions i tenir posicionament polític, que és el que tenim el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida. I vostè ho sap perquè el mateix dia de la votació de la composició i la designació de la Comissió del Dret d'Accés, la meua companya Dolors Camats va demanar la suspensió d'aquest punt per poder parlar amb profunditat d'aquest tema, i

jo li torno a dir: cada vegada que parlem de la Llei de la transparència, nosaltres direm, senyora Calvet, que aquest Parlament ha estat el primer a incomplir la Llei de la transparència perquè no compleix l'article 40.3, estiguem en campanya o no hi estiguem, perquè això, senyora Calvet, és tenir conviccions polítiques.

(Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet...

Gemma Calvet i Barot

Miri, senyor Mena...

La presidenta

Suposo que per al·lusions, no?

Gemma Calvet i Barot

Sí, per al·lusions. Jo no dubto, en absolut, que tenen conviccions polítiques, i algunes –no totes, algunes–, sap que les compartim. Ara, tampoc posin en qüestió que hi havien sistemes per impugnar l'ordre del dia i haver aturat la designació que no van fer servir; van aprofitar el plenari quan ja no hi havia capacitat de canviar les coses. I és més, vam demanar votació separada i tampoc van fer servir aquest criteri en base als seus propis arguments.

Per tant, jo crec que més no hi donem voltes, recolzem la Comissió del Dret d'Accés i tirem endavant amb la llei.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

I començarem per la petició de les votacions separades, que són els punts 8 i 9. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, iniciem la votació amb els punts 8 i 9.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 104 vots a favor, 9 en contra i 15 abstencions.

Votarem ara la resta de la moció.

Comença la votació –comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les persones en situació de dependència o amb discapacitat i les entitats que hi treballen (tram. 302-00289/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt vintè, amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les persones en situació de dependèn-

cia o amb discapacitat i les entitats que hi treballen, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

(Pausa.)

Senyora Granados, quan vulgui.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, per presentar la moció sobre la situació de les persones amb dependència i discapacitat i les entitats que les atenen.

Vull donar les gràcies i saludar el president del Cocar-mi i persones d'altres entitats de persones amb discapacitat que estan presents i que estan seguint el debat, i presentar-vos la moció.

Es tracta, després del debat que vam tenir abans de la campanya de les eleccions municipals, d'una moció considerem que constructiva, que no suposa més despesa, però que ve a ser el clam de les entitats socials perquè hi hagi més rigor en la gestió pressupostària, i també del Grup Parlamentari Socialista, que demanem també més rigor, més voluntat en la gestió de la tresoreria.

Hi ha dificultats a la tresoreria de la Generalitat? Sí, és un fet, i això tots ho podem compartir. També podem compartir que, des del Govern de l'Estat, el Partit Popular està recentralitzant, està retallant i està ofegant les finances catalanes. Això també és un fet. Però no s'acaba aquí. Tenim un model de finançament que cal renovar i que aquest Govern, en els cinc anys que porten, no s'hi han posat, a fer aquesta renovació, no han volgut obrir la negociació. El president Mas serà el primer president que no haurà millorat el finançament del nostre país.

Només un de cinc pressupostos s'han presentat en temps; en forma, cap. L'últim, més de 2.200 milions, constaven en aquest pressupost, però d'aquí a Madrid van desaparèixer. I després, consellera, vostè en la seva intervenció va dir que el Govern tenia un compromís inequívoc amb la inversió social. I jo li haig de dir que som la comunitat autònoma que més ha retallat, en proporció, en protecció social. I això és el que diuen les dades. Per tant, podem parlar de percentatges, però la realitat és que les persones més febles del nostre país tenen menys disponibilitat de recursos públics, i així ho podem comparar amb Madrid, amb València, amb Balears, que també són comunitats autònomes que tenen dèficits fiscals importants. Per tant, la pregunta és: no hi ha cap responsabilitat política?

Parlàvem de la situació de les entitats de persones amb discapacitat i parlàvem de la seva situació d'ofec, de convocatòries que surten tard i que es resolen encara més tard, de no-reconeixement del deute i d'impagaments, que semblaven puntuals, però que estan sent recurrents, i, per tant, entitats i famílies que viuen en una incertesa. I per això va arribar aquest clam i per això vam fer una convocatòria, una reunió, tots els grups, i per això el Grup Parlamentari Socialista, doncs, va presentar aquesta moció.

Què presentàvem? Dos blocs. Per una banda, millorem la gestió dels pagaments. No és posar més diners, és fer un pla de pagaments, que les entitats puguin organitzar-se, que puguin planificar-se, que puguin preveure quan tindran els recursos que són seus, perquè hi ha hagut una resolució d'una subvenció que els ho deia. Que hi hagués un reconeixement del deute, perquè això les ajuda a anar a buscar finançament; el que no li dona la Generalitat el van a buscar al sector privat. Si més no, necessiten aquest reconeixement del deute.

Demanàvem també l'ampliació de la línia de l'Institut Català de Finances que el conseller Puig està dotant amb recursos, i que demanàvem que el Departament de Benestar Social i Família també incorporés recursos en aquesta línia de finançament de l'Institut Català de Finances perquè les entitats hi poguessin anar, perquè, en aquests moments, amb la convocatòria hi poden anar, però no hi poden anar perquè vostè no està posant els recursos. I després demanàvem també que agilitzéssim convocatòries i la resolució d'aquestes.

Per una altra banda, també, presentàvem la gestió de l'atenció a les persones amb la dependència i dièim: «Necessitem que les persones sàpiguin quin és el copagament que tindran quan se'ls assigna un recurs», perquè, en aquests moments, amb l'augment del copagament que s'ha produït, consellera, hi ha algunes places públiques que amb el copagament surten més cares que les privades, i la gent té dret a decidir què és el que fa.

Demanàvem també escurçar terminis i conèixer quina és la llista d'espera, i, després, desenvolupar les prestacions de la cartera de serveis.

Entenem que és una moció en constructiu, que és una moció..., que agraïm les esmenes que s'han presentat, que hem pogut debatre al voltant d'elles i, en el segon torn, explicaré com ha quedat la negociació amb els diferents grups.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, representants de Cocarmi, com bé comentava la diputada, la moció té dues parts, i, per tant, intentarem cenyir-nos a aquestes dues parts que té: una primera sobre la gestió dels pagaments a les entitats i una segona referent al sistema de promoció de l'autonomia personal i atenció de la dependència. És un tema que hem tractat, si m'ho permeten, de forma recurrent en aquests darrers mesos en la cambra parlamentària; el nostre grup parlamentari, precisament, va entrar fa un any i escaig, doncs, una moció específica sobre tema d'entitats, per tal de donar suport a les entitats, en la qual proposàvem di-

ferents mecanismes, diferents instruments per tal d'intentar en la mesura que fos possible agilitzar subvencions, millorar tot el que és la gestió.

I, en aquest sentit –i em sembla que val la pena també que expliquem bones notícies quan es produeixen–, l'altre dia m'enviava precisament un correu electrònic una responsable d'una entitat i em deia: «Escolta'm, allò que en el seu moment es va acordar en aquesta cambra parlamentària –la unificació de formularis, la simplificació de documentació administrativa, la unificació de criteris de sol·licitud de pressupostos, la informació disponible per diversos mitjans i la tramitació per internet– ha fet que qui treballem en aquest àmbit» –i ho dic a la consellera, perquè les bones notícies també s'han de compartir– «percebem un avenç molt significatiu amb relació a les entitats amb el finançament públic.»

Per tant, el primer reconeixement ha de ser que hem fet una feina, hi ha una trajectòria en allò que fa referència a la millora en la gestió dels recursos que transferim a les entitats, i, per tant, en aquest sentit, doncs, hem de valorar positivament la feina que s'hagi pogut fer en aquesta matèria.

Una altra cosa diferent és el tema que ens posa, ens situa al damunt de la taula el Grup Socialista en allò que fa referència a la tresoreria. I em sembla que és pertinent que reflexionem sobre això precisament en una setmana en la qual hem tingut una informació que és prou important, i és que resulta que sabem que el Govern del Partit Popular ha deixat en l'aire un recurs que tenia previst el Govern de la Generalitat, com era l'impost de dipòsits bancaris, que representava ni més ni menys que 600 milions d'euros. Que precisament la setmana en què es produeix aquesta notícia, que no deixa de donar encara més rellevància a allò que significa la dependència econòmica que el Govern de la Generalitat..., de la qual em sembla que la dada més rellevant és que el 90 per cent dels ingressos de la Generalitat depenen d'una altra administració, l'Administració de l'Estat..., que, precisament, ho repeteixo, tinguem aquesta notícia quan es debat una moció que fa referència a aquesta temàtica, em sembla que val la pena posar-ho al damunt de la taula, perquè, si no, és fer-nos trampes al solitari. Si estiguéssim parlant d'una administració que tingués el 90 o el 100 per cent d'ingressos propis, com pot succeir en el cas dels ajuntaments, segurament que els punts que es posen al damunt de la taula en allò que fa referència al calendari de pagaments, a ampliar la línia de finançament, a obrir un procés de negociació amb les entitats financeres per facilitar l'accés a noves línies de crèdit, segurament, ho repeteixo, que situaríem l'escenari i les possibilitats en una altra dimensió. Aquesta no és la realitat que tenim com a país. I, per tant, em sembla que de l'explicació dels arguments que em comentaven es porta la necessitat, lògicament, de plantejar les propostes en un altre terreny.

El nostre grup ha presentat algunes esmenes en aquest àmbit, com, per exemple, en allò que fa referència a la certificació, perquè entenem que en aquest àmbit sí que hi ha possibilitats de treball i sí que hi ha possibilitats de millora, en definitiva, per facilitar que les

entitats tinguin un instrument que sigui útil de cares a concertar operacions de tresoreria amb les entitats financeres.

Una segona part de la moció fa referència al sistema de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència. I, en aquest sentit, també el nostre grup parlamentari, en aquest cas fa tres mesos, va presentar una moció en la qual intentaven desenvolupar allò que significava, d'una banda, la recuperació de les prestacions econòmiques vinculades; de l'altra, també aprofundir en la millora del sistema de copagament, i, per tant, en tot un seguit de mesures acordades amb el Grup de Convergència i Unió, i que, a més a més, van rebre el suport també d'altres forces parlamentàries, que, ho repeteixo, intentaven incidir en una reactivació d'un sistema que, al marge d'aquesta reactivació, és evident que requereix també una redefinició a fons. Perquè ens trobem igualment, com en el tema anterior, amb el mateix problema, i és que una finançament que hauria de ser a parts iguals amb una altra administració, en aquests moments, l'està suportant de forma immensament majoritària el Govern de la Generalitat.

En tot cas, en aquesta segona part sí que hem estat capaçs d'arribar a diferents transaccions, com ara millorar allò que fa referència a la informació que reben les persones usuàries per poder escollir el servei que més s'adapti a les seves necessitats, com ara intentar escurçar els terminis a nivell del temps d'espera, i desenvolupar els serveis que fan referència a la cartera de serveis.

En aquest sentit, ens felicitem d'aquests acords. I, ho repeteixo, tot allò que sigui possible per donar facilitats a les entitats, dintre de les possibilitats que pot tenir un govern del qual només el 10 per cent depèn de les seves possibilitats, evidentment, estarà en les mans i en les possibilitats també d'aquest grup parlamentari i rebrà el nostre suport.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, persones del Cocarmi que avui ens acompanyeu, mireu, en els darrers anys els governs espanyol i català han aplicat la retallada sobre el sistema d'autonomia personal, com també a les persones amb discapacitat; no en farem el relat, eh?, ha sigut un atac frontal, no?

I, en aquest mateix sentit, el pagament a entitats i persones, doncs, que ha succeït amb un deute de 80 milions, i es poden repetir en el futur, perquè el conseller Homs es desperta cada dia amb un enrenou de la tresoreria, ens deixa en aquesta situació que la senyora

Granados deia «d'ofec» i que dificulta molt no només fer front a pagaments de nòmines i desenvolupament de l'activitat, és que va directe a l'atac dels drets, que al final, doncs, les entitats..., són les entitats que fan aquesta funció.

Però, clar, tenim un estatut de Catalunya que diu, en els articles 15, 21.7, 40 i 45, que fixa els drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya a gaudir d'una vida digna, de tenir drets i exercir-los sobre les necessitats educatives especials, a rebre el suport necessari per accedir a un nivell educatiu, que té com a principi rector de l'actuació dels poders públics la promoció i la integració social, econòmica i laboral de les persones amb discapacitat. I fruit d'això són les lleis que hem fet. Però ai las!, que es diria en català normatiu. També hi ha una constitució, que és la que ho garantia per sobre d'això.

I l'única esmena que he fet i que no ha estat acceptada, perquè la resta la comparteixo, menys el punt 10, que parla de copagament, i l'explicaré, és que, si us plau..., l'únic que demanàvem és que es facin les gestions oportunes per dir al Govern de l'Estat que derogui l'article 135 de la Constitució, perquè és el que ens porta a estar on estem aquí —és el que ens porta a estar on estem aquí. També, senyora Granados, el fet de no prioritzar. També, aquest també. Però totes les comunitats, com el nostre país, no poden fer front a pagaments d'educació, serveis socials i salut perquè han de pagar al banc. I a mi em resulta especialment dur i flagrant avui que això no surti, avui que hem sabut la condonació del deute per part de Bankia als dos grans partits de l'Estat. Això és molt lamentable. Llavors, a què juguem? Per això és tan important. Ho vam presentar altres cops. Però ens sembla substancialment important que sigui avui. Convergència i Unió és semicòmplice d'aquest canvi constitucional votant la Llei d'estabilitat, que és la que acaba aplicant el sistema amb què ens regim, que és el dèficit. I no em miri així, perquè és així.

Llavors, si volem combatre el mantra, senyora Granados, que no tenim diners, que si això, que si això altre, que també és mentida, eh?..., però la pota principal és aquesta. No ens podem refiar, nosaltres, tampoc, d'un futur incert, enlaire, que diu que quan tinguem la independència lligarem els gossos amb llonganisses i llavors ho podrem fer tot. Perquè es diuen mentides, senyor Bosch. La Llei d'autonomia personal diu que l'Estat en podrà pagar la meitat. Ha dit sempre això. Nosaltres sempre hem demanat que ho digui, però ha dit sempre això. No ens mentim més. Llavors, posem els diners on els volem posar o no els posem on els volem posar? I crec que aquest cas és flagrant de voler-los posar on es volen posar.

Vull parlar del punt 10, que és el del copagament. Cocarmi, que ja li he posat un adjectiu qualificatiu potent, no?, que és, diguem-ne, recaptatori, no? Nosaltres anem una mica més enllà. Nosaltres no hi estem d'acord. Vam ser els primers en aquesta cambra a denunciar-ho, a denunciar-ho perquè el copagament actual és classista. Perquè té un topall: qui té més de 1.500 euros el patrimoni no l'afecta. Per tant, la gent que té diners. En canvi, els de baix, que no arriben a

1.500, han de posar-hi la casa. Fantàstic. És indecent, aquest copagament. I els ho diu una persona d'esquerra que creu en la redistribució. Però aquest és indecent. Per tant, compartim una part del punt 10 tal com ha quedat..., en què s'ha de retirar l'ordre, perquè ho hem dit sempre. Però nosaltres anem més enllà i portarem aquest debat a aquesta cambra. No volem copagament a la Llei de dependència, encara que posi que és possible. Els ho faig amb un exemple pràctic: per què, si em ve un atac d'apendicitis aquí, ara mateix, i em porten a l'hospital, ningú em demanarà si tinc casa, si tinc pis i quin patrimoni tinc? Perquè és un dret que se sustenta amb els impostos. Doncs el que volem nosaltres és aquesta mateixa situació: que la Llei d'autonomia personal i dependència se sustenti amb els impostos. Per què no recaptem i redistribuïm la riquesa? Per què qui té més no paga més, i així podem pagar de manera reequilibrada les prestacions i els serveis de la Llei de dependència? És possible i es pot fer. És també qüestió de voluntat.

Vull parlar una mica més de com es porta la qüestió del copagament. Pots inscriure uns béns, però ningú sap si tens diners amb una Sicav o si tens un... Pots dir que ets molt pobre, però pots tenir un Picasso a casa. Tot això no ho pot controlar una treballadora o un treballador social, ni la mateixa Administració. Ja és la manera de fer-ho..., i la burocràcia que genera la podríem destinar realment a prestacions.

Per tant, ho torno a dir, senyora Granados: ho votarem tot a favor, les parts del document..., la que intenta solucionar sense despeses...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Laura Massana Mas

...la qüestió de les entitats –acabo, presidenta–, i ens abstindrem en el punt 10... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, representants d'organitzacions del sector social, senyors i senyores diputats, ja hi tornem a ser. La senyora Granados, en la seva interpel·lació, feia un escandall, diguem-ne, de les mancances de l'obra de govern en matèria de discapacitat i de dependència, i demanava a la consellera que fes alguna cosa, com si no hagués fet re en aquesta matèria durant tota la legislatura, per acabar fent una moció on no hi ha propostes noves, pioneres o efectives realment, tal com ella reclamava al Govern.

Ens deia que, fent un repàs de l'obra de govern, no hi havia trobat res de nou, que tot el que es fa ja es feia fa cinc anys. Vaja, li va faltar per dir que tot és gràcies a vostès. Però, a més a més, també li va faltar per dir, es va deixar, que gràcies a vostès –al PSC, al PSOE, al PP i segurament a aquells que ara es qüestionen certes coses de la Llei de dependència..., doncs, escolti'm, vostès, que van ser els grans promotors d'aquesta llei, mal finançada, mal dimensionada, sempre vulnerada i que introdueix el copagament, segurament són els responsables que ens trobem actualment com ens trobem en el marc de la dependència. I, senyora Massana, s'ho haguessin pogut pensar abans, que no volien el copagament a dintre de la Llei de dependència. Perquè vostès la van votar. I, per tant, ara, aquells que tant se'n dolen potser en van ser els precursors, no?

I es va deixar també de dir que és la Generalitat, perquè moltes vegades s'obvien les coses que passen, que és l'actual Govern, el que, fent un gran esforç, segueix atenent les persones amb dependència que aquella llei que vostès van aprovar i van promocionar no ho recollia així, però que el Govern, evidentment, és responsable i ho fa.

I retreia a la consellera que no havia vist, vaja, cap gest vers la nova Llei –catalana– de promoció de l'autonomia personal. Però, un cop més, vostè va alludir al fet que, com tots els que estem a la Comissió de Benestar sabem, hi ha un grup de treball que compareix, que ens explica els treballs d'aquest grup de treball sobre la nova llei, i que a més a més vostè n'ha tornat a demanar la compareixença perquè ens expliquin realment què fan. Per tant, hi deuen treballar.

I, per acabar, s'erigia com a vocal del sector denunciant que no hi ha diàleg i que les entitats han de trucar a la consellera per queixar-se. S'equivoca un cop més, senyora Granados: a banda de trucar-li, segurament s'hi reuneixen. S'hi reuneixen periòdicament, amb la consellera. Per tant, el diàleg és constant, és fluid, és reconegut pel mateix sector. Ens ho deien també en aquella reunió que vàrem tenir. Però no només amb la consellera, només faltaria. El mateix president de la Generalitat s'hi reuneix, s'hi va reunir en el passat Ple, i ahir mateix, en aquest Ple, es va tornar a reunir amb part d'aquest sector, destacats membres d'aquest sector. Perquè només faltaria. Evidentment, que s'hi reuneix, com d'altres membres de l'executiu i d'altres membres d'aquest Govern.

I, miri, després de proclamar la inacció del Govern, de negar que hi ha diàleg amb el sector, reconeixia que el Govern segueix, per exemple, concertant places, que garanteix la viabilitat i la sostenibilitat del servei i que el sector n'està content. Amb què quedem, senyora Granados? Hi ha diàleg? No hi ha diàleg? S'actua? No s'actua? Doncs, potser que s'clareixi.

I ja anem a la moció presentada. Vostè ens presenta dos blocs diferenciats: sobre pagaments a les entitats i un altre, diguem-ne, sobre dependència.

En el primer bloc, sobretot, recull la necessitat d'un calendari de pagaments. I vostè sap, senyora Granados, que és impossible fer un calendari de pagaments quan la data de transferència dels recursos dels cata-

lans, però que evidentment ha de portar a terme l'Estat, és una incògnita, diguem-ho així, basada en l'arbitrarietat. Però és que, a més a més, diguem que la condicionalitat del FLA..., i el sistema de finançament, aquell estratosfèric que vostès van aconseguir..., diu que el president Mas no ha fet què? Li recordo el 20 de setembre del 2012 on va anar, el president Mas, i què va presentar? El pacte fiscal. Altres no ho havien fet. Per tant, escolti'm, fer un calendari real, perquè suposo que el volen real, en aquests moments és impossible, amb les condicions que els dic. I nosaltres, per això, el que els hem proposat és seguir prioritant els pagaments a les entitats, a les organitzacions, que presten serveis.

Pel que fa a les línies de finançament de l'ICF, vostè sap que l'ICF, des del seu començament, segueix intensificant aquesta línia, i, a més a més, posteriorment, també amb línies específiques. I això és el que nosaltres també li hem proposat.

Pel que fa a donar suport i recolzament a les entitats, només faltaria. Nosaltres no només hi parlem i en parlem. Nosaltres, via el Govern i d'altres, hi parlem, hi negociem, i seguirem negociant amb les entitats bancàries perquè es facilitin línies de crèdit que puguin, evidentment, solucionar el moment.

I sobre la dependència. Informar les persones usuàries sobre el copagament. No estariem aquí ara mateix amb la moció i la interpellació si no haguéssim informat les persones, evidentment, que hi tenen dret, i, evidentment, sobre el copagament. Per tant, prova que realment s'actua.

I pel que fa al desenvolupament normatiu dels serveis previstos d'atenció a la dependència i a l'autonomia personal, saben que s'hi treballa, saben que hi seguirem treballant. Però això sí: posant sobretot un accent en la prevenció de la dependència i en la promoció de l'autonomia personal, tal com recullen les nostres esmenes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta; gracias también a los representantes de las entidades sociales que están aquí hoy con nosotros. «Tornem-hi», decía la representante de Convergència i Unió. Pues, efectivamente, sí. Es que esto de los impagos parece la historia de nunca acabar, la historia interminable. Pero no porque otros grupos la traigamos aquí, sino porque el Govern de la Generalitat está impagando –está impagando– y lleva impagando, sinceramente, años –años. Por lo menos, desde que yo estoy aquí, toda la legislatura, lleva haciéndolo. Yo, sinceramente, es que me pregunto: ¿hasta cuándo? ¿Hasta cuándo el Departament de Benestar seguirá agotando no ya nuestra paciencia, que es

lo de menos, sino la paciencia de las entidades que atienden a personas con dependencia o con discapacidad? ¿Hasta cuándo? De verdad. Yo lo pregunto porque luego la representante de Convergència i Unió dice que «tornem-hi», ¿eh?, que ya estamos otra vez. Pues claro que sí, y estaremos todas las que haga falta, eso espero, hasta que lo consigamos –hasta que lo consigamos.

Y es que es por esta situación por la que los representantes de las entidades, algunas de las cuales nos acompañan aquí hoy, se reunieron con los grupos parlamentarios para pedirnos, y yo diría que hasta para implorar-nos, que hiciéramos algo. Porque la situación en la que se encuentran es ciertamente delicada. Es muy grave –es muy grave. Yo creo que, precisamente por eso, aquí, en esta moción, cabe poco partidismo –cabe poco partidismo–, y yo me alegro de que sea el PSC..., y felicito al PSC por haber presentado esta moción, a la cual nos adheriremos completamente, votaremos a favor de todos los puntos presentados por el PSC, y también agradezco, como así me ha comunicado la portavoz del Grupo Socialista, la aceptación con transacciones de nuestra enmienda. Y por eso votaremos a favor.

Yo creo que debería haber, sin duda, un consenso amplio respecto de lo que propone esta moción, que son medidas yo creo que bastante razonables. Pero las enmiendas que ha presentado el Grupo de Convergència i Unió, pues, ya anticipan muy poco compromiso, por no decir ningún compromiso, respecto de medidas que creemos que son muy razonables, que son necesarias y que además yo creo que no cuestan dinero, sinceramente. Creo que no cuestan dinero, y si cuestan se lo están costando a las entidades, que están pagando los intereses de la financiación a la que tienen que acudir porque la Generalitat no paga. Son medidas, las que se piden en esta moción, que son razonables y necesarias.

Calendario, calendario de pagos, para que las entidades puedan tener un mínimo conocimiento de cuándo van a poder cobrar el dinero que es suyo, el dinero que se les debe.

Y una certificación de la deuda. ¿Por qué? Porque estas entidades tienen que ir a los bancos, y los bancos no se fían de la Generalitat, porque la Generalitat lleva impagando muchos años. Lo único que se está pidiendo a la Generalitat es que emita un certificado de deuda que sirva a estas entidades para acudir a pedir financiación, financiación bancaria.

Y además también se pide que la Generalitat haga frente a los costes que estas entidades están pagando. Es un dinero que debería pagar la Generalitat y lo están pagando las entidades. Y eso la Generalitat no lo quiere hacer, y además dice que se niega a hacer un calendario de pagos. Bueno, en fin...

Lo que es curioso, lo que a este grupo le parece curioso, es que pongan la típica enmienda de que no hay disponibilidad de tesorería, ¿eh?, que sirve para vaciar cualquier contenido de compromiso en relación con cualquier medida, que se nieguen a hacer un calendario de pagos y que, sin embargo, esta disponibilidad

de tesorería sí que exista para pagar 7 millones y pico de subvenciones a medios de comunicación que sí tienen beneficios, medios de comunicación privados que tienen beneficios. Para esos no hay falta de disponibilidades de tesorería. Esto pone de manifiesto, sinceramente, cuáles son las prioridades de este Gobierno y pone de manifiesto, sinceramente, en este sentido, la poca vergüenza que a mi grupo parlamentario le parece que tiene este Gobierno en esta materia.

Respecto de las enmiendas de Ciudadanos, agradezco a la portavoz del Grupo Socialista la transacción a la que hemos llegado, que se trata de revisar consensuadamente los nuevos criterios de copago que se han establecido y que han aumentado las facturas de las personas con discapacidad, y que en todo caso comparezca la *consellera* con un informe que explique lo que justifica estos nuevos criterios que hacen que esa factura haya aumentado de tal manera que hace muy difícil a muchas familias poder pagar este dinero necesario para su bienestar.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres votarem a favor de la seva moció. No la felicitem, com ha fet el diputat de Ciutadans. Jo no sé si això forma part d'una nova etapa de Ciutadans amb el Partit Socialista, no ho sé, felicitar-la; és la seva obligació com a diputada. Nosaltres sí que creiem que és una moció oportuna, perquè posa de manifest una de les preocupacions més importants de les entitats, que també saludo des d'aquí.

I és oportuna perquè és cert que fa molt temps que la principal tensió de tresoreria que es viu no és a la Generalitat de Catalunya, perquè jo encara no sé que cap conseller hagi tingut problemes per cobrar a fi de mes. El principal problema de tresoreria que es viu a Catalunya el viuen les entitats socials, que no només no cobren, sinó que viuen cada més pensant si cobraran o no. És a dir, la tensió és doble: és una tensió política i una tensió econòmica. I això s'ha d'acabar.

I un, que puja aquí, sempre escolta la mateixa cantarella. N'hi han dues. No «cantarella», perquè no vull dir-ne «cantarella», però dos relats, no?, com vostè deia. Hi han dos relats. Un: el problema sempre és de Madrid; és a dir, quan el Govern no sap què fer, xiula Espanya, és a dir, xiula Madrid. I el segon és de les polítiques, diguem-ne, doncs, d'estabilitat pressupostària.

L'estabilitat pressupostària, per nosaltres, és un valor en si mateixa: és necessària. Ara, el més important és prioritzar, com li deia abans al diputat de Ciutadans; el que s'ha de fer és prioritzar. Quan tu no tens recursos –i les entitats ho saben, perquè també han hagut de

prioritzar i han hagut d'aplicar estabilitat pressupostària a les seves entitats–, què fas? Prioritzes. I el que no pot ser, com li comentava ahir en una interpellació a la senyora consellera, és que la mateixa setmana que es retiraven 50 milions per a les entitats, setembre i novembre –no sé si se'n recorden, 50 milions per a les entitats–, veiem als pressupostos que s'augmentava el pressupost per a TV3 40 milions. Això què són: problemes de tresoreria?, o és un problema de priorització? És un problema de priorització.

I, com li comentaven, quan es diu a les entitats que potser no cobraran a fi de mes, resulta que veiem una partida pressupostària de 100 milions per a mitjans de comunicació; aquesta és la prioritat d'aquest Govern? O veiem una campanya institucional d'1,3 milions. I sempre ens diuen el mateix: «No, escolti, diputat, això és la xocolata del lloro.» Perdoni, quan s'està en crisi econòmica, cada euro és un luxe, i, per tant, el que no es pot fer és destinar els euros a coses que no serveixen absolutament per a re, sinó per fer la campanya a Convergència i Unió. És a dir, no hi ha crisi per a les campanyes institucionals, no hi ha crisi per a les campanyes electorals; això sí, les entitats socials s'han d'estrenyar el cinturó.

I això és el que passa quan veiem el que ha fet el Govern. Algú deia: «És que vostès sempre critiquen que el Govern no ha fet re, absolutament, aquesta legislatura.» És que aquesta legislatura ha estat una oportunitat perduda per a les polítiques socials, una oportunitat perduda. Vostès no han gestionat absolutament re. I, si no, contesti'm. Fixi's, quan ens va venir la consellera al principi de la legislatura, què ens deia? «Farem una llei de protecció social.» El conseller anterior ens va prometre una llei de dependència. (*Veus de fons.*) Sí, una llei de dependència catalana. Home, fa quatre anys! I tant, senyora Figueras, fa quatre anys que ho escoltem: «una llei de dependència catalana pròpia». Ens van parlar que hi hauria una llei de famílies nova. Absolutament re. Una oportunitat perduda per a les polítiques socials.

I era un bon moment, era un bon moment per reunir-se amb les entitats, per parlar tots junts i veure cap a on anirien les polítiques socials. Perquè en èpoques de crisi ens hem de reinventar, i és una oportunitat per a la Generalitat de reinventar-se. Això sí, hem fet moltes cimeres. Però una cimera amb les entitats socials, hem estat incapaços de fer-la. (*Veus de fons.*) L'únic –únic. Més enllà de la cimera anual amb la Taula del Tercer Sector..., cimera social amb les entitats, que va haver d'anul·lar el president Mas. I, si no, escolti, va ser el 2013, senyora consellera, vostè se'n recorda perfectament. Ho van anul·lar. Per tant, una oportunitat perduda per a les polítiques socials.

I el que hem de fer és prioritzar. Hem de prioritzar aquestes disset mil persones..., o aquestes deu mil persones –perdoni– que es troben en una situació d'espera per entrar en una residència; hem d'assegurar el pagament a les entitats socials; hem d'assegurar el pagament a les residències.

I, per tant, nosaltres hi donarem suport. Però, fixi's, veiem que sortirà una moció on, de compromisos con-

crets, no n'hi haurà cap. Un només, em diu la senyora Granados. Un, fixi's. Una altra oportunitat perduda. Una cosa tan bàsica com el calendari de pagaments per donar tranquil·litat al sector? Impossible. (*Veus de fons.*) El Govern de l'Estat paga mensualment.

Miri, jo me'n recordo, senyora..., i no li ho podré dir tot, però me'n recordo de quan vostès deien que no podien pagar les farmàcies. I van mentir al poble de Catalunya per pagar a les universitats. I després nosaltres vam demostrar amb els *mails* que van enviar al departament que això era mentida. És a dir, el Govern de l'Estat paga puntualment, encara que vostès el que fan és prioritzar una altra cosa. No ens passin la factura de la independència a les entitats socials.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, senyora presidenta. Consellera... Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerrres. Dir que votarem a favor de la moció presentada pel Grup Parlamentari Socialista sobre persones en situació de dependència i discapacitat i relativa a les entitats que hi treballen cada dia i cada nit. La veritat és que és un debat també, com s'ha dit, que s'ha parlat moltíssimes vegades, està àmpliament debatut i discutit i, finalment, irresolt, encara està irresolt.

Donarem suport a tot allò que demana la moció, que podríem dir, en llenguatge col·loquial, que és intentar organitzar la «patimenta» o intentar organitzar el sofriment, diguem-ne, poder endreçar-ho, respecte a les tensions que viuen les entitats del tercer sector i el deute acumulat, sobretot també si tenim en perspectiva algunes de les dades socials d'aquest any, que deixen que, de les malalties mentals, se n'han diagnosticat 80.000 més durant l'any 2013, fruit del que provoca també la crisi en la vida quotidiana dels col·lectius més vulnerables i de les famílies més castigades.

La manca de pagament de la Generalitat, i també, òbviamment, de les dependències amb l'Estat –perquè alguns fan molta trampa–, dificulta, esquerra i tensa l'activitat de les entitats socials dedicades, i posa en risc i en dubte la viabilitat d'algunes d'elles.

Donem suport que es calendaritzi el pagament del deute; que es reconegui, òbviamment; que es facilitin línies de crèdit via ICF per garantir la liquiditat i la viabilitat; a reformular el model de subvencions en tots els seu trams –de resolució, de pagament, de revisió–, i a evitar el desmantellament *de facto* –que això és una ucronia, avui, perquè ja està desmantellada– de la Llei de dependència.

No és l'únic problema, tant de bo fos l'únic problema, perquè també, per fer la situació més complicada, cal afegir-hi l'increment dels tipus d'IVA, la reducció, òb-

viament, de despesa, el desplomament d'un 20 per cent del pressupost de la Generalitat, la restricció creditícia o la inexistència de línies de suport cap a un sector que és sabut que atén més d'1 milió de catalans i catalanes en la cobertura de les seves necessitats més bàsiques, que aplega 6.800 entitats, que representa –o representava– el 3 per cent del PIB, on treballen 100.000 persones i on hi ha més de 300.000 voluntaris.

I la qüestió no és la falta de recursos: és la seva fatal redistribució, perquè al pressupost que s'ha aprovat aquest any en aquesta cambra hi ha el rescat d'una autopista per 280 milions d'euros, el tram Vic-Ripoll. És una autèntica vergonya que rescatem autopistes dels de sempre –Comsa, Copcisa i companyia– i que els 50 milions d'euros encara no arribin. El contracte és del tripartit, eh? Nosaltres fem justícia i som rigorosos. Aquell contracte es va firmar el 2009. Contractes blindats, que blinden constructores i financeres. És una autèntica vergonya. I ja saben que l'eloqüència comparativa és absolutament llarguíssima: 15.000 milions d'euros que ens ha costat el forat que deixen les caixes catalanes, que hem pagat entre totes i tots. Podria seguir, eh?, amb l'eloqüència comparativa. N'hi ha tantes i tantes, de les quals 100 milions a fons perdut que donem al Mobile World Congress, quan la indústria del mòbil guanya milions i milions de beneficis cada any; i els donem a fons perdut, 100 milions d'euros, Estat, Generalitat i Ajuntament de Barcelona. O sigui que..., allò que es diu de «menos lobos, Caperucita»; quan el Govern del PP acaba de reconèixer que el 70 per cent del rescat bancari no el recuperarem. I han salvat bancs, i són el partit dels bancs i el partit del rescat dels bancs.

Per tant, un aspecte... També hi han altres aspectes rellevants, sobre com hauria de ser el tercer sector en el futur: no una crossa de l'Administració, sinó una institució política comuna, una nova institució democràtica que hauria de ser aquella Catalunya mancomunada a què nosaltres aspirem, cooperativa, basada en la reciprocitat entre iguals i en el suport mutu.

La moció també, malauradament, no atén la manca radical i absoluta de finançament, que és un problema estructural. La llei, com deia un expert, va néixer feble, va morir prematurament, i des d'aleshores ens enganyen dient que és viva. I la situació, per tant, és una situació que empitjora, que s'encalla i que s'enquista. La Llei de dependència és avui un miratge.

I permetin-me una reflexió sobre voluntats polítiques. Sí que hi ha un lloc a l'Estat espanyol on s'aplica al cent per cent la Llei de dependència; posin-s'hi com vulguin: és la Diputació de Guipúscoa, governada per Bildu, i, fent una reforma fiscal i negant-se a fer infraestructures «desarrollistes» paguen, els últims tres anys, totes les prestacions previstes, al cent per cent. Sí que es pot; una altra és si es vol. Però a Guipúscoa sí que han aplicat la Llei de dependència al cent per cent.

Hi ha altres incògnites per resoldre, però, en tot cas, hi votarem a favor, un cop més, però conscients que estem en un bucle que no solucionarà el problema i que el problema és també que al final alguns ens conviden

al salvatge criteri neoliberal del *Mad Max*, de la llei de la selva, del darwinisme social i aquell principi que considera que el risc de la vida de les persones més vulnerables l'han d'assumir elles mateixes; una cosa absolutament inadmissible.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per donar suport a aquesta moció, que intenta posar sobre la taula la necessitat, ara ja imperiosa, de resoldre un tema d'alta fragilitat del tercer sector, avui representat pel Cocarmi. Perquè podem fer un debat, i per descomptat el comparteixo, de per què estem en una situació de fragilitat de la tresoreria, per què vam fer la Llei de dependència sense memòria econòmica, etcètera. Però aquesta moció, senyora Eva Granados, el que planteja és, com a mínim, allò que tu deus, t'has endeutat i ho deus a les entitats que, de fet, substitueixen i fan prestació de serveis públics..., que almenys ens acompanyin a fer una pòlissa de crèdit en un pla de pagament; d'això estem parlant. Potser seria la solució una pòlissa de crèdit amb el Cocarmi, amb un pla de pagaments, perquè aquest és un element important. S'ha de trobar una solució, perquè és la teva responsabilitat.

I el segon, temps –i això em sembla que seria bo per a tots–, temps de reconeixement del pla individual, diríem, quan estàs en una llista d'espera per atenció a la dependència, i temps màxims raonables per a accés als serveis, entenent, per descomptat, els altres debats de fons que, per «premura» de temps, no tinc més temps per comentar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Per anunciar les esmenes que hem negociat i acceptat i no acceptat.

D'Esquerra Republicana, acceptem la número 2, hem transaccionat la 4. De Convergència, hem acceptat la 4 i la 5. Hem transaccionat les tres de Ciutadans. I hem intentat transaccionar la d'Iniciativa, en el sentit que la diputada ha exposat aquí, però no ha volgut el redactat que li proposava aquest grup.

Vull agrair les intervencions de tots els grups..., bé, de gairebé tots els grups, perquè, senyora Figueras i senyors de Convergència, sembla que vostès no reconeixen quin és el paper de cadascú i sembla que quan els grups de l'oposició, que fem oposició, fem la nostra feina, que és fer control i oposició al Govern, a la

senyora Figueras no li agrada. Aquesta és la situació que tenim en aquest Parlament, que quan tot el Cocarmi es reuneix amb tots els grups parlamentaris i diuen que tenen una situació d'urgència i que necessiten solucions, si això es trasllada al debat parlamentari, al Grup de Convergència i Unió no li agrada, perquè no li agrada escoltar el que està passant al nostre país, perquè vostès viuen en una Catalunya paral·lela.

Sap què passa? Que a casa nostra aquestes entitats demanen que els paguin el que els deuen, el que vostès han signat en un paper que són els seus deutes. Estem parlant d'això, senyora Figueras. I, lamentablement, Convergència i Unió i Esquerra Republicana impossibilitaran que aquest Parlament faci justícia a aquestes entitats i que tinguem un pla de pagaments que diu: «T'ho has gastat, perquè ja t'ho has gastat, has anat a buscar els diners al banc, a la banca privada...», perquè l'ICF tampoc els dona diners perquè vostès tampoc s'hi posen, i vostès no volen ni posar en un full quan pensen pagar. I aquesta és la situació. I això és el que no li agrada al Grup de Convergència i Unió, que continua posant el retrovisor quatre anys i mig més tard. Si us plau –si us plau. No hi haurà pla de pagaments. «No es pot fer res» –diuen aquí–, «no es pot fer re. Ho lamentem molt, però no es pot fer re.» Sap què passa, consellera? Que des que han vingut han pagat els endarreriments. Mira, que no es pot fer res? Des que han vingut s'han començat a agilitzar alguns pagaments. Ves que no hi hagi alguna capacitat que aflo- ra quan es reivindica.

Per tant, per mi té sentit aquesta interpel·lació, té sentit aquesta moció perquè resulta que s'activen, que es comencen a fer alguns pagaments. Potser és que no ho estem prioritzant prou, perquè és el que diuen les dades. Que estem molt malament és veritat, però resulta que som la comunitat autònoma que en proporció més ha retallat en polítiques socials. I això ho fa Convergència i Unió amb Esquerra Republicana, i podem posar els números i l'independentisme màgic que vulguin. «Ah, quan siguem independents ja ho arreglarem.» No, no..., és que ho estan espatllant molt, eh?

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

Hi ha petició de votació separada del punt 10? (*Pausa.*) Hi ha alguna votació separada més? (*Laura Massana Mas i Jordi Turull i Negre demanen per parlar.*) Senyora Massana i, després, senyor Turull.

Laura Massana Mas

Votació separada del punt 10, que ho he dit jo. Però també per al·lusions de la senyora Figueras.

La vicepresidenta primera

Té trenta segons.

Laura Massana Mas

I, per a la seva informació, nosaltres vam proposar que no estigués en pressupostos, sinó a la seguretat social, aquesta llei, el seu finançament. I cada cop... –cada cop, no n'estem gens penedits–, cada cop penso més que vostès van decidir no votar-la no perquè interferís amb les competències, sinó perquè no volen lleis que emancipen les persones.

Senyora Granados, no la hi acceptat, i no n'he volgut parlar, perquè em semblava molt incorrecte parlar d'un futur tan futur com és «ho farem quan es reformi la Constitució». No... (*Veus de fons.*) A vostès no els han acceptat ni la comissió per començar a mirar-la, aquesta Constitució. Era simplement instar el Govern a retirar l'article.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, votació separada dels punts 2, 6, 7 i 8.

(*Eva Granados Galiano demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Per al·lusions de la diputada Massana.

La presidenta

Per al·lusions?

Eva Granados Galiano

Sí.

La presidenta

Trenta segons.

Eva Granados Galiano

Sí, jo crec que Iniciativa per Catalunya està fallant el tret quan, en comptes de fer oposició a un govern que és altament insensible, es dedica a fer oposició de l'oposició, quan havien tingut una transacció que justament parla de la reforma de la Constitució quan vostè demanava la derogació d'un article de la Constitució. És una qüestió de calaix.

(*Pausa.*)

La presidenta

Iniciem la votació d'aquesta moció.

I començarem pel punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

I votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 69 en contra i 15 abstencions.

I votem la resta de la moció.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern
sobre la integració dels immigrants
als barris (tram. 302-00292/10)

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la integració dels immigrants als barris, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

(*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Esta moción es para los que no quieren hablar de inmigración. Les aseguro que les va a resultar incómoda, pero les recuerdo que en Europa se habla y mucho. Citaré algunos casos recientes. Diario *El País*: «David Cameron endurece las medidas contra la inmigración ilegal en el Reino Unido. Llega a afirmar que un país fuerte es aquel que controla la inmigración, no el que permite situaciones ilegales.» En *La Vanguardia*, Nicolas Sarkozy en su congreso del pasado sábado se dirige a los musulmanes y les dice textualmente: «No va a ser la República la que se adapte a vosotros, sino vosotros a la República.» Los líderes europeos hablan del tema y nosotros también debemos hablar de la cuestión, señor Milà.

La moción presentada contiene un primer apartado que debería ser votado favorablemente por unanimidad, porque es de sentido común y les inhabilita además para emitir juicios peyorativos o despectivos contra nuestro grupo parlamentario. Espero que al menos se la hayan leído previamente.

La política del silencio o el buenismo no resolverá el problema de integración en nuestros barrios que algunos inmigrantes generan. Probablemente ninguno

de ustedes lo reconozca en este foro, aunque en privado sepan que es verdad; si no lo saben, visiten y hablen con vecinos que padecen en sus comunidades una importante concentración de personas de etnia diferente, que mantienen costumbres incompatibles con nuestro estilo de vida occidental. La Generalitat de Catalunya no ha abordado con responsabilidad las dificultades que genera la falta de compromiso integrador de algunos ciudadanos que vienen de otros países, al contrario, han utilizado sus resortes políticos para hacer proselitismo separatista en determinados colectivos de inmigrantes mediante el arrinconamiento lingüístico y cultural de todo lo que huele a España. En lugar de promover una integración de los ciudadanos extranjeros en España, como hacen los Estados Unidos con los que conforman su país, donde todos sienten y cantan su himno como propio, aquí en España, en el Camp Nou, incluso sus nacionales no lo respetan, sino que lo pitan. Nada pedagógico, lamentable. (*Remor de veus.*)

Con esta moción no pretendo recoger flores...

La presidenta

Un moment, un moment...

Sergio Santamaría Santigosa

...no pretendo recoger flores y violas. Estoy dispuesto, fíjense, a recibir estopa, pero también estoy determinado a hablar sin complejos por honestidad. Cuando promovemos el cierre de centros de culto ilegales relacionados con el salafismo –al menos cincuenta en Cataluña según la policía–, lo pedimos por razones de seguridad. Las fuerzas de seguridad han detectado un total de 116 yihadistas que salieron de España para combatir en Siria o Iraq.

Cuando instamos a una moratoria en la construcción de macromezquitas lo hacemos por muchas razones. El origen de los fondos para su financiación es dudoso. El principio de reciprocidad, que rige el derecho internacional, también está presente y, si no, díganse a los que profesan el cristianismo en países islámicos, si por ejemplo quieren construir una iglesia; eso cuando no son directamente masacrados sin que se escuche una condena clara y nítida de esas atrocidades por sus autoridades, religiosas o no.

Cuando reclamamos la prohibición del burka lo hacemos por respeto a la dignidad de la mujer, justo esa que pisotean todos aquellos que miran para otro lado cuando se aborda la cuestión. Cuando planteamos un compromiso de integración y de aceptación de valores constitucionales no lo hacemos por capricho o por imposición, sino para salvar la convivencia entre diferentes. Cuando pedimos que todos los ciudadanos, en especial en este caso los inmigrantes, cumplan con sus obligaciones lo hacemos porque algunos solo contemplan tener acceso a derechos, por una concepción desviada del estado del bienestar. (*Remor de veus.*) Cállese, por favor. Cuando solicitamos priorizar la concesión de ayudas a los que residen legalmente en España por un determinado tiempo lo hacemos para evitar el fraude, el trato desigual, y, por tanto, esta-

blecemos y reclamamos la necesidad del arraigo, algo que por otra parte es muy común en los países de nuestro entorno.

Miren, todo, absolutamente todo tiene su lógica, aunque ustedes no la compartan, y eso está bien, esa es la pluralidad y ese es el derecho a la discrepancia. Pero miren, no es extraño, no nos extraña porque ustedes han hecho de la alianza de civilizaciones un eslogan publicitario que está absolutamente alejado de la cruda realidad.

Diputadas, diputados...

La presidenta

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula l'illustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Está muy claro que el populismo no es ni de izquierdas ni de derechas, está muy claro, señor Santamaría, y con esta moción o esto que han presentado hoy aquí, este escrito, hoy el PP se ha colocado en el populismo más demagógico. El populismo no es de derechas ni de izquierdas, es, ahora mismo y aquí, del Partido Popular.

Mire, ante un escrito como este, ¿eh? –un escrito como este–, que no es otra cosa que propaganda para Salt sin..., o con muy poco resultado o con ningún resultado, nosotros hemos presentado enmiendas por siquiera tener un debate serio –serio– sobre inmigración, dentro de las competencias de este Parlamento. Me dice usted que no acepta ni una –ni una– de las enmiendas que le hemos presentado. Eso me ha dicho usted antes.

Miren, cuando quieran ustedes tener un debate serio y no hacer populismo puro, nos llaman y podemos hablar; podemos hablar de inmigración o de cualquier otra de las competencias que tiene este Parlamento. Pero parece increíble, sinceramente, que un partido que gobierna España y aspira a seguir gobernándola –espero que dure poco esto si siguen con estos planteamientos– traiga aquí un panfleto como este, sinceramente. Porque es que no sé si realmente esto lo ha redactado usted o quién lo ha redactado. Si quieren hablar de inmigración, ya le digo, nosotros estamos abiertos. Hemos presentado enmiendas y ustedes no aceptan ni una.

¿Qué no aceptan ustedes? Voy a leer lo que ustedes no aceptan. Nosotros le proponemos una enmienda a su texto que dice: «El Parlament afirma la necesidad de que todos los ciudadanos, inmigrantes o no, y en especial los gobernantes, deben respetar los valores constitucionales.» Esto lo rechaza el Partido Popular. También dice mi enmienda: «Que se identifiquen los lugares de reunión en los que se difundan ideas que no respeten los valores constitucionales y democráticos e inciten a la violencia, y que se denuncien tales hechos ante las autoridades competentes.» Usted rechaza esta enmienda. «Velar por el cumplimiento de las leyes y

del respeto a la libertad individual dentro de los valores constitucionales por parte de todos los ciudadanos, inmigrantes o no, y en especial por parte de los gobernantes.» El Partido Popular rechaza esta enmienda. «Fomentar el aprendizaje de las lenguas oficiales y velar para que todos los ciudadanos, inmigrantes o no, cumplan sus obligaciones fiscales y de seguridad social, así como la normativa vigente en cada momento sobre residencia legal en territorio español.» El Partido Popular rechaza esta enmienda. «Colaborar con el Estado en la lucha contra la inmigración ilegal y velar por el respeto a las normas de convivencia que emanan de los valores constitucionales.» El Partido Popular rechaza esta enmienda.

Y yo le pregunto aquí, a ver si usted sabe contestarme: ¿por qué relacionan específicamente en su moción la inmigración con el cumplimiento de la ley?, ¿por qué relacionan la inmigración con el cumplimiento de la ley? ¿Acaso no son todos los ciudadanos, inmigrantes o no, los que tienen que cumplir la ley? ¿Por qué relacionan la inmigración con el pago de impuestos o cotizaciones sociales?, ¿por qué relacionan la inmigración con el pago de impuestos o cotizaciones sociales? ¿Acaso el fraude fiscal afecta exclusivamente a las personas inmigrantes? ¿Eso es lo que defiende usted en su moción? En Salt no le ha dado ningún resultado, y espero que en este Parlamento tampoco le dé ningún resultado.

Gracias.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

De l'escó estant. Miri, fa tres setmanes, i avui també en el Ple, vàrem tenir l'oportunitat de sentir la intervenció que va fer el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa. El candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa va voler aprofitar el plenari, igual que ho ha volgut fer avui (*veus de fons*)... No, dic «Terrassa» especialment perquè varen penjar les banderoles de Terrassa (*rialles*), i tots plegats vàrem tenir la confusió de saber si es presentava a Terrassa o es presentava a Salt; segurament que, pels resultats, tant es devia presentar a Terrassa com a Salt. La qüestió és que fa quinze dies, fa tres setmanes, el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa va voler aprofitar aquesta cambra parlamentària per fer un spot publicitari. Quin problema tenia, el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa? Doncs, que era menys conegut a la seva població que el senyor Coto a Guardiola de Berguedà. (*Rialles.*) Davant aquest problema, què fa el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa? Doncs, intenta –intenta– apoderar-se de vots de Plataforma per Catalunya, cosa que realment va tenir molt poca consistència, perquè

la veritat és que tenia representació del Partit Popular i el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa no ha aconseguit ni tan sols representació, no només a l'Ajuntament de Salt, sinó tampoc a l'Ajuntament de Terrassa. Perquè la veritat és que al final no vàrem saber si es presentava a l'Ajuntament de Salt o a l'Ajuntament de Terrassa.

Què va fer el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa? Doncs, com que el seu partit està associat pertot arreu amb el fantasma de la qüestió de la corrupció, va voler utilitzar la divisió, el trencament de la cohesió d'aquest país –cosa que sempre associen a la independència, a l'independentisme–, va valor utilitzar aquesta qüestió per esgarapar un grapat de vots. Però resulta que el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa no se'n va sortir; per diferents motius, no se'n va sortir. Resulta que, a més a més, el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa..., el seu representant a l'Ajuntament de Terrassa ha votat tots i cadascun dels punts que feien referència a la immigració amb l'equip de Govern de l'Ajuntament de Terrassa..., ai, «de Terrassa»: de Salt –al final no sabem si estem a Salt o a Terrassa. La qüestió és que el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa, el senyor Sergio Santamaría, al final resulta que és del mateix partit polític que va provocar en el seu moment l'entrada d'immigració il·legal més elevada que hi ha hagut a l'Estat espanyol, 800.000 persones, quan governava el senyor Aznar.

Per tant, aquesta hipocresia que utilitza el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa és una hipocresia que no funciona, que en realitat no té resultats, perquè, ho repeteixo, la representació del Partit Popular i del candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa, va ser, com diria el senyor Aznar, zero «patatero».

Davant això el que demanem és, bàsicament, que el senyor, el candidat no electe del Partit Popular utilitzi la mateixa sensatesa amb què ens il·lustrava fa pocs dies en aquesta cambra parlamentària el síndic, el Consell Assessor Jove del Síndic, que ens parlaven d'integració, d'immigració, ens parlaven de racisme... A mi m'hauria agradat que en aquells moments el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa hagués estat a la sala i hagués sentit el que deien persones de dotze, tretze, catorze anys. Segurament haurien defensat amb molta més dignitat aquesta cambra parlamentària que el que ho va fer el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa.

I com que segurament el candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa, que sí que reiteradament la Constitució..., però segurament es va quedar, quan estudiava la història constitucional, amb les *leyes fundamentales del reino* i segurament amb l'estatut reial de 1834, li vull llegir una part, que probablement desconeix però que segurament serà d'interès del candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa, que és la referència a la Declaració universal dels drets humans. Diu el seu article primer –i l'hi cito textualment al candidat no electe del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa–, diu: «Tots els éssers humans neixen lliu-

res i iguals en dignitat i en drets, són dotats de raó i de consciència i han de comportar-se fraternalment els uns amb els altres.» I diu –i l’hi cito també al candidat no electe del Partit Popular a l’Ajuntament de Terrassa– el seu article 2: «Tothom té els drets i llibertats proclamats en aquesta declaració, sense cap distinció de raça, color, sexe, llengua, religió, opinió pública o de qualsevol altra mena, origen nacional o social, fortuna, naixement o altra condició.» Que això li ho hagi de recitar al candidat no electe del Partit Popular una persona independentista, que té un cognom que es diu «Bosch», i un altre, «Cuenca», però que per davant de tot defensa el principi que aquest país volem que sigui un únic país, realment hauria d’ésser de manual. Però resulta que el candidat no electe del Partit Popular a l’Ajuntament de Terrassa això no ho sap, i probablement ho hauria de conèixer.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l’il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, comença la moció del Partit Popular i, de fet, la intervenció del senyor Santamaría en aquest faristol amb una espècie de *captatio benevolentiae* en forma de rebuig abstracte i genèric al racisme i a la xenofòbia per, tot just a continuació, redactar el conjunt de la moció en base a prejudicis i en base a una premissa absolutament xenòfoba. Algunes les ha assenyalat ja el diputat de Ciutadans que m’ha antecedit en l’ús de la paraula, i d’altres crec que tindrem ocasió de veure-les a continuació. Si els diputats del Partit Popular i les diputades del Partit Popular estiguessin fermament convençuts d’allò que s’afirma en aquest primer subapartat, de rebuig al racisme i a la xenofòbia, el que haurien de fer és votar en contra del conjunt de la seva pròpia moció. Això és el que haurien de fer avui.

Tan poc creïble és aquesta captació de benevolència que fan al principi –allò que en el llenguatge col·loquial fa molta gent, de dir: «Jo no sóc racista, però...», i a continuació ve tot el reguitzell de declaracions racistes–, tan poc creïble és que han forçat una organització com SOS Racisme a fer un duríssim comunicat sobre la seva moció i a demanar-nos que els recordéssim alguns articles de la Declaració universal dels drets humans. Jo ho faré amb l’article 18, que diu que «tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió; que aquest dret inclou la llibertat de canviar de religió o de creença i la llibertat, individualment o col·lectivament, en públic o en privat, de manifestar la seva religió o creença per mitjà de l’ensenyament, la pràctica, el culte i l’observança».

Per cert, culte que s’ha de poder practicar en llocs adequats, i vostès parlen a la seva moció –perquè l’hem llegida, i hem passat autèntica angúnia llegint-la–..., hem de dir que s’ha de fer en centres de culte ade-

quats, i vostès parlen de construcció de macromesquites. Els repto que m’assenyalin en el mapa de Catalunya un sol indret on hi hagi un projecte de construcció d’una macromesquita. No hi ha ni una mesquita, pròpiament dita, a Catalunya; hi ha oratoris. Hi ha oratoris, i s’ha de mirar, com en tot equipament, també els dedicats al culte, si compleixen o no la normativa urbanística.

Però no és admissible que vostès parteixin de la premissa que són els immigrants els que incompleixen els valors constitucionals, que són els immigrants els que incompleixen les lleis pel que fa a la tributació a la seguretat social o a la hisenda pública o que són els immigrants els únics que a través dels seus centres de culte..., per cert, també hi ha molta gent de fe musulmana que té la nacionalitat espanyola, evidentment; però que són ells els únics que atien missatges d’odi o contraris a la dignitat de la dona. Perquè, quan vostès parlen del burca i diuen que ho fan per respecte a la dignitat de la dona, jo els demano que parlin d’això amb León de la Riva; parlin d’això amb León de la Riva, per exemple.

Escoltin, vostès han fet aquí una campanya electoral absolutament indigna, mesquina –mesquina–, i si ho veuen al diccionari veuran que no és un insult: parla de la gasiveria moral que caracteritza el caràcter del mesquí. És una campanya mesquina, indigna, impròpia d’un partit que es vol democràtic. Han parlat de «netejar» Badalona, i vostè en aquest faristol va parlar que Salt era «l’abocador» de Girona. Això és una contribució a la deshumanització de l’altre que els fa indignes de l’apel·latiu de demòcrates. Així de clar.

Vostès..., i vostè, concretament, va parlar aquí que en els nostres barris, gràcies a la immigració, no quedaria ni rastre, aviat, de la nostra civilització. I ha parlat aquí, com a fidel deixeble, suposo, de Huntington i d’algú que no ha citat –perquè ha citat Sarkozy i ha citat Cameron, però no ha citat l’autèntic inspirador d’aquesta moció, que és Marine Le Pen, eh?–, ha parlat de «l’estil de vida occidental», i de «l’ètnia». Jo li he de dir: en aquest planeta hi ha una sola civilització, que és la humana! –una sola civilització, que és la humana–, i té diverses manifestacions culturals. (Alguns aplaudiments.) I no caiem en el relativisme cultural –no caiem en el relativisme cultural. Hi ha valors que són universals i que estan recollits a la Declaració universal dels drets de l’home –i de la dona, eh?, evidentment. No hi caurem. I no ens titlli de bonistes, perquè ens farem nostre aquest apel·latiu que vostès diuen amb intenció pejorativa. Sí, sí, bonistes; molt millor això que la mesquinesa que els ha de condemnar a l’oprobri i a la ignomínia per sempre.

(Veus de «Molt bé!» Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d’Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l’il·lustre senyor David Companyon.

David Companyon i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Vostè, diputat, ha fet una cosa indigna, que és vincular la delinqüència amb la immigració. I li he de recordar que si hi han delinqüents és a les seus del Partit Popular; el darrer, el delegat del Govern a València. Comenci a mirar a casa seva, comenci per casa seva.

Tots sabem que la seva intervenció només tenia un objectiu, senyor Santamaría: aprofitar el ressò del Parlament per fer-se propaganda com a alcaldable a Salt. La seva intervenció ha tingut la millor de les respostes possibles: cap regidor del Partit Popular a Salt; *cerro patatero*. SOS Racisme va qualificar la seva intervenció com una mostra de racisme i xenofòbia, que s'afegia al discurs de l'odi emprat durant la campanya electoral del PP. Ho vam veure a Badalona, on farem tot el possible perquè Albiol no repeteixi –no per ser del Partit Popular, sinó per xenòfob i racista–, ho vam veure a Barcelona, ho vam veure a Rubí, on fins i tot van arribar a calcar els lemes de Plataforma per Catalunya, del qual també ens alegrem pels resultats que ha tingut, i ens n'alegem perquè pràcticament ha desaparegut. Amb la qual cosa es demostra que campanyes com les impulsades per Unitat Contra el Feixisme i el Racisme són no només un deure democràtic, sinó també molt útils. Arreu, el PP ha baixat, i més on ha emprat el discurs de l'odi i el racisme.

La seva intervenció i la moció són un pamflet per criminalitzar la immigració, des d'una òptica classista. Vostès, el Partit Popular, són els que regalaven el permís de treball i la residència si algun immigrant comprava una casa per 500.000 euros. La qüestió no és ser immigrant o estranger; la qüestió és si un és ric o pobre. I, si ets pobre, tens el dret a ofegar-te a la frontera sud, o que et rematin amb bales de goma, o que es vulneri la llei i et retornin en calent, o que et tanquin en un centre d'internament, del qual tornem a reclamar i a exigir el seu tancament, i esperem que properament puguem veure les seves conclusions aquí en el plenari de la comissió d'estudi. Tornem a exigir-ho: volem el tancament d'aquests centres d'internament, perquè vulneren els drets humans, on es pot perdre la llibertat per una simple falta administrativa o per no tenir permís de residència, perquè has perdut la feina. O tens dret a unes molt cristianes declaracions del membre de l'Opus i alhora ministre de l'Interior, que s'oposa que es rescatin en vida les persones a la mar Mediterrània. Vint-i-cinc mil cinc-cents persones han perdut la vida per aspirar a una vida millor o fugir d'una guerra, i a més, es diu, «perquè això podria provocar un efecte crida»; «que es morin», és el que deia. Doncs, digui-li, senyor Santamaría, al seu ministre que potser l'acabin excomunicant.

Vostè va voler mostrar una característica que acompanya sempre el racisme institucional: el sentiment de superioritat. La seva moció supura islamofòbia i ens parla de la nostra civilització occidental. Senyor Santamaría: no en el meu nom. De quina civilització ens parla? Dels exèrcits colonials que van entrar a sang i fetge en els països colonials, que els van saquejar, que van crear estats ficticis, que van imposar dictadors?, tasca, avui, que realitzen les multinacionals, que se-

gueixen explotant les matèries primeres en aquests països i generant guerres com la del coltan. Aquesta és la civilització occidental? No, diputat, això es diu «imperialisme», i és la pitjor cara del capitalisme.

No vull acabar sense plantejar-li una convicció: vostè no podria fer, no s'atreiria a fer aquesta moció si el milió de persones migrades que viuen a Catalunya tinguessin dret a vot. Perquè, com és possible que a una part de la nostra societat, la població migrada, se li neguin els drets polítics? Estem parlant d'1 milió de ciutadans i ciutadanes que viuen i treballen a Catalunya. Quant a les obligacions, tots ells han de pagar els impostos, però quant als drets, vostès els segueixen negant el principal dret polític: el dret a presentar-se i a poder votar.

Els immigrants són aquells que, per a vostès, són mig ciutadans, però des d'Iniciativa i Esquerra Unida hem lluitat i seguirem lluitant perquè accedeixin a la plena ciutadania, amb tots els seus drets i deures. Podem parlar d'un sistema democràtic de sufragi universal quan s'exclou una part cada cop més significativa de la nostra població? Com pot estar legitimada aquesta marginació per un sistema democràtic que no va lligat al ple sentit del concepte de democràcia, la universalitat dels drets?

A Catalunya només sis regidors representen un milió de catalans novinguts, el 15 per cent de la població, i 9.137 regidors representen el 85 per cent restant. Parla vostè d'integració, diputat? Quina millor manera de fer-ho que en igualtat de drets i deures? Quina millor manera de fer-ho com es va fer, per exemple, amb la Llei de consultes el 9-N, on els immigrants censats a Catalunya van poder votar i exercir el seu dret a vot amb una qüestió transcendental. Li deia que afortunadament el PP no va tenir cap regidor a Salt, però li he de dir que un amic meu, Wilder Palacio, sí que va ser regidor de Canviem Salt. Com ho van ser la Fátima Taleb a Badalona, el Dimitri Cevallos a Sant Cugat, el Gerardo Pisarello a Badalona, el Peter O'berle a Cabriels, la Huma Jamshed, l'Arelis Guaramato, com molts d'ells han decidit donar un pas endavant, i no només exercir el seu dret a vot, sinó també a ser escollits.

I una bona notícia, diputat, la xenofòbia i el racisme són una malaltia però tenen cura: es curen amb cultura, es curen llegint. I ara li llegiré a vostè i al seu grup, al qual demano que votin en contra d'aquesta moció, l'article 13 de la Declaració de Drets Humans: «Tota persona té dret a circular lliurement i a triar la seva residència, dins de la frontera de cada estat. Tota persona té dret a sortir de qualsevol país, àdhuc del propi, i a retornar-hi.» Article 19: «Tota persona té dret a la llibertat d'opinió i d'expressió. Aquest dret inclou el dret a no ser... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet... (*Veus de fons.*) Ah, no? (*Pausa.*) Senyor David Fernández...

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. En la línia del que deia en Pere Bosch, un podria començar fent la lectura crítica i dialèctica, i dir que si algú vol ensenyar a complir les lleis i a respectar els costums, que li escriguin al senyor Bárcenas, i que si algú vol aprendre les llengües oficials que li diguin a la senyora Rita Barberà, i que si algú vol ensenyar a pagar impostos que li diguin al Rodrigo Rato. Però el fàstic personal que produeix aquesta moció ens obliga a ser sever, durament sever, perquè esmicola –esmicola– qualsevol rastre i qualsevol distinció de l'ètica, la civilització i el dret del que significa avui que Europa aquest mes de maig commemorava el setanta aniversari de l'alliberament dels camps nazis de Mauthausen, d'Auschwitz, de Ravensbrück, de Treblinka, de Bergen-Belsen.

Aquella ideologia, aquell horror, nihilista i criminal, que el que feia era infrahumanitzar els homes, desigualar-los, racialitzar la diferència, i (*veus de fons*)... Senyor Coto, calli, que estic parlant jo. I, si no, torni a P3, que és massa sever el que estan fent: escopint el verí de l'odi i escopint el verí de la diferència entre els homes i les dones. Per tant, no hi entrarem, però nascuda de les cendres d'aquell horror feixista i racista, va néixer la Declaració universal dels drets humans.

I avui, a petició de SOS Racisme, entitat pionera en la lluita contra el racisme, la xenofòbia i qualsevol forma de discriminació, llegirem tres articles, els que ens pertocuen com a grup, en la línia del que han fet els altres companys, de la Declaració universal dels drets humans. Aprenguin-la i escriguin-la.

Article 23: «Un, tota persona té dret al treball, a la lliure elecció de la seva ocupació, a condicions equitatives i satisfactòries de treball, i a la protecció contra d'atur.»

Article 23.2: «Tota persona, sense cap discriminació, té dret a salari igual per igual treball.»

Article 23.3: «Tothom que treballa té dret a una remuneració equitativa i satisfactòria que asseguri per a ella i la seva família una existència conforme a la dignitat humana, completada, si cal, amb altres mitjans de protecció social.»

Article 23.4: «Tothom té dret a constituir sindicats per a la defensa dels seus interessos, i a afiliar-s'hi.»

Article 25: «Tota persona té dret a un nivell de vida que asseguri per a ell i la seva família la salut i el benestar, especialment quant a alimentació, vestir, habitatge, assistència mèdica i els serveis socials necessaris. També té dret a la seguretat en cas d'atur, malaltia, incapacitat, viduïtat, vellesa o altra manca de mitjans de subsistència independent de la seva voluntat.»

Article 25.2 de la Declaració universal dels drets humans, nascuda de les cendres del feixisme i el nazisme: «La maternitat i la infantesa tenen dret a una cura i a una assistència especial. Tots els infants, nascuts d'un matrimoni o fora d'un matrimoni, gaudeixen d'igual protecció social.»

Article 26: «Un, tota persona té dret a l'educació. L'educació serà gratuïta, si més no en la instrucció elemental i fonamental. La instrucció elemental serà obli-

gatòria. L'ensenyament tècnic i professional es posarà a l'abast de tothom, i l'accés a l'ensenyament superior serà igual per a tots, en funció dels medis respectius.»

Article 26.2: «L'educació tendirà al ple desenvolupament de la personalitat humana i a l'enfortiment del respecte als drets humans i a les llibertats fonamentals. Promourà la comprensió, la tolerància i l'amistat entre les nacions i grups ètnics o religiosos, i fomen- tarà les activitats de les Nacions Unides per al manteniment de la pau.»

Des de les portes de l'horror de l'infern de Mauthausen, avui ens ratifiquem en el lliurament dels deportats que el PP tampoc va voler firmar ara fa dos mesos. Mai més, enlloc, contra ningú. Quina hòstia, Santamaría, quina hòstia!

La presidenta

En nom..., la senyora Marina Geli, honorable senyora.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Voldria tornar a Campalans, i que la política fos pedagogia, encara que sigui, senyor Santamaría, perquè som un país de mestissatge, fills de la immi- gració tots nosaltres, encara que sigui per respecte als fills i filles de molts catalans i d'espanyols que són im- migrants en altres llocs i que avui voldrien que ningú fes el mateix en un altre país tercer. Aquest és un ele- ment molt important. I sí que hem de parlar d'immi- gració, sí, però no així –no així.

Vam fer un esforç des d'aquest país de ser tossuda- ment un sol poble. No parlem ni de Messi ni d'Abidal avui, parlem de la immigració econòmica. Per tant, és clar que hem de parlar-ne. Vam fer un pacte nacio- nal per la immigració. Recuperem-lo. Parlem-ne amb calma. Quins són els canvis?, quines són les accions?, què hem fet bé i què hem fet malament? Perquè sí, di- uen que ha de fer-ho Europa, que li convé, igual que ha de fer-ho el món, que li convé. Però, tornem –tor- nem–, si us plau, a Campalans, perquè, si no, el des- crèdit de la política ja no serà per desconfiança, sinó que serà per inutilitat.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Sí, gràcies, presidenta. Quins nervis, oi? Perquè si ara nosaltres votem a favor de la moció, el senyor San- tamaría la guanya. Suposo que deu haver-hi un gran dubte a la sala sobre el que pensem fer. Però, bé, em sembla que no tinc massa més per afegir del que hagin afegit els altres grups. En tot cas, estem d'acord amb la moció perquè ens permet recordar aquella frase que més val callar i semblar un ignorant, que parlar i des- vetllar el dubte. I a mi em sembla que una mica anem per aquí, no?

Tot té una lògica, deia el senyor Santamaría, fins i tot el caos mental, el garbuix competencial, i el *postureo facilón* d'un diputat que ha confós el Parlament amb un plató de tercera divisió, tipus el de *La Ratonera*, i aquests tipus de platós que els agraden a ells, no?

Jo no sóc un «bonista», nosaltres no som uns «bonistes», però tampoc no som *ridículament* racistes. I si em permet el senyor Santamaría, i fent servir cadascuna de les lletres de la paraula immigrant, jo li diria, en nom del nostre grup, que el contingut d'aquesta moció és indecent, la forma de plantejar-lo és maldestra, el fons és maliciós, el moment és inadequat, que vostè potser s'ha volgut fer el graciós, en un rampell, ara que venien eleccions, que, per cert, l'han conduït a l'abisme de no obtenir cap representació, deixant-lo en la inòpia d'una moció que és per oblidar.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí; gracias, presidenta. Bueno, lo que me temía: me han dado un protagonismo que no merecía.

Mire, le recuerdo que el que una persona, bueno, pues, fracase en una contienda electoral, lo que le tiene que hacer o para lo que le tiene que servir es precisamente para eso, para aprender de la derrota, porque eso demuestra algún signo de inteligencia. Sucede además que..., que no te voten no quiere decir que no te escuchan, simplemente aceptan otras propuestas. Y eso, eso es democracia. Lo que pasa es que la mayoría de ustedes no escuchan absolutamente nada.

Miren, a los señores de Ciudadanos, sus enmiendas, señor Espejo, no aportan nada: el espíritu es coincidente, no enriquece el texto, promueven correcciones intrascendentes como introducir la palabra «ciudadanos», me imagino que para hacer publicidad de su partido. Pretenden ir más allá del objeto de la moción. En definitiva, me resisto a ser abducido por ustedes.

A partir de aquí, al señor Pere Bosch, de Esquerra Republicana. Hombre, hable de la corrupción de su partido. Por favor, tenga decencia, tenga vergüenza torera, aunque, en fin, a usted esto de los toros tampoco me parece que le va mucho. El señor Ausàs, consejero de su partido, ha sido condenado por corrupción. En el Partido Popular de Cataluña no hay ninguna persona condenada por corrupción. (*Remor de veus.*) Partido Popular de Catalunya... (*Remor de veus i rialles.*) Y en cualquier caso revise su pasado, porque hay muchos puntos negros en su pasado. Revíselos, señor Bosch.

Al Partido Socialista: señor Pedret, usted ha vociferado hasta la náusea. Usted ha perdido los papeles aquí. Por tanto, insisto, esa moderación que tanto exhibe debería habérsela aplicado hoy también, porque usted ha sido un auténtico sectario.

Iniciativa per Catalunya. Corrupción, corrupción..., la de Tania Sánchez: su padre, su hermano, la del ayuntamiento de Rivas-Vaciamadrid. Y recuerde una cosa: precisamente en los partidos en los que sus correligionarios gobiernan la gente no puede salir de ellos, eh?, eso es muy importante que lo tenga en cuenta.

A la CUP. Es deleznable –es deleznable, señor Fernández– que acuda usted al nazismo para atacar al PP. Eso ya no es banalización, es una auténtica ignominia.

Y en relación al ataque personal, en este caso del portavoz de Convergencia i Unió, le digo que lo suyo es auténtico postureo. Ustedes siempre quieren quedar bien, y quieren quedar bien además con todo el mundo, y lo hacen con una hipocresía inaudita. Vergüenza, vergüenza sentiría que un proyecto político como el suyo esté haciendo lo que está haciendo. Porque mire, fracaso ha sido el suyo, el del 9 de noviembre, el de esas urnas de cartón. Y además, ustedes cometen el error de no rectificar. Ustedes han fracasado en su proyecto, han hecho el ridículo, el auténtico ridículo más estrepitoso que podía esperarse de alguien. En definitiva, ustedes lo que han hecho ha sido un auténtico papelón. Por tanto, revisen su comportamiento, porque de verdad que es manifiestamente mejorable.

La presidenta

Cridem a votació.

(*José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*) Senyor Coto...

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions del senyor Fernández i el senyor Pere Bosch.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies. Señor de la CUP, a mí ningún producto de Convergencia i Unió me va a acallar. A mí el antisemitismo no me va a acallar. A mí el que se abraza con el hijo político de Jordi Pujol, Artur Mas, no me va a acallar. A mí el que tiene conversaciones amigables con Jordi Pujol en este Parlament no me va a acallar. A mí quien es incapaz de nombrar a Prenafeta, Millet, Alavedra o Pujol en sede parlamentaria no me va a acallar. A mí quien se abraza con el terrorista de ETA Arnaldo Otegui no me va a acallar, por el que han muerto decenas de compañeros de mi partido político, el Partido Popular. ¡A mí usted nunca me va a acallar!

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Coto... (*Remor de veus.*) Senyor Coto... Senyor Coto, això, disculpi, però, això li passa per parlar contínuament en aquest Parlament, quan no li toca. (*Forta remor de veus.*) No pot ser..., no pot ser que quan un té

la paraula, i està darrere seu, vostè no pari de parlar. I això al final hi ha gent que no ho pot aguantar. Per tant, li he donat la paraula, però ja s'ha acabat.

Passem... *(Ferran Pedret i Santos demana per parlar.)*
Senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

Senyor Santamaria, si després de tot el que li he dit s'ha quedat amb la vehemència, que no vociferació, i el que fa és emprar un argument *ad hominem*, l'únic que fa és mostrar la buidor dels seus arguments.

Miri, és que no hi ha terme mitjà. Quan vostès juguen a fer d'aprenents de bruixot i a remoure els baixos instints i a atiar els odis, el que no hi ha és un terme mitjà. I això és el que es trobaran en aquesta cambra quan passem a votació.

Mirin, no ens aconseguiran dividir, no aconseguiran dividir-nos en base a línies de confessió, d'aparença, d'ètnia, d'origen o de qualsevol altre tipus. S'enduran avui una severa derrota, com se l'enduran cada vegada que ho plantegin en aquests termes.

(Aplaudiments. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí; només és per demanar votació separada dels... *(remor de veus)*, dels punts 1.a i 2.h.

La presidenta

1.a i 2.h – 1.a i 2.h. Es poden votar conjuntament?

(Pausa. David Fernández i Ramos demana per parlar.)
Senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Sí; per al·lusions, presidenta, molt breus i molt metodològiques, eh? *(Pausa.)* La diferència substancial es diu «bona educació», i és que quan el senyor Coto parla jo

l'escolto i quan jo parlo, en el meu torn, sempre està parlant, enraonant i entorpint la meua intervenció. I no és la primera..., que aquesta vegada és molt diferent.

Ell pensa que ens podrà fer callar, però només crida per veure si ens fa callar. Per nosaltres és l'autèntica diferència: tenir un mínim sentit de l'educació i del respecte a l'altre, que diria el filòsof Lévinas, el respecte a la inviolabilitat ètica de l'altre, i, en aquest cas, el simple respecte a la paraula que em pertoca, perquè jo mai a vostè l'he tallat.

I el que és obvi és que jo estic molt orgullós de les meves abraçades i que amb vostè mai m'abraçaré.

La presidenta

Passem a la votació... *(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)* Senyor Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí; gracias, presidenta. Por las alusiones del señor Pedret. *(Pausa.)* Mire, ¿sabe lo que ha pasado en este debate? Que es que no se han leído la moción. Es que el problema..., el problema es que están cargados de prejuicios porque siempre quieren quedar bien, fundamentalmente eso, aquí, en el Parlamento, pero después salen a la calle y en sus corrillos privados comentan todo lo contrario.

Entonces, claro, que el señor Ferran Pedret se cebe en esa cuestión cuando sabe que es algo de lo que se debe debatir porque en Europa se debate, lo único que me lleva a concluir es que hay mucha gente aquí que no solo nos quiere sacar de Europa, nos quiere sacar del sistema solar, y evidentemente el Partido Popular se va a resistir permanentemente a que eso suceda.

La presidenta

Ara sí que passem a la votació de la moció. I votarem, en primer lloc, els punts 1.a i 2.h.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 25 vots a favor i 99 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 107 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i sis minuts.